

Proleter DEVİRİMCI DURUŞ

Devrimler tarihin lokomotifidir!

Aylık siyasal dergi

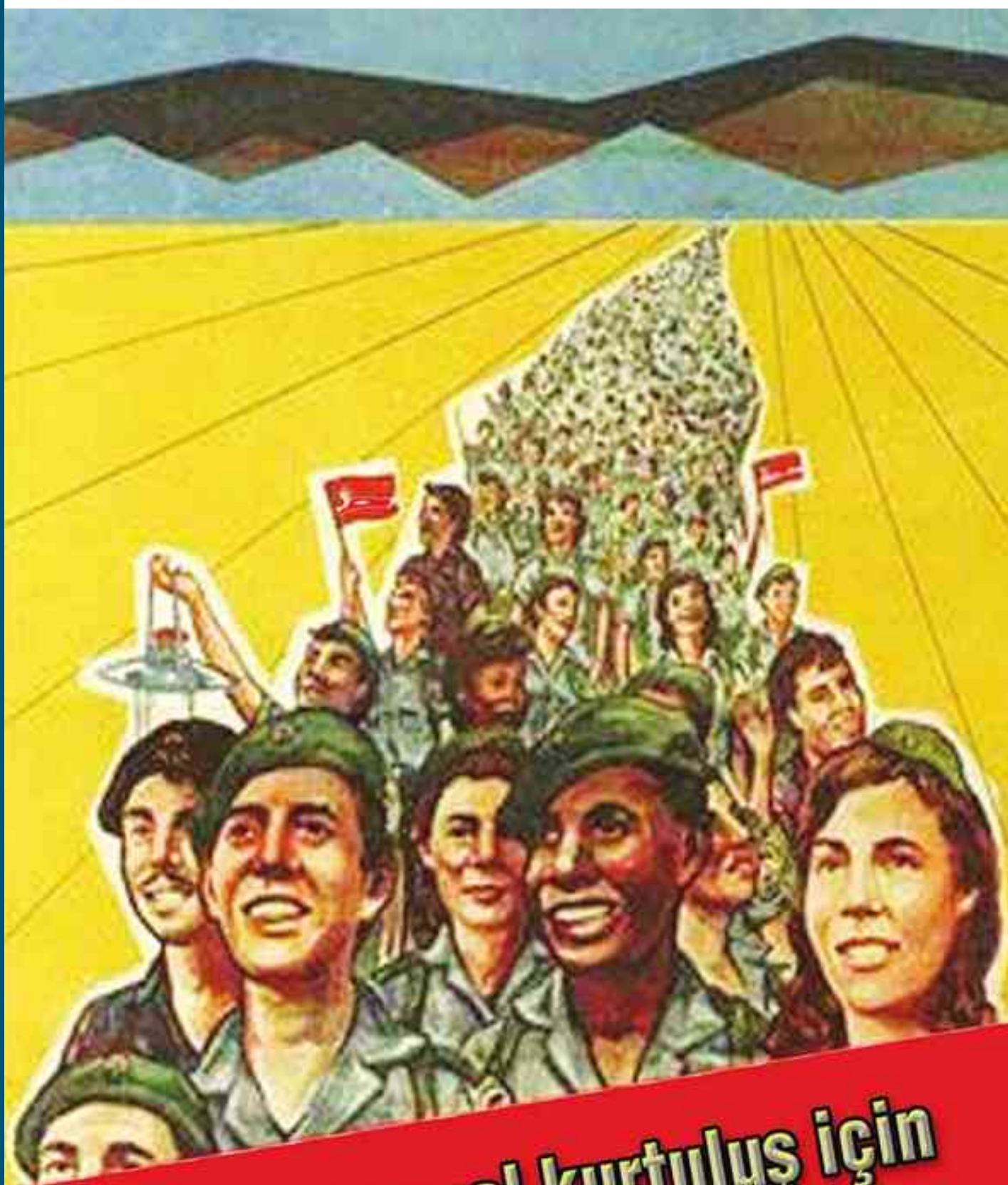
ISSN: 2147-4028

Mart 2013 Sayı: 19

Fiyatı: 2 TL (KDV dahil)

İmralı ile BDP heyetinin görüşme tutanaklarının Milliyet gazetesinde yayınlanması, hem görüşmenin içeriği üzerinden tartışmaları alevlendirdi, hem de tutanakların nasıl ele geçirildiği hakkında spekülasyonları arttırdı. Özellikle Erdoğan'ın tutanakların yayınlanmasına gösterdiği tepki üzerine, "gazeteciliğin misyonu" öne geçti. Erdoğan açıkça, kendilerinin onayından geçmeyen haberlerin yayınlanmamasını istiyordu. "Batsın böyle gazetecilik" diyerek de, tıpkı kendinden önceki yöneticiler gibi "Mehmetçik gazeteci" istediğini duyuruyordu. "Basın özgürlüğü"ymüş, kitlelerin "haber alma hakkı"ymış, hepsinin sınırı "milli güvenlik" zırhına kadardı! Aksini yapanlar "vatan haini", "bölücü", "ajan provokatör" vb. her tür sığlığa layıktı! Ve bütün bunlar, "sürecin şeffaf, halka açık bir şekilde yürütüldüğü" yaygarası içinde yapılıyordu.

Elbette basına dönük sınırlamalar AKP hükümetiyle ortaya çıkmadı. Egemenler her dönem, basın üzerinde tahakküm kurmuşlar ve sansür uygulamışlardır. Marks'ın dediği gibi "maddi üretim araçlarını ellerinde tutanlar, entelektüel üretim araçlarına da sahip olurlar." Bugün medya patronları, bizzat burjuva sınıfın birer üyesidir. Dolayısıyla burjuva medyanın, burjuva sınıfa ve onun devletine zarar verecek bir yayın yapması düşünülemez. Ancak burjuvazinin klik çekişmeleri, birbirinin açığını yakalama ve zayıf düşürme çabalarını da beraberinde getirmekte, burada medya önemli bir araç olarak devreye girmektedir. Bu, günümüzde yaşandığı gibi, klikler arası çelişkilerin keskinleştiği dönemlerde, çok daha belirgin ve açık biçimlerde yapılmaktadır.

Ulusal ve sosyal kurtuluş için
TEK YOL DEVİRİM!

Ulusal ve sosyal kurtuluş için TEK YOL DEVRİM!

Ne var ki AKP hükümeti, rakip kliklere darbe-ler indirip güçlendikçe, hem büyük bir “yandaş medya” yarattı, hem de karşısında yer alan klikle-rin medya patronlarını şu ya da bu yolla “hizaya” soktu. Buna uygun olmayan birçok gazeteci işin-den oldu. Muhafız gazeteciler tutuklandı. Öyle ki, uluslararası basın kuruluşları bile, “Türkiye gazete-ciler hapishanesi” dediler. Tutuklu gazeteci sayısında rekorlar kırıldı.

Tutanakların yayınlanmasına AKP hükümeti-nin bu tepkisi, gerçekte her şeyin halktan gizli, kapalı kapılar arkasında gerçekleştiğinin açık bir kanıtıdır. “İmralı süreci” olarak adlandırılan Kürt ulusal hareketini tasfiye amaçlı plan, yıllardır gizli kapaklı bir şekilde üzerinde çalıştıkları bir plandır. Ortadoğu’daki son gelişmeler, süreci hızlandıran bir rol oynamıştır. Irak ve Suriye’de Kürtler kendi yönetimlerini kurarken, hatta İran da bile özgürlük alanları genişlerken, en fazla nüfusa sahip olduk-ları Türkiye’de anadillerinde eğitim haklarının dahi tanınmamış olması, Kürt isyanının Türkiye’de de büyüyeceği korkusunu arttırmakta, bölünme tehli-kesini daha somut bir tehdit haline getirmektedir. Geçen yıl yaz aylarında PKK’nin Şemdinli çevre-sinde gerçekleştirdiği “alan savunması”, korkula-rının yersiz olmadığını göstermiştir. Gerçekte, yaymaya çalıştıklarının aksine Türkiye askeri ola-rak yenilmiş, Kürt hareketini askeri yöntemlerle bastıramayacağını anlamıştır.

Diğer yandan güney sınırına yerleştirilen pat-riot füzeleri ve Suriyeli çetelere yaptığı yardımlar-la, komşu devletlerin tepkisini üzerinde toplayan bir ülke haline gelmiştir. Füzelerin yerleşmesiyle birlikte ülke içindeki “yabancı asker” sayısı artmış, emperyalistlerin ziyaret trafiği hızlanmıştır. Yeni ABD Savunma Bakanı Kerry de ayağının tozuyla ilk dış ziyaretlerini Türkiye’ye yapmıştır. Bir kez daha başta Suriye olmak üzere Ortadoğu’da süren hegemonya savaşında, ABD’nin çıkarları doğrultusunda Türkiye’ye görevler biçilmiştir.

Türkiye, Ortadoğu’daki emperyalist kapışma-nın merkezi durumundadır. Esasında savaşın içindedir de. Ceylanpınar ve Cilvegözü’nde patla-yan bombalar, bunun açık göstergeleridir. Her an kendini sıcak savaşın göbeğinde bulabilir.

Bütün bunlar, savaşa giren her ülkede olduğu gibi “cephe gerisi”ni sağlama alma, içte direnen unsurlardan temizleme çabasını arttırmaktadır. Elbette bunların başında Kürt sorunu vardır. “21 Mart’ta ateşkes, 15 Ağustos’ta silahların bırakıl-ması” gibi bir takvim çıkarılması ve süreci hızlan-dırma çabaları boşuna değildir. Erdoğan’ın açıkça ilan ettiği gibi, kilitlendikleri tek şey, PKK’nin silah-sızlandırılmasıdır.

“Yeni anayasa” ile devletin yapısında bazı değişiklikler yapma ihtiyacı da, bu sürecin bir ürü-nüdür. AKP’nin başkanlık ya da yarı-başkanlık sistemini getirmek istemesi, savaş ve kriz koşulla-rının yaşandığı bir dönemde, hızlı karar alma ve hemen uygulama ihtiyacındandır. Meclisle zaman kaybetmeye, “yüksek yargı”nın engellemelerine

tahammülleri yoktur. Adeta cunta dönemlerinde yaşanan bir yönetim arzulanmaktadır.

Bütün bunları yapabilmesi, Kürt ulusal hareke-tinin silahsızlandırılmasına, örgütlülüğünün dağı-tılmasına bağlıdır. Üstelik “barış” görüşmeleri ile, Öcalan’ın ağzından başkanlık sistemine ve Erdoğan’ın başkanlığına onay almışlar, bu yönde BDP ile işbirliğini güçlen-dirmişlerdir.

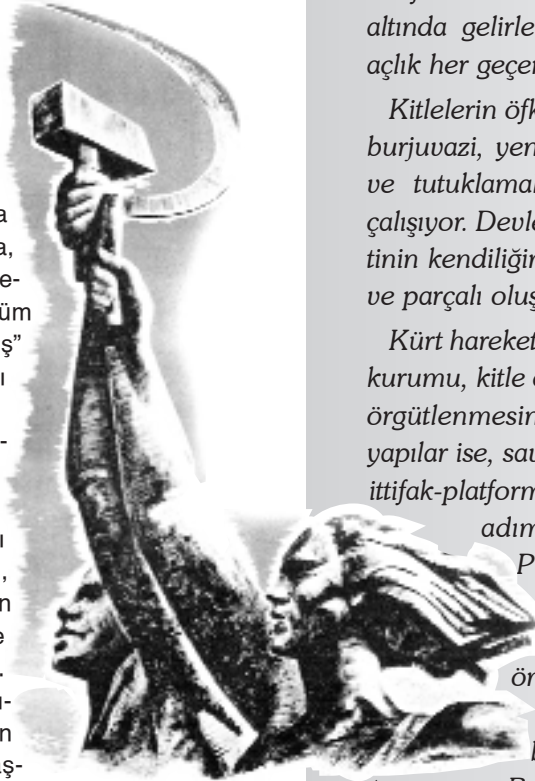
AKP, “İmralı süre-ci”nden her yönden kazançlı çıkma peşin-dedir. Bu hesabı -bilinçli ya da bilinçsiz- bozmaya dönük en küçük bir olaya, çok büyük tepkiler verme-si, bu yüzdendir. Tüm kesimlerin, kitleleri “barış” umudu ile oyalamalarını istemektedir.

BDP ile İmralı arasın-da görüşmeyi başlatma-sının da asıl nedeni budur. Başta Kürt halkı olmak üzere ilerici, demokrat tüm kesimlerin ikna edilerek bu sürece desteklerini sağlamaktır. Çünkü Kürt halkı, yaşadığı tecrübeler ışığında son derece temkinli yaklaşt-makta, “barış” sözcüğünün tılsımı-na eskisi kadar kapılmamaktadır. PKK’ye silah-sızlanma dayatılırken, “demokratik özerklik”ten bile geri adım atılmasını tepkiyle karşılamakta, “bizden her şeyi peşin istiyorlar, kendileri taksitle veriyor” demektedirler.

Bugün Kürt varlığı kabul edilmiş ve birtakım haklar verilmiş ise, Kürt halkı bunu örgütlü ve silahlı gücüne borçludur. Bunun farkında olarak, tasfiye sürecine karşı bir direnç geliştirmektedir. Sürecin mimarları ise, her tür direncin kırılması için uğraşmakta, özellikle de medyayı bu doğrul-tuda hareket etmeye zorlamaktadır.

Türkiye, sadece “gazeteciler hapishanesi” değil, bir “halklar hapishanesi”dir aynı zamanda. Başta Kürt ulusu olmak üzere, Arap, Çerkez, Rum, Ermeni vb. ulusal topluluklar, yüzyıllardır baskı ve asimilasyon altındadır. Bu yüzden de bir bütün olarak işçi ve emekçiler üzerindeki sömürü ve zulüm düzeni devam etmektedir. Egemenler, bugüne dek milliyetçilik zehri ile halkları bölüp parçalayarak yönetmeyi başarmıştır.

Bu düzende her tür “özgürlük” ve “barış” vaadi, kandırmacadan ibarettir. Tüm halkların ortak düşmanı olan emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı, birleşik bir mücadele yükseltirmeden, ger-çek kurtuluş elde edilemez! Ulusal ve sosyal kur-tuluşun tek yolu ise, devrim ve sosyalizmdir!

Okurlara...

Merhaba,

Forbes Türkiye dergisi Şubat ayında “en zengin Türkler” listesini yayınladı. Buna göre ülkemizde 2012 yılında 35 dolar milyarderi varken, 2013 yılında bu sayı 44’e çıkmış. “Kriz var, hepimiz fedakarlık yapmalıyız” diye işçileri kapının önüne koyan, primlerini kesen, maaşlarını indiren pat-ronlar, her yıl biraz daha zenginleşiyor. Diğer taraftan ülkemizde 300 bin kişi, günde 2 doların altında gelirle yaşam savaşı veriyor. Sefalet ve açlık her geçen gün artıyor.

Kitlelerin öfkesinin kabarmakta olduğunu gören burjuvazi, yeni baskı ve terör yasalarıyla, gözaltı ve tutuklamalarla mücadeleyi geriye çekmeye çalışıyor. Devletin en büyük avantajı, kitle hareke-tinin kendiliğinden, devrimci yapıların ise dağınık ve parçalı oluşudur.

Kürt hareketi, önemli sayıda devrimci-demokrat kurumu, kitle örgütünü kendi etkisi altında bir çatı örgütlenmesinde toplamayı başardı. Devrimci yapılar ise, savaşa-faşizme ve krize karşı güçlü bir ittifak-platform-birlik kurmak konusunda somut adımlar atamıyor. Devrimci 8 Mart Platformu, Devrimci 1 Mayıs Platformu, Nato ve Füze Kalkanı Karşısı Birlik gibi varolan birlikler, önemli bir misyon üstlenmekle birlik-te, devrimci yapıların çoğunluğunu biraraya getiren etkili odaklar oluş-turamıyor. Bugün devrim cephesinin en büyük eksiği budur.

Gündemdeki konulara ilişkin yazıları dergimiz sayfalarında bulabilirsiniz. Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

19. sayıda

3	İkinci İmralı görüşmeleri
5	HDK’nın Karadeniz turuna saldırı
6	Panzerler ölüm kusuyor
7	Kamu emekçilerine polis baskınları
8	Kriz ve savaş koşulunda emekçi kadınların durumu
9	“Direniş çadırı bizim okulumuz”
10	“Taksim projesi, siyasi bir projedir”
11	Durmadan yükselen konutlar kime
12	İmralı tutanakları ve anayasa tartışmaları
14	Emekçi kadının sahiplendiği kavga yenilmez
17	Kadının kurtuluşu sosyalizmde
18	Güney Afrika’da iktidarın rengi farklı, özü aynı
19	Taş, yürek, barikat Gazi Direnişi
20	Geçmişteki geleceğimiz Komün
21	Geleceğimizin köprüsü tarihimiz
22	Nüfus sorunu üzerine

Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müd: Çağdaş Büyükbaş Adres: Mecidiyeköy mah. Dereboyu cad.

No: 19/A, Erok Ap. Şişli/ İst. Tel: 0538 777 99 01, devrimcidurus@gmail.com

Baskı: Berdan Matbaacılık, Davutpaşa cad. Güven San. Sit. C Blok No: 215-216 Topkapı/İst.

Tel: (0212) 613 1211, ISSN: 2147-4028

YEDİVEREN YAYINCILIK Yerel Süreli Yayın Sayı:19 Mart 2013, 2 TL(KDV Dahil)

İlki 3 Ocak 2013 tarihinde gerçekleşen BDP milletvekilleri Ahmet Türk ve Ayla Akat Ata'nın İmralı ziyaretinin üzerinden yaklaşık bir buçuk ay geçtikten sonra, 23 Şubat'ta ikinci görüşme de gerçekleşti. Aylarca süren, heyette kimlerin yer alacağı tartışmasının ardından Sırrı Süreyya Önder, Ahmet Tan ve Pervin Buldan'dan oluşan heyet, İmralı'ya götürülerek Öcalan'la görüştürüldü. Görüşme sonrası Pervin Buldan'ın yaptığı kısa açıklama, Milliyet gazetesinin ifşa ettiği "görüşme tutanakları" ve Öcalan'ın BDP heyeti aracılığıyla Kandil'e, Avrupa'ya gönderdiği mektuplar, büyük tartışmalara yol açtı. Halen de bu tartışmalar sürüyor.

Öcalan'ın 21 Mart Newroz günü,

söylediklerine aynen uyulacak mıdır? Diğer yandan Kürt halkının "*kandırılıyor muyuz*" endişesi ve her fırsatta yinelediği "*bu nasıl barış?*" feryadı, bastırılabilir mi? Halk, bu plana uygun hale getirilebilir mi?

"İmralı süreci" daha yolun başında iken, bu ve benzeri birçok sorularla belirsiz ve kaygı yüklü bir kavşaktadır. Kesin olan, devletin aylardır Öcalan'la görüşerek bu planı pişirdikleri, ama başta Kürt halkı olmak üzere Kürt hareketinin henüz son sözünü söylemediğidir.

Hükümetin isim vetoları

AKP Hükümeti ile BDP arasında uzun süren bir isim savaşı yaşandı. BDP, daha ilk heyet gitmeden önce "kurumsal kimlik"leri öne çıkarmış,

cek, ben de onaylayacağım" diyerek, süreçte son sözün kendisinden çıkacağını ilan ediyordu.

Aylarca isim yüzünden görüşmelerin yapılmadığı yanılsaması yaratılarak, BDP'nin buna engel olduğu izlenimini verildi. Bunun üzerine BDP, "*eşbaşkanlar gitmeli*" ısrarından vazgeçmek zorunda kaldı. Gültan Kışanak, "*eğer engel bensem, istifa etmeye hazırım*" dedi. BDP, Selahattin Demirtaş, Ahmet Türk ve Pervin Buldan'ın isimlerini verdi bu kez. Fakat **Başbakan, birinci heyette onay verdiği Ahmet Türk'ün ismini, Paris'te katledilen üç kadın devrimcinin cenazesindeki konuşmasından sonra çizmişti!** Ahmet Türk'ün "*bir yandan barıştan söz ediyorlar, bir yandan da Kandil'i bombalıyorlar, böyle barış olur mu?*" sözüne öfkelenmiş, "*bizim yanımızda başka konuşuyorlar, orada başka*" diyerek, onu da veto ettiğini duyurmuştu.

BDP, AKP hükümetinden, verdiği isimlere onay beklerken, Öcalan ile kardeşinin görüşmesine izin çıktı. Görüşme sonrası, Öcalan'dan BDP'ye isim konusunda sorun çıkartmamaları mesajı geldi. Ve **23 Şubat'ta İmralı'ya giden heyet, bir kez daha hükümetin istediği isimlerden oluştu.** BDP eşbaşkanı Selahattin Demirtaş da dahil olmak üzere tüm eşbaşkanlar devre dışı bırakılmıştı. BDP'nin geri adımlarına rağmen, AKP Hükümeti, BDP ve DTK'yı "kurumsal" olarak muhatap almadığını, İmralı görüşmelerini de kendi istediği isimler üzerinden götüreceğini göstermiş oldu. Bu kavgadan AKP galip çıkmıştı.

İmralı'dan gelen mesajlar

İkinci İmralı ziyaretini gerçekleştiren BDP heyetinin, dönüşte yaptığı ilk açıklama, Öcalan'ın şu sözleri oldu: "*Devletin elinde de, PKK'nın elinde de tutsaklar var, PKK elindeki tutsaklara iyi davranmalı, umarım en kısa zamanda ailelerine kavuşurlar.*"

PKK'den elinde tuttuğu, polis, kaymakam, savcı, korucu vb. "esir"lere iyi davranması ve serbest bırakması söyleniyordu. Ya devletten? Devlet, elindeki tutsaklara nasıl davranıyor ve onları serbest bırakmak için ne yapıyordu?

Devletin elinde tutsak olan KCK'lileri serbest bırakmaya dönük hazırlandığı söylenen 4. Yargı paketi, hala beklemedeydi. Geçtiğimiz günlerde, Bakanlar Kurulu'nda yapılan değişikliklerle kapsamı iyice

Yankıları ve sonuçlarıyla

İkinci İmralı görüşmesi

"İmralı süreci" aslo-larak dış faktörlerin basıncıyla gerçekleşmiştir. Irak, İran ve Suriye'deki gelişmeler, ABD-AB emperyalistlerinin Türk egemenlerinden Kürt sorununu bir takım kırıntılarla bastırma yönündeki isteklerini arttırmış, onlar da başka çareleri kalmadığını görmüştür. Zaten adına "barış" denilen sözkonusu plan dahilinde egemenlerin kaybettikleri hiçbir şey yoktur. Aksine büyük bir pazar alanı, Irak petrollerini rahat biçimde başka ülkelere taşıma gibi birçok çıkarları sözkonusudur.

"ateşkes" çağrısı yapacağı, 15 Ağustos'ta ise, gerillanın sınırdışına çıkmasını istediği söyleniyor. **Biri Ortadoğu halklarının isyan günü ve bayramı, diğeri Kürt halkının silahlı mücadeleyi başlattıkları bir milat olan bu tarihler, şimdi "barış" adı altında teslimiyetin ve tasfiyenin günleri haline getiriliyor.** Bu, aynı zamanda halkın mücadele tarihini belleklerden silme taarruzudur.

Yayınlanan tutanaklardan da görülmektedir ki, **Kürt halkının zaten geriye çekilmiş olan talepleri bile karışılanmamakta, bunun karşılığında "silahların teslimi" istenmektedir.** AKP'li bakanların "entegre süreci" dedikleri şeyin, Kürt ulusal hareketini tasfiye etmek olduğu, ikinci İmralı ziyareti sonrası ortaya çıkan belgelerle birlikte daha net biçimde görülmüştür.

Şimdi bütün gözler Kandil'e çevrilmiş durumdadır. PKK liderlerinden Duran Kalkan'ın dediği gibi, "*silahların bırakılması, silahı elinde tutan güçten istenir, onlarla görüşülmeden çözülmez*" noktasında direnilecek midir, yoksa Öcalan'ın takvimine ve

İmralı ile görüşmelere BDP ve DTK'nın eşbaşkanlarının gitmesi gerektiğini vurgulamıştı. Fakat hükümet, Ahmet Türk ve Ayla Akat Ata'da karar kılmış, bu iki milletvekilini tercih etmişti.

İkinci heyette kimlerin yer alacağı, BDP ile AKP hükümeti arasında bir irade savaşına dönüştü. BDP, uzun süre "*eşbaşkanlar gitmeli*"de ayak diredi. Başbakan Erdoğan ise, "*ben dağdakilerle kucaklaşanlara izin vermem*" diyerek, Gültan Kışanak ve Aysel Tuğluk'un isimlerini çizdiğini duyurdu. "Dağdakiler" in lideri ile görüşmeler yapan kendileri değilmiş gibi, bu tür çıkışlarla bir yandan şoven-milliyetçi kesimlerin tepkilerini hafifletmeye çalıştılar, bir yandan da inisiyatifin ellerinde olduğunu, kimlerin gideceğine kendilerinin karar vereceğini göstermeye soyundular. Aslolarak da BDP nezdinde Kürt halkının "*burnunu sürtmeye*" devam etmek, geline aşamanın Kürt hareketinin zaferleri gibi görülmesini engellemekti. Öyle ki Erdoğan, "*kimlerin gideceğine Adalet Bakanı karar vere-*

darlaştırılarak TBMM'ye yeni gönderildi. Orada da önce komisyonlarda görüşülecek, bir süre de öyle oyalanacaktı. Bu haliyle yasallaşsa bile, KCK'lilerin ancak bir kısmının yararlanabileceği söyleniyor. Yani devletin elinde tutsak olanların tümünden serbest bırakılması, en azından bu aşamada sözkonusu değil.

Hal böyleyken, AKP'den CHP ve MHP'ye tüm düzen partileri, Öcalan'ın "devletin elinde de tutsaklar var" sözü üzerinden fırtına kopardılar. Bir yandan devletle PKK'nin eşitlenmiş olmasına duydukları öfkeyi kustular, bir yandan da devletin elindekilere "tutsak" denilemeyeceği, onların "terörist" olduğu zarvasını yineleyip durdular. PKK'nin elinde aylardır tutulan kendi memurlarıyla ilgili ciddi hiçbir girişimleri olmamışken, "PKK, elindekileri tabi ki bırakmalı" demeyi de ihmal etmediler.

AKP Hükümeti, son üç yıldır "KCK operasyonları" adı altında binlerce Kürt siyasetçisini tutukladı. Şimdi tek vaadi, onların hepsini de değil, bir kısmını bırakacağı söylemidir. "Allah fakirini sevindirmek için, eşeğini önce kaybettirir, sonra buldururmuş" diye bir söz vardır. Devlet de, Kürtlerin elinden aldıklarını sonra vererek -o da bir kısmını- sevinmelerini ve şükretmelerini istiyor.

Esasında bir bütün olarak "İmralı süreci" diye adlandırılan "barış" görüşmelerinde, devletin Kürt halkının taleplerine genel yaklaşımı budur. Yüzyıllardır dilini yasakladılar, şimdi "seçmeli Kürt dersi" ile idare etmeleri isteniyor. En fazla "özel okullarda okutulabilir" deniyor. Fakat "anadilde eğitim" başta olmak üzere kamusal alanda Kürtçenin kullanılmasına izin verilmiyor. Anadilde savunma "tercüman parasının karşılanması"na bağlanıyor. "Bağımsız Kürdistan"dan, "demokratik özerklik"e kadar taleplerini geri çektikleri halde, şimdi "AB kriterleri" çerçevesinde "yerel yönetimler yasası ile yetinin" deniyor. Başta Öcalan olmak üzere PKK'li tutsakların durumu, "ne ev hapsi, ne af, hepimiz özgür olacağız" denilerek, "doğmaz ayın son perşembesi" misali, bilinmez bir zamana ve Allaha havale ediliyor.

Kürt halkının taleplerine böyle yaklaşılrken, PKK'nin elindeki tutsakları derhal serbest bırakması, daha da önemlisi sınır dışına çıkmaları ve silahlarını bırakmaları isteniyor!

İkinci BDP heyetinin İmralı'ya gittiği gün, Başbakan Erdoğan, gazetecilerin bu konuyla ilgili sorularına, sürecin asıl olarak "silahların bırakılıp ülkenin terk edilmesiyle başlayacağı"nı söyledi. Böylece asıl ilgilendikleri konunun, PKK'ye silah bıraktırmak olduğunu, her şeyin bu amaç doğrultusunda yapıldığını itiraf etmiş oldu.

BDP heyeti, "kurye" görevini üstleniyor

BDP heyetinin kimlerden oluşacağı üzerine aylarca süren tartışmalardan sonra heyetin rolünün de "kuryelik" ile sınırlı olduğu anlaşıldı.

İkinci BDP heyeti, İmralı'ya vardığında MİT görevlilerini beklediklerini, saatler sonra Öcalan ile görüşmeye götürüldüklerinde Öcalan'ın bir MİT mensubu ile konuştuğunu ve görüşmelerin bu MİT mensubunun nezaretinde yapıldığını, MİT mensubunun sürekli tutanak tuttuğunu, çıktıkları televizyon kanallarında söylediler.

Görüşmeler, MİT'in denetiminde yapılıyor. Zaten bugüne kadar da MİT ile görüşülerek bir plan oluşturulmuştu. Görüşme tutanaklarında Öcalan, sıkça MİT'e övgüler düzüyor, Gülen Cemaati'nin polis ve orduyu ele geçirdiğini, "MİT'in ele geçirilmeyen son kale" olduğunu söyleyerek, AKP-Cemaat çelişkisinde AKP'den yana bir tutum belirlediğini açıkça ifade ediyor. Geçen yıl MİT Müsteşarı hakkında savcıların açmak istediği soruşturmaya, "sıra Başbakan'a gelecek" diyerek uyardığını, MİT'in direnerek bu saldırıyı savuşturduğunu överek anlatıyordu.

Kısacası **MİT ile Öcalan'ın hazırladığı bir plan vardı ve BDP heyetine de bu planı gerekli yerlere ulaştırmak düşüyordu.** Öcalan'ın kaleme aldığı mektuplar, BDP'ye, Kandil'e ve Avrupa'ya verilmek üzere heyete teslim edildi. İki saati aşkın süren görüşmeler esnasında ise, BDP heyetinden gelen kısa sorulara, Öcalan kendi tarzınca yanıtlar veriyor, kaygıları gidermeye çalışıyordu. Kimi zaman Sırrı Süreyya Önder'e anayasada "vatandaşlık tanımı"nı yazdırıyor, kimi zaman Altan Tan'a "İslam entegrasyonu"ndan, peygamberin "Acem'in Arap'a, Arap'ın Acem'e üstünlüğü yoktur" sözünü hatırlatıyor, her kesime mesajlarını yolluyordu. Bir yandan da Ertuğrul Kürkçü'ye selam gönderiyor "ben hala Dev-Genç'liyim" diyerek solcuları ve solculuğu da unutmadığını ima ediyor ve "HDK'ya çok iş düşüğünü" yineliyordu.

BDP'nin bu süreçteki misyonu, Öcalan'ın mesajlarını taşımak, bu yönde kamuoyu oluşturmak, varolan kaygıları gidermekti. BDP de üzerine düşen bu görevleri yapmak için kolları sıvadı. İmralı görüşmesinin hemen ardından televizyon kanalları ve gazeteler aracılığıyla Öcalan'ın mesajlarını aktardılar. Sonra, Kandil, Irak Kürt Bölgesi, Avrupa yollarına düşerek, tüm kesimleri bilgilendirmeye, onlardan aldıklarını da Öcalan'a iletmeye çabaladılar.

Sonuçta heyette kimler yer alırsa alsın, yapacakları işler, misyonları önceden belirlenmişti.

Buna rağmen devlet, BDP'lilerin değil, kendi istedikleri isimleri göndererek, sürecin her aşamasında inisiyatifin elinde olduğunu gösterdi.

Egemenler umutlu, Kürt halkı endişeli

Devlet, MİT aracılığı ile Kürt sorununu kendi istediği doğrultuda çözmek için bir plan oluşturmuş durumda. **Egemen sınıfların belli başlı kesimlerinin bu planı onayladığı, arkasında durduğu görülüyor.** Koç Holding adına konuşan Mustafa Koç'tan, Sabancı'ları temsil eden Güler

Sabancı'ya kadar, işbirlikçi tekelci burjuvazinin en büyükleri, bu süreci desteklediklerini açıkladılar. Güler Sabancı, hızını alamayıp "Türkiye'yi ekonomik olarak uçurur" bile dedi. Keza TÜSİAD'ın yeni başkanı, ayağının tozuyla süreci desteklediklerini bildirdi. Hatırlanacağı gibi TÜSİAD'ın eski başkanı Ümit Boyner de her fırsatta Kürt sorunun silahla çözülemeyeceğinin anlaşıldığını, müzakere yolunun seçilmesi gerektiğini söylemişti.

Patronlar kulübü TÜSİAD'ın ve işbirlikçi tek elci burjuvazinin en büyük kesimlerinin açıklamalarının ardından, ABD Başkanı **Obama'dan da sürece destek geldi.** Obama, 16 Şubat 2013 tarihli Milliyet gazetesinde çıkan röportajında, "barışçı çözümü alkışlıyorum" diyordu. Ve bu süreçte de Türkiye'ye yardım ve desteklerinin süreceğini bildiriyordu. Benzer açıklamalar AB'nin çeşitli kurumlarından ve sözcülerinden de geldi.

Özcesi **ABD ve AB emperyalistleriyle, onların işbirlikçileri, "İmralı süreci"ne tam destek veriyorlar, arkasında olduklarını açıkça ilan ediyorlardı.** Umutluydular, sevinçliyidiler...

Kürt halkı ise, bölgeye giden tüm gazetecilerin, akademisyenlerin, politikacıların belirttiği gibi kaygılı, endişeli, hatta öfkeliydi. Habur sürecindeki gibi umutlu ve coşkulu bekleyiş yoktu kimsede. Aksine "oyuna mı getiriliyoruz", "kandırılıyor muyuz" soruları vardı hepsinin dilinde. İkinci İmralı heyetinde yer alan BDP milletvekili Altan Tan, Öcalan'la görüşme sonrası katıldığı televizyon kanallarında, Kürt halkının kendini her gördüğü yerde koluna yapıştığını ve kaygılarını ifade ettiğini söylüyordu. Türkiye Barış Meclisi, Şubat ayında Diyarbakır'da bir "Çalıştay" düzenledi. Çalıştay'a katılanlardan Maya Arakon, gözlemlerini Milliyet gazetesine şöyle aktardı:

"Barış annelerinden Nezahat Teke, 'Dağdakiler bizim çocuklarımız! Ne hakla siz bizim çocuklarımızı Avrupa'ya yollayacakmışsınız? Biz çocuklarımızı yanımızda istiyoruz, hiçbir yere de göndermiyoruz' diyor... 'Hem Öcalan'la görüşüyorlar, hem de başımızın üstünden savaş uçakları kalkıp Kandil'i bombalamaya devam ediyorlar! Bu nasıl barıştır?' diye soruyor bir başka katılımcı... Bir diğeri, 'daha dün Lice'ye operasyon yaptılar, biz anlamıyoruz bu nasıl bir barış süreci' diyor." (Milliyet 28 Şubat 2013)

Kürt halkı sadece kaygısını ifade etmiyor,

Kandil başta olmak üzere gerillalara dönük bombardımana tepkisini de ortaya koyuyor. Bombardımanı durdurmak için dağlara çıkıyor. Operasyonlardan bıktıklarını, daha fazla ölüm istemediklerini söyleyerek, askeri helikopterin iniş yapmasını engelliyor.

Hatırlanacaktır; 2008’de Habur sınırından gerillaların girişini, Kürt halkı büyük bir sevinçle karşılamış yollara dökülüp gelenleri selamlamışlardı. Bu karşılama, egemenleri ve onların sözcülerini fazlasıyla rahatsız etmişti, hatta *“sevinç gösterileri yapmayın! Türklerin hassasiyetlerini hesaba katın! Sevinekseniz de evinizde, içinizden sevinin, dışa vurmayın!”* diyenler olmuştu. O gün bunları söyleyip yazanlar, şimdi *“Kürt halkı neden umutlu ve sevinçli değil”* diye telaşa kapılıyor, *“bu kaygıları nasıl bertaraf ederiz”*in derdine düşüyor.

Planların yaşama geçmesi kolay değildir

Emperyalistlerin ve işbirlikçilerin desteklediği ve sevinçle karşıladığı bir süreci, Kürt halkının kaygıyla, endişeyle karşılaması kadar doğal bir şey olamaz. Onların çıkarlarına olan bir gelişme, halkların çıkarlarına, barış ve huzuruna hizmet etmez çünkü. Halkın kendi deneyimleriyle öğrendiği salt bu gerçek bile, kaygı duymak için yeterli bir nedendir.

Kürt halkının en temel taleplerinin karşılanmadığı, buna karşılık silahlarını bırakmayı, çocuklarını sürgüne göndermeyi dayatan bir planın, Kürt halkına bir şey vermeyeceği ortadadır. Halk bunu anlamıştır. Ne yaymaya çalıştıkları umutlar, ne de keskin söylevler, işe yaramış durumdadır. Elbette bu yöndeki çabaları sürecektir. Ancak halkı ikna etmeleri, bu kez çok daha zor olacaktır.

Bu süreç asıl olarak AKP’ye yaramıştır. Daha önce Kürt illerinde büyük bir tepkiyle karşılaşan AKP’li Bakanlar, bölgede ellerini kollarını sallayarak dolaşmakta, *“barış”*ı getiren parti edasıyla her yere gitmekte ve halka boş umutlar vermeyi sürdürmektedir. Bizzat Erdoğan’ın katılımıyla, Antep, Urfa ve Mardin’e çıkartma yaptılar. Maliye Bakanı ve yeni Milli Eğitim Bakanı Hakkari’ye gitti. Ki Hakkari’de AKP, il binası yapacak yer bile bulamazken, Erdoğan *“bir an önce tabelayı asın”* talimatı gönderdi.

AKP, daha sürecin başından işi sıkıya almakta, Kürt tabanını genişletmeye çalışmaktadır. Kürt halkının dini duygularını kullanarak ve Müslümanlığı öne çıkararak, ulusal bilincini geriletme çabası içindedir. Öyle ki Kürtçe eğitime karşı çıkarken, imamların Kürtçe vaaz vermelerini savunmaktadırlar. Fettullah Gülen’in de *“barış da hayır vardır”* diyerek destek sunması, AKP’nin elini iyice güçlendirmiştir. **Anayasada başkanlık sistemini geçirtmeye çalışan AKP, bu konuda desteği Öcalan’dan almıştır. Ne var ki bu durum, “İmralı süreci”ne destek sunan liberalleri bile kaygılandırmakta, çekinceleri arttırmaktadır.**

Tabi ki süreç, süt liman bir şekilde yürümeyecektir. Başından beri belirttiğimiz gibi, **“İmralı süreci”** aslolarak dış faktörlerin basıncıyla gerçekleşmiştir. Irak, İran ve Suriye’deki gelişmeler, ABD-AB emperyalistlerinin Türk egemenlerinden Kürt sorununu birtakım kırıntılarla bastırma yönündeki isteklerini arttırmış, onlar da başka çareleri kalmadığını görmüştür. Zaten adına **“barış”** denilen sözkonusu plan dahilinde egemenlerin kaybettikleri hiçbir şey yoktur. Aksine büyük bir pazar alanı, Irak petrollerini rahat biçimde başka ülkelere taşıma gibi birçok çıkarları sözkonusudur. Koç’tan Sabancı’ya sevinçleri boşuna değildir.

Buna rağmen yıllardır pompaladıkları şoven milliyetçiliğin hezeyanları ile karşılaşılacaktır. ABD ve AB emperyalistleri dışında Ortadoğu’da pazar alanlarını korumak isteyen Rusya ve son yıllarda atak yapan Çin gibi emperyalist ülkeler de, bu süreci kendi çıkarları doğrultusunda değiştirmeye çalışacaklardır. Daha da önemlisi, Kürt halkının ve ülkedeki tüm işçi ve emekçilerin tutumudur. Savaş ve kriz koşullarında ulusal ve sınıfsal mücadelenin alacağı boyutlardır.

Bütün bunlarla birlikte düşünüldüğünde, *“barış”* süreci denilen planın, engelsiz bir şekilde ve kolayca yaşama geçeceğini sanmak, yanıltıcı olur. Daha işin başındadırlar ve süreci etkileyecek çok faktör vardır.

HDK’nın Karadeniz turuna saldırı

Halkların Demokratik Kongresi (HDK) olarak, milletvekilleri Ertuğrul Kürkçü, Sırrı Süreyya Önder, Sabahat Tuncer, Levent Tüzel’in de aralarında bulunduğu heyet, *“çözüm için müzakere, barış için eşitlik”* adıyla Karadeniz turuna başladı. İlk olarak Çorum’a giden heyet önce Valilik ile görüştü. Ardından Çorum’daki HDK’lılar tarafından karanfillerle karşılandı.

Fakat ikinci durakları olan Sinop’ta, faşist ve gericilerden oluşan bir grubun linç girişimiyle karşı karşıya kaldılar. Ardından benzer bir saldırı, Samsun’da gerçekleşti. Bu saldırılar üzerine HDK, Karadeniz turunu kesmek zorunda kaldı.

Demokrat yapısıyla bilinen Sinop’ta böyle bir saldırı beklenmiyordu. Fakat HDK’nın Karadeniz turunu engellemek için Çorum’dan itibaren bir saldırı planları olduğu anlaşıldı. Bunun önceden yapıldığı ve örgütlü bir şekilde gerçekleştiği ortaya çıktı.

Sinop’taki saldırıyı Sinop Gençlik Platformu organize etmişti. Bu platformun başında da AKP Boyabat Gençlik Kolları Başkanı Olcay Karginoğlu bulunuyordu. Sinop Öğretmenevi’nde bulunan HDK’lıları protesto etmek için gelen grup, başlangıçta 15-20 kişiydi. Gruba, polisin hiçbir müdahalesi olmadı, aksine onların önünü açacak şekilde davrandılar. İşçi ve emekçilerin, devrimcilerin gösterilerine biber gazıyla, copla saldıran polis, bu grubun yaklaşık 10 saat gösteri yapmalarına izin verdi. Ve bu süre içerisinde de grup giderek kalabalıklaştı, yüzlerce kişiyi buldu. HDK’lılar Öğretmenevi’nde adeta kuşatıldılar. Tıpkı Sivas Madımak’ta olduğu gibi...

10 saat Öğretmenevi’nde mahsur kalan HDK’lılar, gece güvenlik önlemleri altında Samsun’a getirildiler. Samsun’da da milletvekillerinin bulunduğu otele ve toplantı yapacakları sokağa toplanan faşist güruh, bir kez daha saldırıya geçti. Samsun Halkevi, TKP, Devrimci 78’liler Vakfı, Yeşiller ve Sol Gelecek Partisi’nin bulunduğu binayı saatlerce taş yağmuruna tuttular. Bina girişinde tüp patlatmaya çalıştılar, bazı katlara çıkıp Türk bayrağı astılar. Yaklaşık 9 saat süren bu olaylar boyunca, polisin yine hiçbir müdahalesi olmadı. Dahası her iki ilde de linç girişiminde bulunanlardan gözaltına alınanların hepsi, bir gün içinde serbest bırakıldı. Ayrıca ne Vali, ne Emniyet Müdürü hakkında bir dava açıldı.

Saldırıların ardından Başbakan Erdoğan, CHP ve MHP’yi suçladı. Fakat saldırganların başında bizzat AKP’li bir yöneticinin bulunduğu görüldü.

Sırrı Süreyya Önder de, önce saldırıyı örgütleyen CHP’li Sinop Belediye Başkanı olduğunu açıklamıştı. Sonra bunu kanıtlayamadıklarını söyleyerek özür diledi. Mesele saldırı anında hangi partiye mensup kişilerin bulunduğu da değildi. HDK’nın başta Karadeniz olmak üzere, tüm ülkeyi dolaşma girişimi, faşist devleti rahatsız etmişti. Onu engellemek istediler ve bunda başarılı oldular.

BDP heyeti, saldırıların ardından gezilerine bir süre ara verdiklerini açıkladı. Heyet adına konuşan Ertuğrul Kürkçü, 81 ili kapsayan gezilerini sürdüreceklerini belirtti. Levent Tüzel de Mart ayı içinde Balıkesir ve Çanakkale ilçelerine gideceklerini duyurdu.

Sinop ve Samsun’un ardından benzer bir saldırı Hatay’da gerçekleşti. Hatay’da BDP Eş Başkanı Selahattin Demirtaş’ın katıldığı Hatay İl Kongresi’ne ellerinde Türk bayrakları bulunan faşist bir grup saldırdı. Yaklaşık 500 kişilik grup, BDP otobüslerini taş yağmuruna tuttu. Otobüslerde bulunan çok sayıda kişi yaralandı.

Bu durum, organize bir saldırı ve linç girişimi furçasının yeniden başlatıldığını gösteriyor. Daha önceki yıllarda da bu tür saldırılar olmuştu. Devletin resmi güçlerinin bizzat organize ettiği ve sivil faşistlerin, gericilerin kullandığı bu saldırılara karşı, birleşik ve güçlü bir karşı saldırı örgütlemek gerekiyor. Bizzat devletin örgütlediği bir saldırıyı, devletin önlemesini istemek ve beklemek yanıltıcıdır. Olası saldırıları önceden fark ederek hazırlıklı olunmalı ve bu saldırılar, kendi gücü-müzle püskürtülmelidir. Saldırıları durduracak olan tek yol budur.

Panzerler ölüm kusuyor

Öcalan'ın tutsak edilişi birçok yerde protesto edildi. Bu gösterilerden 10 Şubat akşamı Diyarbakır'da gerçekleştiren eyleme, polisin müdahalesi sonucu 19 yaşındaki Şahin Öner yaşamını yitirdi. İlk açıklamayı yapan polis kaynakları ve Diyarbakır Valiliği, Öner'in elindeki ses bombasının patlaması sonucu öldüğünü söylediler. Oysa Şahin Öner, polisin akrep tipi aracının altında kalarak can vermişti.

Eylemin içinde yeralan arkadaşları, Öner'in elinde sadece havai fişek olduğunu, üzerine sürülen akrebin altında kaldığını ve 10-15 metre kadar sürüldüğünü söylediler. Akrepten inen iki-üç polisin Öner'in başına gelip 5 dakika kadar beklediklerini, o sırada Öner'in sağ olduğunu, fakat ambulans çağrılmadığını, sonrasında ise, onu akrebe atıp gittiklerini bildirdiler. Olayı görenler, Acil Servis'i telefonla arayarak ambulans çağırdıklarını, fakat ambulans geldiğinde onun polisler tarafından götürülmüş olduğunu anlattılar. Polisin yaralı genci panzere atıp götürdüğünün duyulması üzerine, halk Şehitlik Polis Karakolu'na yönelmişti. Şahin Öner'in önce bu karakola getirildiği, burada 25-30 dakika bekletildiği, sonra hastaneye götürüldüğü ortaya çıktı.

Şahin Öner'in morgda çekilen fotoğraflarında vücut bütünlüğünde herhangi bir kaybın olmadığı, ellerinde ve avuçlarında herhangi bir yaralanma izine rastlanmadığı görüldü. Bu durum, "elindeki bomba patladı" iddiasını boşa düşürüyordu.

Daha önce de birçok genç, protesto gösterilerinde polis tarafından katledildi. Bu gençlerden Aydın Erdem için düzenlenen anmada Şahin Öner bir konuşma yapmış ve şunları söylemişti:

"Biz Kürt halkı olarak hep katlediliyoruz. Türk basını olayları öyle bir şekilde yansıtır ki, kimse katledildiğimizi bilmiyor... Bir can, bir aile için, annesi için ne kadar önemlidir oysa. Onun için halkın direnişe geçmesi gerekiyor. Yeter artık acı çektiğimiz ve katledildiğimiz."

Ne yazık ki o da tıpkı Aydın Erdem, Murat Elibol, Yahya Menekşe gibi, bir protesto gösterisi sırasında polis tarafından katledilen gençler kervanına katıldı.

Kışlada öldürülen askerler

"İntihar etti" denilerek öldürülen askerlere bir yenisi daha eklendi. Kocaeli Darıca'da EMEP'in ilçe yöneticiliğini de yapmış olan Mazlum Aksu'nun, askerliğinin bitmesine 5 ay kala, ailesine tabutu gönderildi.

Elazığ'ın Maden ilçesine bağlı

Hazar Jandarma

Karakolu'nda askerlik

yapan Mazlum Aksu, 21

Şubat günü Darıca'da

son yolculuğuna uğur-

landı. Aksu'nun G-3

silahını sol şakağına

dayayarak intihar etti-

ği iddia edildi. Ailesi

ise Aksu'nun solak

olmadığını, herhangi bir

psikolojik sorunu da

bulunmadığını söylüyor.

Kendileriyle Kürtçe konuştuğu için

bazı askerler tarafından tehdit edildiğini belirtiyorlar.

Geçtiğimiz aylarda da Sevag Şahin Balıkcı,

Ermeni olduğu için öldürülmüştü.

Ordu içinde "intihar" sayısı,

"şehit" sayısından yüksek!

Milli Savunma Bakanı İsmet Yılmaz, son 10 yılda

"şehit" olan TSK personeli sayısının 601; intihar

edenlerin sayısını ise 965 olduğunu belirtti. 2012

yılında 66 askerin "intihar" ettiği söyleniyor.

İHD'nin bir yıl önce 2011 yılı için hazırlamış olduğu

raporda ise, bu rakam 43 olarak belirtiliyor. Bu

durum, askerde "intihar" sayısının her yıl arttığını

gösteriyor.

"İntihar" dışında "şüpheli ölüm" kategorisine

giren asker sayısı ile birlikte düşünüldüğünde,

rakamlar daha da büyüyor. Ve bunlar TSK'nın kayıtlarına

"askeri zayiat" olarak geçiyor. Ailelere ise,

"kaza kurşunu, intihar, elektrik ya da yıldırım çarpması,

düşme" gibi nedenler söyleniyor.

Askeri sınıflandırmaya göre, bir bölük 100 askerden;

bir tabur, 800-900 askerden oluşuyor. Bu

durumda son 20 yıl içinde TSK'da yaklaşık 20 bölük,

iki tabur askerin "şüpheli ölüm" sonucu yaşamını

yitirdiğini söyleyebiliriz. Bunların önemli bir kısmı

ise Kürt, Ermeni ve Alevi. 2000-2009 yılları arasında

361 Kürt asker, "şüpheli" bir şekilde yaşamını kay-

betti. Ezilen ulus ve mezhepten gençlerin askerlik

sırasında da özel muameleye tabi tutulduğu ve çeşitli

biçimlerde katledildikleri görülüyor.

Devrimci-demokrat gençler, askere gitmemeli, gitmek zorunda kalanlar ise, askerde örgütlü davranmalı, kendi gibi düşünen askerleri bulmalı, onlar arasında birlik ve dayanışmayı geliştirmeli. Aksi halde "intihar", "kaza" vb denilerek, yeni tabutlar gelmeye devam edecek.

Berfo anayı yitirdik

12 Eylül'de gözaltına alındıktan sonra kaybedilen Cemil Kırbayır'ın annesi Berfo Kırbayır, 105 yaşında aramızdan ayrıldı. Berfo Ana, 33 yıldır oğlunun kemiklerini arıyor, tüm kayıp yakınları gibi, başında ağlayacağı bir mezar istiyordu.

Başbakan Erdoğan, meclis kürsüsünden sahte gözyaşı ile, Berfo ananın 30 yıldır oğlunu beklediğini, o yüzden kapıyı hep açık tuttuğunu söylüyordu. Berfo ana, o yaşında Cumartesi annelerinin Başbakan'la görüşmesine katılmış ve oğlunun bulunmasını istemişti.

Berfo Ana'nın cenazesi, ilkin Cumartesi annelerinin oturduğu Galatasaray Meydanı'na getirildi.

Orada bir tören düzenlendi. Tabutu karanfillerle ve oğlu Cemil Kırbayır'ın resmi ile donatıldı. Sonra memleketi Kars'a uğurlandı. Okçu Köyü'ndeki evine Berfo Ana ile Cemil Kırbayır'ın büyük posterleri asıldı. Cenaze omuzlarda köy mezarlığına taşındı. Yürüyüş boyunca "Katil devlet hesap verecek", "Berfo Ana sana söz, Cemil'i bulacağız", "Anaların öfkesi katilleri boğacak" sloganları atıldı.

Köy mezarlığında Berfo Ana için açılan mezarın yanına, vasiyeti üzerine oğlu Cemil Kırbayır için de mezar açıldı. Kaymakamın zorluk çıkarmasına rağmen, ailesinin ısrarı üzerine Berfo ananın bu vasiyeti yerine getirildi.

Kayıp yakınlarının sembolü haline gelen Berfo ana unutulmayacak! Cemil'in ve tüm kayıpların hesabı birgün mutlaka sorulacak!

Anaların iki eli, katillerinin hep yakasında olacak!

Kamu emekçilerine polis baskınları

18 Şubat'ta sabaha karşı polisin Kamu Emekçileri Cephesi'ne yönelik gerçekleştirdiği ve "DHKP-C Operasyonu" diye lanse ettiği operasyonlarda, 28 ilde 184 kişi gözaltına alındı. Baskınlar sırasında KESK Genel Merkezi'nin de aralarında bulunduğu kurumların yanı sıra memurların evlerinde de aramalar yapıldı.

KESK Genel Merkez yöneticilerinden Akman Şimşek'in ve şube yöneticilerinin aralarında olduğu gözaltılar sırasında evlerde aramalar yapıldı. Gözaltına alınanlar, illerdeki emniyet müdürlüklerine götürüldü.

Gözaltıları protesto etmek için kamu emekçileri İstanbul, Ankara, İzmir, Bursa, Malatya, Dersim, Mersin, Adana, Hatay'da eylemler gerçekleştirdi. Hatay'daki eyleme polis saldırdı. İstanbul'da ise 18 Şubat'ta 19.00'da Taksim tramvay durağında KESK, TTB, TMMOB ve DİSK'in çağrısıyla toplanan iki bine yakın kişi Galatasaray Lisesi önüne yürüdü. "Baskılar bizi yıldıramaz, susmayacağız, direneceğiz" pankartının yanı sıra Kamu Emekçileri Cephesi ve HDK da eyleme pankartlarıyla katıldı. PDD'nin de katıldığı eyleme BDSP, Kaldıraç, Devrimci Hareket, Mücadele Birliği de katılarak destek verdi. Eylemde "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz", "Faşizme karşı omuz omuza", "Direne direne kazanacağız", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz" sloganları atıldı. Eylemde Sinop ve Samsun'da gerçekleşen faşist saldırılar da protesto edildi. "Yaşasın halkların kardeşliği", "Biji bratiya gelan" sloganları atıldı.

Galatasaray Lisesi önünde KESK adına yapılan açıklamada baskınların, KESK'in mücadelecilik anlayışına yapıldığı belirtildi ve gözaltına alınanların derhal serbest bırakılması istendi. Kamu Emekçileri Cephesi adına açıklama yapılmasının ardından, Grup Yorum'un söylediği türküler ve marşlarla eylem sonlandırıldı.

Aynı gün Ankara'da KESK'in çağrısıyla sendikalar, meslek odaları Adalet Bakanlığı'na yürüdü ve baskınları protesto etti. Kamu Emekçileri Cephesi üyeleri de 19 Şubat'ta Vatan Caddesi'ndeki İstanbul Emniyet Müdürlüğü önünde açıklama yapmak istedi. Polis, açıklamaya saldırdı ve katılanları gözaltına aldı. 21 Şubat'ta KESK Çağlayan Adliyesi önünde açıklama yaptı ve kamu emekçilerinin serbest bırakılmasını istedi. Gözaltına alınanlardan 55'i tutuklanarak hapispanelere gönderildi.

ÇHD'nin çağrısıyla, son dönemdeki gözaltıları ve tutuklamaları protesto etmek amacıyla, 23 Şubat'ta Taksim'de eylem yaptı. Kurumlara dönük baskınlar, saldırılar ve demagogiler karşısında, devrimci kurumların, sendikal örgütlerin ve kitle örgütlerinin ortak karşı koyuşunu örgütlemek amacını taşıyan eylemler dizisinin ilkiydi bu eylem.

Taksim Tramvay durağından başlayan eylem Galatasaray lisesi önünde sona erdi. "Baskılar bizi yıldıramaz", "Gözaltılar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldıramaz", "Faşizme karşı omuz omuza", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Devrimci avukatlar onurumuzdur", "Devrimci memurlar onurumuzdur" sloganlarının atıldığı eyleme TMMOB ve TTB'nin yanısıra, PDD, Kaldıraç, EÖC, Halk Cephesi, BDSP de katılarak destek verdi. Galatasaray Lisesi önünde yapılan açıklamada baskınların ve tutuklamaların halkı sindirmek için yapıldığına vurgu yapıldı. Grup Yorum'un söylediği türkülerle halaylar çekildi ve eylem bitti.

Eylemler her cuma saat 19.00'da devam edecek.

BES greve çıktı

Büro Emekçileri Sendikası 27 Şubat'ta uyarı grevine çıktı. BES'in örgütlü olduğu vergi daireleri, SGK kurumları, nüfus müdürlükleri, adliyeler vb. kamu kurumlarında çalışan 100 bin kadar kamu emekçisi sokaklara çıktı. Greve katılım yüzde 90'ı buldu.

Eylem, son dönemde giderek artan hak gasplarına karşı bir protesto ve uyarı niteliğindedir. SGK emekçilerinin ikramiyelerini, yargı emekçilerinin ulaşım ödenekleri, kamu emekçilerinin emekli olduktan sonra ek ücretlerinin ödenmesi, en düşük memur ücretinin yoksulluk sınırı olan 3 bin 481 TL'ye çıkarılması, performans uygulaması, rotasyon adı altında sürgünlerin meşrulaştırılması, 4/B, 4/C, 4/D, 50/D kapsamında çalışan taşeron ve sözleşmeli memurların kadrolu yapılması, sözleşmeli ve taşeron çalışmanın yasaklanması, TİS ve grev hakkının önündeki engellerin kaldırılması, eşit işe eşit ücret uygulamasının hayata geçmesi talepleri, uyarı grevinin temel talepleriydi.

Kamu emekçileri, 81 ilde kamu kurumlarının önünde basın açıklamaları ve kent merkezlerinde yürüyüşler gerçekleştirdi. Eylemlere devrimci kurumlar da destek verdi.

İstanbul'daki kamu emekçileri, Sirkeci Garı önünde toplanarak Çağaloğlu'ndaki İstanbul Defterdarlığına yürüdüler. "Direne direne kazanacağız", "Zafer direnen emekçinin olacak", "Eşit işe eşit ücret", "İnsanca yaşamak istiyoruz", "Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz", "Genel grev genel direniş" sloganlarının atıldığı eyleme 2 bini aşkın kişi katıldı. Eyleme PDD'nin de aralarında bulunduğu devrimci ve ilerici güçler de destek verdiler. İstanbul Defterdarlığı önünde basın açıklamasını İstanbul BES 3 Nolu Şube Başkanı Salih Aksoy yaptı. Açıklamada AKP'nin hükümet olduğu dönemde kamu çalışanlarının daha da yoksullaştığı ve iş güvencesinin yok edildiği, örgütlenmenin önüne birçok engel ve baskı çıkartıldığı vurgulandı. Kamu emekçileri taleplerinin derhal kabul edilmesini istersen, tutuklu KESK'li emekçilerin de serbest bırakılmasını istediler. Eylem çekilen halaylarla bitirildi.

Kocaeli'de eyleme çıkan maliye, SGK ve adliye çalışanları, Kocaeli Defterdarlığı'nın önünde basın açıklaması gerçekleştirdi. Önlerine kurulu polis barikatını aşmak için farklı yoldan yürüyüşe geçen kamu emekçileri, polisin engellemesini aşarak Belediye İşhanı'na ulaştılar. Açıklamayı yapın BES Şube Başkanı Akın Şişman, "Haklarımız ve geleceğimiz için direneceğiz. Kamu emekçilerinin maaşları son 10 yılda belirgin bir biçimde erimiş satın alım gücü belirgin bir biçimde azalmıştır. Kamu hizmetlerinden herkesin parasız ve eşit yararlanması için buradayız" dedi. Açıklamanın ardından kitle dağıldı.

Türk Büro Sen de, birçok yerde, grev yapan BES ile birlikte hareket etti.

Kriz ve savaş koşullarında EMEKÇİ KADINLARIN DURUMU

Kadın işçi ve emekçiler, çalışma ve yaşam koşulları itibarıyla erkek işçi ve emekçilere göre çok daha ağır sorunlarla karşı karşıyadırlar. Savaş ve kriz dönemlerinde ise, bu sorunlar daha da büyür, işçi ve emekçi kadının yaşamını çekilmez hale getirir.

Kadın işçilerin proletarya içindeki sayıları dalgalanmaya her zaman açıktır. Çünkü kapitalizm, kriz dönemlerinde kapıya ilk onu koyar. Çalışan kadınların bugün için ortalama yüzde 74.8'i tarımda; yüzde 8.4'ü sanayi sektöründe; yüzde 16.8'i ise eğitim ve sağlık gibi hizmet sektöründe istihdam edilmektedir.

Yapılan bir araştırmaya göre metropollerdeki kadınların çalışma süresi, çeşitli nedenlerle ortalama 8 yıldır. Bundan dolayı emeklilik de hak olarak kazanılmaz, çalışılan yıllar ise 'yakılır'. İstihdama katılan her 2 kadından biri, 5 sene içinde çalıştığı işten ayrılır.

Kürt illerinde, özellikle GAP bölgesinde kadınların büyük bir kısmı geçici işlerde çalışır. Yüzde 54'le ürün toplama ve hasat, yüzde 35.5'le tohum temizleme, yüzde 27.3'le çapalama, yüzde 23.7'yle taşıma bölümlerinde çok düşük bir ücretle 12-16 saate varan işgünleri boyunca işgücünü satar.

Bunlara karşın sınıfın en örgütsüz kesimi yine kadınlardır. **İşçi sendikalarında kadın üye oranı yüzde 10 civarındadır.** Zaten sendika ağalarının da, sınıfın bu büyük bölümünü örgütlemek gibi derterli yoktur!

Türkiye İstatistik Kurumu TÜİK'in Kasım 2012 tarihinde açıkladığı sonuçlara göre, kadınlar çalışma hayatında en dezavantajlı kesimi oluşturuyor. Kayıtdışı istihdamın işgücüne katılım oranı, kadınlar için yüzde 30,2 düzeyindedir. 2011 yılının aynı dönemine göre, işgücüne katılım oranı 1,9 puan artarken, kayıtdışı çalışan kadınların sayısı 132 bin kişi yükselmiştir.

Kadınlarda işsizlik oranı da giderek artmaktadır. Çalışma yaşındaki her üç kadından, sadece biri çalışmaktadır. Yüksekokul mezunu kadınlarda işsizlik oranı ise, yüzde 16,6 ile, erkeklerin oranının iki katından fazladır. Bu kategoride yer alan kadınların işsiz sayısı bir önceki yıla göre 110 bin kişi artış göstererek, 232 binden 342 bine fırlamıştır. Bu yükseliş yüzde 47'lik bir artışa denk düşmektedir. Buna göre, **resmi işsizlerin yarısından çoğunu yüksekokul mezunu kadınlar oluşturmaktadır.** Diğer yandan, "umudu kesik olanlar" başta olmak üzere, iş arama kanallarını kullanmadığı için işsiz sayılmayanların yüzde 58'i kadındır. Geniş tanımlı işsizlik, kadınlarda yüzde 24 oranındadır.

Kadın işçi ve emekçiler, kriz dönemlerde her zamankinden daha fazla işsizlik ve kayıtdışı çalışma ile karşı karşıya kalıyorlar. Kayıtdışı çalışmada ise, ev işçiliği başta geliyor. Yapılan bir araştırmaya göre, **Türkiye'de 2011 yılında temizlik-bakım işi için evlere giden 51 kadın öldü;** 400 kadın taciz ve tecavüze uğradı, 3 bini aşkın kadın, iş kazasına maruz kaldı, 5200 ev işçisi işsiz kaldı.

Dünya Ekonomik Formu'nun "Cinsiyet Uçurumu Raporu"na göre **Türkiye, 134 ülke içinde kadın-erkek eşitliği alanında yapılan değerlendirmede,**

Kadın işçilerin proletarya içindeki sayıları dalgalanmaya her zaman açıktır. Çünkü kapitalizm, kriz dönemlerinde kapıya ilk onu koyar. Savaş ve kriz ortamında kadın işçi ve emekçilerin sadece yaşam ve çalışma koşulları ağırlaşmakla kalmıyor, taciz ve tecavüzde, kadın cinayetlerinde büyük bir artış yaşanıyor.

129. sıraya gerilemiş durumda. Türkiye'den sonra gelen ülkeler; Suudi Arabistan, Benin, Pakistan, Çad ve Yemen... Bu raporlar, 2006 yılından itibaren yayınlanıyor. 2006 raporunda Türkiye, 105. sırada yer almış. 2007'de 121. sıraya, 2008'de ise 123. sıraya düşmüş. Son yapılan 2009 raporunda ise 129. sıraya kadar gerilemiş. Bu konuda sürekli bir gerileyiş söz konusu.

Savaş ve kriz ortamında kadın işçi ve emekçilerin sadece yaşam ve çalışma koşulları ağırlaşmakla kalmıyor, taciz ve tecavüzde, kadın cinayetlerinde büyük bir artış yaşanıyor. Dünya ölçeğinde, her 23 saniyede, bir kadın tecavüze uğruyor!

Türkiye'deki durum da bundan farklı değil. Kadının Statüsü Genel Müdürlüğü'nün 'Türkiye'de Kadına Yönelik Aile İçi Şiddet Araştırması' kadınların yüzde 42'sinin fiziksel ve cinsel şiddete uğradığını, bu şiddet olaylarının yüzde 49.9'unun yoksul kesim kadınlarında yoğunlaştığını gösteriyor.

Adalet Bakanı Sadullah Ergin, 2002 yılından Temmuz 2009'a kadar 7 yıllık sürede kadınlara yönelik şiddet ve cinayetlere ilişkin istatistikleri şöyle açıkladı: 2002'de 66; 2003'te 83; 2004'te 164; 2005'te 317; 2006'da 663; 2007'de 1011; 2008'de 806; 2009'un ilk 7 ayında 953!

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nin gerçekleştirdiği daha güncel bir araştırmada ise, durumun daha da ağırlaştığı görülüyor. **2005-2011 yılları arasında 4190 kadının, erkekler tarafından öldürüldüğü ve 3074 kadının tecavüze uğradığı;** 2011 yılının ilk 8 ayında ise 143 kadın öldürülürken, 76 kadının cana kastedilen saldırılarda yaralandığı, bunun dışında 2011'in ilk 8 ayında 82 tecavüz vakasının mahkemelere intikal ettiği saptanıyor.

Peki mahkemeler ne yapıyor? Kadın cinayetlerinin "ağır tahrik altında işlendiği" savıyla ve katilin "iyi hal"ine bakarak serbest bırakıyor! Ya da olabilecek en az cezaya çarptırıyor ve "denetimli serbestlik" adıyla hepsini geri salıyor. Taciz ve tecavüze direnen kadınları ise, adeta "sen nasıl direnirsin" diyerek yargılıyor. Örneğin, İstanbul Sarıyer'de 21 Mart 2012 tarihinde tecavüze uğrayan bir kadın, tecavüzcüsünü ısırdığı için 2.5 yıla yargılanıyor!

Başbakanın "Ben kadın erkek eşitliğine inanmıyorum" dediği bir ülkede bunlara şaşmamak gerekiyor. "En az üç çocuk istiyorum" diyerek, kadına bir "kuluçka makinesi" gibi yaklaşıldığı, "sen dekolte giy-nirsen bu tür çirkinliklerle karşılaşman sürpriz olmaz" denildiği, "tecavüze uğrayan kadın tecavüzcüsüyle evlensin, yargı-

nın iş yükü hafiflesin" pervasızlığı ile konuşulduğu, kürtaj hakkına saldırıldığı, hamilelik testlerinin kayda geçirildiği bir ülkede, kadına şiddetin, taciz ve tecavüzün artması kadar doğal ne olabilir?

Kuşkusuz kadına yönelik şiddetin, kadın cinayetlerinin işlendiği, burjuva mahkemelerinin de katilleri

değil, kadınları suçladığı tek ülke, Türkiye değil. Emperyalist-kapitalist sistemin kadına genel olarak yaklaşımı böyledir. Fakat Türkiye'de son yıllarda kadına yönelik şiddet ve cinayetlerin çok büyük oranda arttığı da bir gerçektir. Bunun nedeni olarak, **krizin yarattığı sorunlar, buna karşı yeterince mücadele verememenin verdiği çıksızlık, sendikal ve siyasal örgütsüzlük, parçalanmışlık, bütün bunların bir ürünü olarak dışa patlayamayan öfkenin içe patlaması gibi nesnel faktörleri sıralamak mümkündür.** Bunlarla birlikte bir yandan artan dinci gericilik, diğer yanda yozlaşma ve çürüme, kadına meta gözüyle bakmada ve kadının bedenine yönelmede en önemli subjektif unsur olarak öne çıkmaktadır.

Artan saldırılar, kadını örtünmeye, eve kapanmaya zorlamaktadır. Kadına sadece "anne" olarak değer biçilmekte, "daha fazla çocuk" denilerek, asıl görevinin çocuk yetiştirmek, erkeği işgücünü yeniden satabilecek hale getirmek olduğu işlenmektedir.

Savaş ve kriz koşullarında kadın, hem ekonomik, hem de sosyal ve fiziksel olarak büyük bir saldırı altındadır. Bu hem dünyada, hem Türkiye'de böyledir. Esasında sınıflı toplumla birlikte "ezilenin ezileni" haline getirilen kadın, kapitalist-emperyalist sistemde çok daha büyük bir sömürü ve baskı altına alınmıştır. İddia edildiği gibi **kapitalizm asla kadına özgürlük getirmemiştir, getiremez.** Kapitalizmde kadın, "ücreti ödenmemiş işgücü" ya da işçi sınıfının ücretlerini düşürmek için kullanılan "ucuz işgücü"dür. Ve diğer hiçbir sömürücü toplumda olmayan şekilde, "meta" haline getirilen, bir tüketim maddesi gibi kullanılan, horlanandır.

Deneyimler göstermiştir ki, **sınıf mücadelesinin geriye çekildiği, devrim ve sosyalizm hedefinin karartıldığı dönemlerde, kadına yönelik baskı ve şiddet daha da artmıştır.** Tersten, kadın haklarının

geliştiği, kadının kendine güvenin arttığı dönemler ise, sınıf mücadelesinin yükseldiği, devrimlerin patlak verdiği dönemlerdir.

O yüzden **kadına yönelik şiddeti durdurmanın en etkili yolu, genel olarak sınıf mücadelesini yükseltmekten geçmektedir.** Erkek sınıf kardeşleriyle omuz omuza grevlerde, gösterilerde, eylemlerde burjuvaziye karşı dövmüşmek, kadını özgürleştirmektedir. Erkeği de kadını da eğitecek, dönüştürecek ve eşit hale getirecek tek yer, bu mücadele alanlarıdır.

“Direniş çadırı bizim okulumuz”

Taral direnişini, 14 Şubat günü, Birleşik Metal-İş İstanbul 2 Nolu Şube Başkanı Yılmaz Bayram ve direnişçi işçilerden Gazi Polat’la konuştuk.

PDD: Direniş sürecini anlatır mısınız?

Yılmaz Bayram: İşçiler kötü koşullarda çalışıyorlardı. Sendikaya üye oldular. Sendikalaştıkları duyulunca 4 Şubat’ta 12 arkadaşımız işten atıldı ve aynı gün saat 18’de çıkan vardiyada çalışan 50 arkadaşımızı araçlara bindirdik. Sendikamıza üye yaptık. Niye direniyorlar? Öncelikli olarak anayasal haklarını kullanıp sendikaya üye oldukları için direniyorlar. İşlerine geri dönmek için direniyorlar. En önemlisi de BMİS’in burada yetkili kılınması için direniyorlar. İşveren hukuk dışı bir davranış gösterdiği için, işçiler de meşru haklarını kullanarak çadırda direniyorlar.

Taral’da ne üretimi yapılıyor, ne kadar işçi çalışıyor? Çalışma koşulları nasıl?

Taral’da tarım ürünleri üretiyorlar. Hem Türkiye içine hem dışına iş yapıyor. Toplam 130 çalışanı var. 2000 yılına kadar bu fabrikada faşist gangster sendika dediğimiz Türk Metal-İş sendikası varmış. 2000 yılında patronlar bu sendikaya bile tahammül edememiş ve anlaşmalı olarak sendika gitmiş. Türk Metal burada sadece üye alma anlamında örgütlü. Çalışanların koşulları kötü ve buna kafa yormalarına dahi izin verilmiyor. Ücret konusunda şöyle bir örnek verebiliriz. 18 yıl çalışan bir işçi 800 lira maaş alıyor, bu her şeyi açıklıyor sanırım.

Daha önce Türk Metal’in olduğunu söylediniz. İşçilerin sendikal bilinci ne durumda?

12 yıl önce Türk Metal sendikası döneminde üye olup hala işçiliğe devam eden arkadaşlar çok az. 20 civarında. Bir de Uzel’de çalıştıklarında Türk Metal üyesi olanlar ve fabrika kapandıktan sonra buraya gelenler var. Yani o arkadaşlara baktığımızda işçilerin bir sınıf bilinci yürütme, sendikal mücadeleyi aktarma gibi bir durumda olduklarını söyleyemeyiz. Diğer arkadaşların da sendikal bilinçleri çok da ileri düzeyde değil. Bugün AKP’li, MHP’li ve siyasi olarak ona yakın olan arkadaşlarımız direnişin öncülüğünü yapıyorlar. Bizimle tanıştıktan sonra ilk defa elini havaya kaldırıp slogan atan, hakkını ancak mücadele ederek kazanacağını 15 gün içinde kavrayan, mücadele eden bir noktaya geldiler. Biz burada komiteli çalışıp arkadaşlara durumu anlatmamıza rağmen, arkadaşlarımızın bazıları ekonomik beklentiler açısından da heyecana kapılıp o disiplini duymadıkları için açığa çıktı sendika çalışması. Açıkçası sendikal bilinç daha yeni yeni oluşuyor.

İşçiler sendikalaştıkları için atıldıktan sonra, içeride çalışan işçilere de baskılar olduğu söyleniyor.

Biz ayın 4’ünde işçileri üye yaptıktan sonra, patron buraya Maltepe 6. Noterini getirdi. Sabah 9’dan akşam 18’e kadar bekleyen noter, BMİS’e üye olanları istifa etmeye zorlamak için buradaydı. Patron işçilere, Türk Metal’e geçmeleri durumunda, atılan bütün işçileri alacağını söylemiş. Aksi halde çıkışların devam edeceğini, içeriden yönetici olanlar söylemişler. Adil Karsan’la Ahmet Karaçam denilen kişiler, arkadaşlara ciddi bir baskı yaptı ve noteri bir

gün boyunca yasal olmadığı halde içeride tuttu. Arkadaşlarımıza işçi atacaklarını söylediler ama taviz vermedi arkadaşlar. Yani çıkışla bedel ödediler ve hala kararlı duruş devam ediyor. Ciddi bir baskı var. “O sendikaya giderseniz yakarız sizi. O sendika PKK’ye aidat ödüyor, onun bir koludur. Bunlar komünisttir. Siz sendika istiyorsanız ben size getiririm” gibi yakışıksız söylemlere arkadaşlar boyun eğmediler. Dışarıda kurduğumuz çadır, aynı zamanda bizim okulumuz. Bu okulda 15 gün içinde geldiğimiz noktayı değerlendirecek olursam, arkadaşların durumu ilk güne göre çok çok daha iyi. Yani önceden elini kaldıran slogan atmaktan kaçınan arkadaşlarımız bugün, benim önümde bana slogan önerebiliyor, yol gösteriyor.

İşten atılanların yerine ne kadar işçi alındı?

İşten atılan arkadaşların yerine, buradan 2 ay önce patronun kovdukları çağırmışlar. Bunlardan üçü iş başı yaptı. Biz işbaşı yapmaya gelenlere durumu izah etmeye çalıştık. İçeri girmemeleri için uyarılarda bulunuyoruz. Buna rağmen içeride işbaşı yapan 4 kişi var. Sınıfsal bir bakış olmaması nedeniyle girip çalışabiliyorlar. Bir başka şey daha var. 2 ay önce atılan ve bugün işbaşı yapan işçiler, buradan resmen küfür edilerek kovulan kişiler. Bugün işveren çağırdığında da koşu koşu gelebiliyorlar. Biraz önce de söyledim, sendikamızla ilgili “İşte bunlar size önlük giydirecekler, 1 Mayıs’a götürecekler, sokaklarda polisle çatıştıracaklar” diyorlar. İşte buna göre davranan ve düşünen kişilerdir işbaşı yapanlar.

Direniş başladığında hangi eylemler yapıldı ve neler yapılması düşünüyordunuz?

Direniş başladıktan sonra bu hafta içerisinde basın açıklaması yaptık. İstanbul’da sendika ayrımı yapmadan tüm sendikaları çağırdık. İçeride çalışan arkadaşlar da saat 12’de, yemek paydosunda alkışlarla ve sloganlarla yanımıza geliyorlar. Çay saatinde de aynı şekilde. Direniş çadırında sabah 8, akşam 18 arasında, atılan arkadaşlarımız duruyor ve ben de bilfiil buradayım. Önümüzdeki hafta yapacağımız eylemler olacak ve bu eylemleri de biz işçi arkadaşlarla konuştuktan sonra ortaya çıkaracağız. Eylemlerin bir kısmı belli ama süreçte duyulmasını istemeye başladığımızdan sonra duyuracağız.

Son olarak ne söylemek istersiniz?

Bu direniş başarıyla sonuçlanırsa önemli bir kazanım olacaktır. Uzun yıllardır Topkapı bölgesinde, bu havzada direniş çadırı da, örgütlenme de yoktu. Burada atılacak her olumlu adım, diğer fabrikalarda ve işletmelerde de gözetlenmektedir. Sınıfsal başarımız, diğer işçileri de örgütlenmeye sevk edecektir. Dolayısıyla bu mevzinin kazanması için, sadece işçilerin değil, emekten yana olan tüm çevrelerin buraya yönelmesi gerekiyor.

“Mücadele yakınlaştırıyor”

Gazi Polat: Dersimliyim ve 13 ay oldu buraya gireli. Çok kısa bir sürede oldu bu direniş. Arkadaşlar geçinemiyordu, çoğunun aldığı para 700-800 liraydı ve oturup konuştuktan sonra sendikaya üye oldular. Ben ve yiğenim ilk atılanlar olduk. Yiğenim 20 yıldır burada çalışıyordu. Buranın çok eski ustalarından. Bize “ekonomik kriz” dediler ve işten atıldık. Biz atıldıktan sonra “her şey bitti” hesabına girdi patronlar. Dışarıya bırakmadılar. Akşam 18.20’de çıkattılar, servisler yok ortada. Biz de artık eve gitmeye hazırlanıyorduk. “Bu kadarmış demek ki” diye düşünüyorduk ki, arkadaşların hiçbirinin servislere binmediğini gördük. Oradan giderek DİSK’e üye olduk.

Atılmadan önce biz üye değildik. Biraz da kendi yöresel kimliğimizden kaynaklı fazla ön plana çıkmak istemedik. Buna rağmen “sendikayı yapanlar bunlardır” dediler ve bizi attılar. Faturayı direk bize kestiler. Atıldığımız günden beri burada bekliyoruz. Çadırımız 3-4 gündür kurulu. Arkadaşlarımızla konuşuyoruz, sohbet ediyoruz. İçerideki arkadaşlarla da aynı şekilde. Burada duran arkadaşların görüşleri çok farklı, ama ortak değerler olduğu zaman mücadele de yakınlaştırıyor.

Kuzu Deri’de direniş

Deri-iş sendikasında örgütlendiği için işten çıkarılan Kuzu Deri işçi-si Mehmet Şefik Dağ, 19 Aralık’tan itibaren direnişe başladı.

70’li günleri geride bırakan direnişe 19 Şubat’ta işten çıkarılan bir işçi daha katıldı. Patronun akrabası olan Ömer Yılmaz önce ücretsiz izne çıkarıldı, ardından da işten atıldı.

8 Şubat’ta işe iade davası görülen Mehmet Şefik Dağ’a karşı, patron yalancı şahitleri getirdi. Sendikaya üye olan Dağ’ı “örgüt kurmakla” ve işyeri önünde kitlesel eylemler yapmakla suçlayan patron, işten atmaların yasal olduğunu idda etti.

Direnişe başlanıldığı günden itibaren Zeytinburnu esnafının ve halkının direnişe desteği güçlü oldu. Direniş

ilerici ve devrimci kurumlar da ziyaret ettiler. ‘80’li yıllarda deri sanayinin merkezi olan ve büyük direnişlere sahne olan Zeytinburnu bölgesinde uzun aradan sonra yaşanan ilk direniş olan Kuzu Deri’de işçiler kazanana kadar mücadeleye devam edeceklerini belirtiyorlar.

Kuzu Deri’de işçiler asgari ücretle çalıştırılıyorlar. Çalışma saatleri 12 saati buluyor. Mesaiye bırakılan işçilere mesai ücretleri ödenmiyor. Buna karşı haklarını aramak için sendikal örgütlenmeye yönelen işçiler ise, işten atma saldırısıyla karşı karşıya kalıyorlar.

“Taksim Meydanı projesi, siyasi bir projedir”

Taksim Meydanı'nda neler planlanıyor, neler yapılıyor; bunları Şehir Plancıları Odası İstanbul Şube Başkanı Tayfun Kahraman ile konuştuk.

PDD: Taksim de neler oluyor, yayalaştırma projesi nedir, süreç nasıl işliyor?

Tayfun Kahraman: Taksim'in yayalaştırılması projesinde basına da yansıyan hal, Dörtüol bölgesinin hepsini yeraltına alan bir proje görüntüsüdür. Daha sonra Topçu Kışlası'nın yeniden ihyası gündeme geldi. Başbakanın 2015 seçimleri öncesi seçim vaatlerinden biri olarak ortaya çıktı. Hemen arkasından 2012 yılında çok hızlı bir şekilde projelendirildi. Bu projeler, özellikle yaya aksları koruma kurulundan geçti. Şu anda da bu alanda çalışmalara başlandı.

Biliyorsunuz Taksim Meydanı kapalı ve bir tünelin inşaatına da başlandı. Bu süreçte bizim de dahil olduğumuz bir süreç yaşandı. Şehir Plancıları Odası, Mimarlar Odası ve Peyzaj Mimarları Odası olarak, ortak dava konusu ettik. Şu anda dava bilirkişi aşamasını tamamladı. Bilirkişiler yerinde inceleme yaptı. Şimdi bilirkişilerin açıklaması bekleniyor. Raporlar sonrasında bizler tabi ki buradaki alan ve plan değişikliğinin durdurulmasını bekliyoruz, ama şu anda oldu bittiye getirildi. Bir şekilde eskiye döndürülüp o alanın Taksim Meydanı hüviyetine kavuşturulması gerektiğini söylüyoruz.

Topçu Kışlası'nın bulunduğu alanda yapılan proje, Koruma Bölge Kurulu tarafından reddedildi. Kurul, Taksim Meydanı'yla ve çevresiyle birlikte değerlendirilmesini ve Kışla ihya edilecekse, bugün Harbiye bağlantı yolunu oluşturan duvarın bulunduğu alanın ihya edilmesi gerektiğini söyleyen bir karar verdi. Bu karar doğrultusunda projenin revize edilmesini bekliyoruz. Böyle birşey yapılırsa, bizler de kamuoyu adına bu itirazlarımızı mümkün olduğunca azaltacağız. Halen istediğimiz noktaya geleceğiz. İhale şu anda kimseye sormadan, keyfiyete dayalı biçimde bu alanı işgal etmiş durumda. Bu işgalin bir an önce ortadan kalkması, bu projeden vazgeçilmesi için bizler de elimizden geldiğince mücadeleye devam edeceğiz.

Başbakan, “buraya alışveriş merkezi yapacağız, bir tarafına da sanat merkezi olabilir” dedi ve “Koruma Bölge Kurulu'nun reddini reddediyorum” şeklinde, meşruiyetini yasal tabanından alan bir Kurul ve bu Kurul'un açıklamalarını yok sayan bir açıklamada bulundu ki, bu da gerçekten bir ülkenin yöneticisinin yapacağı en son işti, bunu da görmüş olduk.

Anlaşılan o ki, burayı bir alışveriş merkezi ve bir rezidans haline getirmek istiyorlar. Taksim'de, tek boş kalmış yeşil alanda, böyle bir proje yapmanın hiçbir akla ve mantığa sığmadığı çok açık. Çünkü burası, bu bölgede yaşayanların, bölgeyi kullanan milyonlarca insanın nefes alabilecekleri tek kaçış noktası.

Burada bir düzenlemeye ihtiyaç var, ama bu düzenlemeyi tamamen bir karayolu projesi olarak düşünmek ve yolları alta alıp “burayı yayalaştırıyor-

ruz” diyerek yayaları, kentlileri bu meydandan kaçırmak olmamalı. Çünkü biz 1 Mayıs'ları burada kutluyoruz. Sevinçlerimizi burada paylaşıyoruz, spor karşılaşmalarında olsun, yılbaşında olsun her zaman gittiğimiz yer Taksim Meydanı oluyor. Taksim Meydanı, bu anlamda İstanbul için, kent için çok önemli bir yer.

Taksim 1 Mayıs alanı ve siyasal bir anlamı var, öyle değil mi?

Taksim, tamamen siyaset yüklü bir mekan. Bu anlamda da sürekli siyasetler tarafından Taksim Meydanı'na müdahale edildi. '61 darbesinin ardından buraya süngü ve baretli bir heykel kondu. Askerler kendi simgelerini koydular hemen ardından. Bedrettin Dalan Belediye Başkanı olduğunda, “Meydanı düzenleyeceğim ve burayı dünyanın başkenti yapacağım” diyerek, İstanbul Tarlabası yıkımlarını gerçekleştirdi. Recep Tayyip Erdoğan Belediye Başkanı olduğunda, 94'te Gezi Parkı'nda camii yapmak istiyordu. Yine Atatürk Kültür Merkezi'ne dönük planlar başka bir siyasetin ürünü olarak ortaya çıktı.

Modernleşen bir ülkenin modern yüzünü ortaya çıkarmak için yapılan bir yapıdan bahsediyoruz. Baktığınızda bugünün simgesi ne olur? Alışveriş merkezi olur! Şu anda da siyaset buraya, bugünün simgesini yerleştirmek istiyor.

Kanlı '77 1 Mayısı sonrasında, Taksim Meydanı'nda 1 Mayıs'ların kutlanması için verilmiş mücadeleler sonrasında bu alanın kullanılmaya başlanması, bir emeğin meydanı olduğunun gösterilmesi, çok önemli bir şey. Bir taraftan bunları baltalamak için de, insanların buraya toplanmasını engellemek için de yapılıyor.

Devrimci 1 Mayıs Platformu 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağını duyurdu. Sendikalar da böyle bir açıklama yaptılar. 1 Mayıs'ta Taksim açılır mı, neler olur?

Evet açıklamalar yapıldı. Bence olabilir, ama bir taraftan da tehlikeli. Çünkü yüzbinlerce insanın katılacağı bir etkinlikten bahsediyoruz ve orada bir hafriyat çukuru var. Net bir şekilde güvenlik önlemlerinin alınması lazım. Bu önlemler alın-

dıktan sonra eylemi gerçekleştirmek lazım. Orada kutlanacaksa ki, bence de orada kutlanması gerekir, kitlenin inşaat alanına kaymasını engellemek için sendikalar ve Valilik tarafından önlemlerin alınması gerekir. Aksi takdirde büyük bir sıkıntıya neden olabilir. Belki de böyle bir sıkıntıya neden olup, daha sonrasında yaşanacak bir felaketi bekliyorlardır. Ondan sonra Taksim'i tamamen kapatmak için. Ama kapansa da mücadeleler sonucu açılır yine.

Buranın ihalelerini kim aldı, bu işleri kim yürütüyor? Halk için değil rant için yapıldığına göre, buranın rantını kim yiyecek?

Alışveriş merkezini kimin yapacağı belirsiz. Tek bir ihale oldu. O da karayolları, dalış tünellerinin ihalesi. Bir inşaat firması aldı ihaleyi. Buranın ihalelerini kimin aldığını çok bilmiyorum, ama bizi esas ilgilendiren burada yapılan iş ve kentlere bunun zararının dokunup dokunmayacağını ifade etmek.

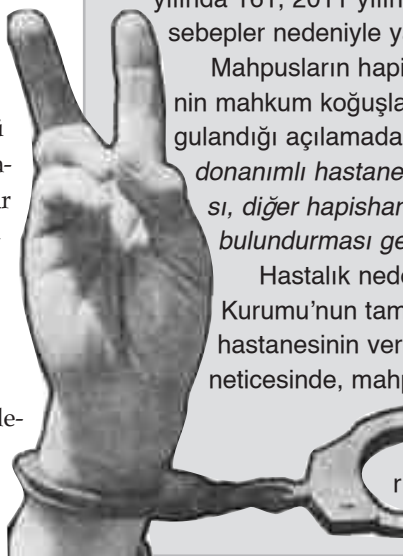
Tutsaklar üzerindeki baskılar artıyor

Gün geçmiyor ki, tutsaklara dönük yeni bir saldırı, ya da bir ölüm haberi gelmesin. Son açlık greviden bu yana tutsaklar üzerindeki baskılar daha da arttı.

Şubat ayı içinde bir araya gelen Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES), İnsan Hakları Derneği (İHD) ve Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TİHV) ortak bir açıklamayla hapishanelerdeki hak ihlallerini gözler önüne serdi. Cezaevlerindeki 550 hasta mahpusa dikkat çekilen açıklamada, bu kişilerin özgürlüklerine kavuşmaması, yaşam hakkı ihlali olarak değerlendirildi, 2010 yılında 161, 2011 yılında 41, 2012 yılında 66 mahpusun hastalık ve çeşitli sebepler nedeniyle yaşamlarını yitirdikleri hatırlatıldı.

Mahpusların hapishane revirinden, devlet veya üniversite hastanelerinin mahkum koşullarından asgari düzeyde bile faydalanamadığının vurgulandığı açıklamada, “Adalet Bakanlığı'nın ‘kampus hapishaneler’de tam donanımlı hastane inşa edip gerekli personel ve ekipman bulundurma-sı, diğer hapishanelerde ise tam donanımlı ve personeli olan revir bulundurması gerekmektedir” denildi.

Hastalık nedeniyle hapis cezasının ertelenmesinde Adli Tıp Kurumu'nun tam yetkili kılınması, devlet hastanesi veya üniversite hastanesinin vermiş olduğu hastalık raporlarının kabul edilmemesi neticesinde, mahpusun İstanbul'a götürüldüğü, bu durumun mahpusa ayrıca acı çektiği ve genellikle rapor verilmediği vurgulandı. Ayrıca cezaevi koşulları ve uygulamalarının, tutukluların sağlığını ve yaşamlarını tehdit etmeye devam ettiğinin altı çizildi.

Şehirlerin her tarafı şantiye. Çeşit çeşit yükselen binalar. Biri bitmeden, diğer onlarcası, yüzlercesi başlıyor. Yeni projelerin ardı arkası kesilmiyor, şehir içinde şehirler inşa ediliyor. İnşa edilenlerin çoğu yüksek güvenli, etrafı surlarla çevrilmiş.

Hayatımıza giren ve zorlaştıran binalar, şantiyeler nereye dönersek gözümüzün içine sokuluyor. Gazete sayfaları, televizyon kanalları konut reklamlarıyla dolu. En göze çarpan, son yılların hızla yükselen Ağaoğlu grubudur. Bu grubun patronu Ali Ağaoğlu kendi reklam filmlerinde kendisi oynarak dikkatleri daha fazla üzerine çekmektedir. Hem de öylesine pişkince, aç kurtlar gibi dişlerini göstererek... Ağaoğlu gibilerinin yanına bir de sözümona yoksulları konut sahibi yapmak için Başbakanlığa bağlı kurulan TOKİ'yi eklemek gerekiyor.

Sadece İstanbul ve Ankara'da 8 yılda yapılan yeni konut sayısı 731 bin. Bunların 295 bini İstanbul, 436 bini Ankara'da. Türkiye genelinde ise 4 milyon 725 bin adet. (*) Maket üzerinden yapılan reklamlarla ve yeni projelerle birlikte düşünüldüğünde, bu rakamlar daha da yükselmektedir.

Yapılan konutlara ve reklamlara bakıldığında, bunlar genelde lüks konutlar. Bir işçinin, emekçinin bırakalım almasını, yanından geçemeyeceği, dokunamayacağı türden. En ucuzu, 1+1'ler bile 100 bin TL'den başlıyor. Örneğin Ankara Çukurambar, Beştepe bölgesinde ev fiyatları 600 bin liradan başlıyor, 700, 800 bin, 1 milyon şeklinde giderek yükseliyor. İstanbul daha pahalı. Tek odalı, mutfak-salonu içinde, stüdyo daire için istenen rakam Ankara'daki 400 metrekare daireye eşit.

İşçi ve emekçiler, bu konutlara yaklaşmıyor ama, alınterleri ve kanlarıyla karıyorlar harcını. İşçilerin teriyle-kanyla yükselen bu konutlarda onlar yaşayamıyorlar. Ortaya çıkardığı ürünün yabancı oluyorsa bir kez daha. Milyonlarca işçi-emekçi barınma sorunu yaşıyor. İçlerinden bazıları, yemeden-içmeden kısarak, iki göz gecekonduda sahibi olabiliyor veya bankalara borçlanarak TOKİ'nin 1+1, 2+1 arızalı dairelerini alabiliyor. TÜİK'in hazırladığı rapora göre, **31 milyon kişi sızdıran çatı, nemli duvar ve çürümüş pencere ile kışı geçiriyor.** Yani nüfusun yaklaşık yarısı, insanlıkdışı koşullarda yaşam ve barınma sorunuyla boğuşuyor. Yapılan yeni, sağlıklı ve lüks konutlar ise, onların ulaşamayacağı kadar "uzak".

Talan ve soygun

Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurulu (BDDK) verilerinden yola çıkan gazeteci M. Sarıkaya, satılan konut ile işleme giren paranın açık verdiğini belirtiyor. *"Türkiye'deki bankalarda 1 milyon liranın üzerinde parası bulunan gerçek kişi sayısı 28 bin 200. 250 bin lira ile 1 milyon arası parası olan kişi sayısı ise 187 bin 700... Yani bankadaki 250 bin liradan fazla parası bulunan kişi sayısı 215 bin 900. Konut kredisi kullananlar arasında, Ankara'da kullanılan konut kredisi miktarı 9 milyar 990 milyon lira. Siz deyin 10 milyar. İstanbul'da ise, 27 milyar 817 milyon lira. Siz deyin 27 milyar lira. İki kişi etti mi 37 milyar. İki kentte toplam üretilen 731 bin konuttan yüzde 10'u 1 milyon liranın üzerinde olması halinde 73 bin konut eder. Burada 1 milyon liradan fazla parası olan kişi sayısı 28 bin 200 olduğuna göre, geri kalan 44 bin 800 evi, kim hangi parayla aldı. Hadi diyelim ki konut kredisi kullandı. Bu hesap tutmuyor. İki ildeki konut kredilerinin tamamı 1 milyon lüks konutlar için olsa bile 37 bin konuta yeter. Toplam 73*

Durmadan YÜKSELEN KONUTLAR kime

bin lüks konuttan geri kalan 36 binin parası nereden geldi. Haydi diyelim ki yarısı kredi kullandı, o da yetmez. Çünkü bu durumda da 72 bin konut eder, bin adedi yine açıkta kalır. Unutulmaması gereken bir nokta daha var; o da ödenen bu paraların bir şekilde bankacılık sisteminden geçmek zorunda olduğu. Mudi sayısı tutmadığına, kredi miktarı da yetmediğine göre, o zaman bu paralar nereden geliyor ve nasıl ödeniyor? Hadi ödendi diyelim, bu paraları onlar hangi bankaya yatırıyor? Türkiye'de fiktif bir döngü mü yaşıyor, paranın rengi mi kararıyor" diye soruyor aynı tarihli yazıda.

Tablo, kayda geçmeyen paralar olduğunu gösteriyor. Vergi kaçırmanın yollarından biri. Genellikle kayıtdışı işçi çalıştırmada karşılaştığımız vergi kaçırma, konut sektöründe kayıtdışı para çevirmeyle, eksik mimari düzenleme göstermeyle vb. sürüyor. Bakınız "yaptım oldu" reklam yıldızı Ali Ağaoğlu, Ümraniye "My Town Sitesi" projesinde 4+1 daireleri imar planında 3+1 ve 1+1 daire şeklinde göstererek vergide de "yaptım oldu" diyor. Aynı Ağaoğlu'nun, at sırtında reklamını yaptığı "Maslak 1453" projesinde, gerek orman arazisinin satın alınmasında, gerekse reklam filminin çekiminde usulsüzlük yaptığı ortaya çıktı. Zaten yükselen tepkiler üzerine projesi de iptal edildi. Keza Nur Cemaatine yakınlığıyla bilinen Okyanus Eğitim Kurumları'nın, tarihi Kemerburgaz su kemeri arazisine okul yapmasına gelen itirazlara, "münferit izin" denilmesi, peşkeşin-talanın, nasıl kılıfına uydurulduğunu gösteriyor. Sarıyer'de hazineye ait orman arazisine kurulan Koç Üniversitesi, orman ve doğanın ne kadar rahat tahrip edildiğinin bir başka göstergesi.

Örnekler çoğaltılabilir. Fakat bu kadarı bile, orman arazilerinin, sit alanlarının, doğanın, ekolojinin talan ve tahrip edildiğini göstermektedir. Azami kara doymayan burjuvaziye, AKP hükümeti yeni rant alanları açmak için ardarda yasal düzenlemeler yapmaktadır. 2B yasasıyla orman ve sit alanları, inşaat, turizm şirketlerine sınırsız bir şekilde açıldı. İşçi ve emekçilerin yaşadığı, afet riski barındırmayan, şehir merkezlerine yakın ve güzel manzaralı semtler, afet riski gösterilerek "kentsel dönüşüm" kapsamında yıkılmak isteniyor. Yıkılacak bu yerler inşaat şirketlerine rantsal alan olarak açılıyor.

Bu konutlar kimin için?

Hali hazırda aile fertlerine yetecek nüfustan fazla konut olduğu söyleniyor. Bunca fazlalığa rağmen yeni konutlar durmadan yükseliyor. Zaten **bu konutlar ihtiyacı karşılamak için yapılmıyor, konut metalaşmış durumda. Bir tasarruf aracı olarak sunuluyor.** Konut sahibi olanlara "farklı bir yaşam" denilerek pazarlanıyor. "Konuta dayalı birikim rejimi" kurularak, krizden kurtulmaya çalışılıyor.

Diğer taraftan da milyonlarca işçi-emekçi, barınma sorunu yaşıyor. Sokakta kalanlar, barakalarda yaşayanlar, bu konutlara uzaktan bakabiliyorlar ancak. **Kapitalist sistemde her alanda olduğu gibi, konut sorununda da "bolluk içinde yokluk" var.** Aşırı üretim ile yüzbinlerce konut yapılır ve stoklar birikirken, "kentsel dönüşüm", "2B" adı altında yapılan yasal düzenlemelerle, yeni alanlar açılıyor. Peki neden, kimin için?

Elbette işçi ve emekçiler için değil! Her şey sermayeye azami kar alanları açmak, zenginlerin refahını sağlamak için...

Çimento Mühendisleri Birliği Başkanı Mustafa Güçlü, "kentsel dönüşüm"ün gerekli olduğunu belirttikten sonra, *"bu işe daha çok inşaat, daha çok çimento satmak olarak ele alınacak konu değil. Daha nitelikli yaşam alanları oluşturma konusu. Böyle bakılmalı"* diyor, 18.10.2012 tarihinde Radikal gazetesine verdiği demeçte. Zaten patronlardan başka şey söylemesi de beklenmez! Ağaoğlu da, Maslak 1453 projesinin reklamında *"insanlık için bir şeyler yapmalıyım"* demiyor mu?

Elbette işin bir yanını "nitelikli yaşam" oluşturuyor. Ama burjuvazi için "nitelikli yaşam!". İşin esas yanını ise, azami kar oluşturuyor. **Azami kar hırsıdır konutları yükselten.** Kapitalist sermaye doğası gereği, azami kar neredeyse, oraya akar. Öyle ki, **bugün inşaat sektöründe el atmayan sermayedar yok gibi.** Sabancısından Ağaoğlu'na, Eczacıbaşı'dan Zorlu'ya, Torunlar'dan Doğuş'a, Ekşioglu'ndan Doğan Grubu'na, vb. sanayicisi, tefecisi, tüccarı, bu işin içinde.

Bu, aynı zamanda yaşadıkları ekonomik krize çare arayışlarıdır. İnşaat sektöründeki hareketlilik beraberinde; demir-çelik, çimento, çam, ağaç vb sektörleri de hareketlendirir, hareketlilik yaratır. Ama nereye kadar?

Durmadan yükselen ve milyonlarca biriken bu konutlar, daha nereye kadar yükselecek? Elbette bir yerde tıkanacak, bu kaçınılmaz. **ABD'nin daha bir kaç yıl önce yaşadığı ve hala devam eden büyük kriz, biriken konut sorunundan patlak vermişti.** Keza İrlanda, İspanya, Yunanistan gibi AB ülkelerini sarsan ekonomik krizde bankacılık sektöründeki sorunlar, konut sektöründen etkilenmiş ve onu etkilemişti. Türkiye'yi de aynı son bekliyor.

Bunun ilk belirtileri ortaya çıkmaya başladı bile. Önceki yıllara göre, 2012'de yüzde 5 oranında bir küçülme başgösterdi. Şimdi sektöre nefes aldirmek için "kentsel dönüşüm"e yükleniyorlar.

Ama bunu başarabilmeleri hiç de kolay değil. **Krizin acısını en derin haliyle yaşayan işçi emekçiler, bir de evlerinden-yurtlarından edilmek istenmelerine tepkisiz kalmayacaklardır.** Onlarda biriken öfke patladığında, bu konutlar da ellerinde patlayacak ve başta inşaat sektörü başta olmak üzere kapitalizm kendi yarattığı bataklığa saplanacaktır.

(*) Rakamlar, 8 Temmuz 2012 tarihli Habertürk gazetesinden Muharrem Sarıkaya'nın yazıdan alınmıştır.

ANAYASA TARTIŞMALARI

Yeni anayasa tartışmaları uzun süredir devam ediyor. Özellikle “başkanlık sistemi” ve “vatandaşlık tanımı” üzerinden süren tartışmalar, İmralı görüşme tutanaklarının yayınlanmasıyla iyice alevlendi. Başta liberal aydınlar olmak üzere, demokrat kesimler, azınlıklar, Öcalan’ın bu konudaki sözlerine büyük bir tepki gösterdiler. “Barış” a karşılık “başkanlık” pazarlığı yapıldığı, İslamcılığın öne çıkarıldığı, azınlıkların dışlandığı yönünde görüşler ortalığı kapladı.

Yeni anayasada uzlaşamıyor

Bilindiği gibi AKP, uzun süredir “yeni anayasa” hazırlığı içinde. Bugüne dek 12 Eylül anayasasında birçok değişiklik yapıldı. En son 12 Eylül 2010 referandumu ile AKP’nin isteği doğrultusunda bazı değişiklikler gerçekleşti. Fakat bunlar, AKP hükümetine yetmedi. Üçüncü döneminde bu işi tümünden çözmek için kollarını sıvadı. Anayasa taslağını hazırlayıp TBMM’de oluşturulan “uzlaşma komisyonu”na sundu.

Görünürde bütün partiler, 12 Eylül anayasasının kaldırılmasını, yeni bir anayasayı istiyor. Ve hepsi de “demokratik anayasa”dan dem vuruyor. Oysa hiçbirinin anayasayı daha demokratik

hale getirmek gibi bir niyeti bulunmuyor. Gerçekte her parti, kendi siyasi duruşu ve hizmet ettiği kesimlerin çıkarları doğrultusunda bir anayasa için uğraşıyor. **AKP’nin “yeni anayasa” ile yapmak istediği asıl şeyin, “başkanlık” ya da “yarı-başkanlık” olarak adlandırılan bir sisteme geçmek olduğu anlaşıldı.** CHP ve MHP ise, buna kesinlikle karşı çıkıyor. ‘61 ve ‘82 anayasasının “değiştirilemez ve değiştirilmesi teklif dahi edilemez” olarak geçen ilk üç maddesinin aynen korunmasını, buna bağlı olarak vatandaşlık tanımında, “Türklük” vurgusunun kalmasını savunuyor.

Böyle olunca TBMM’de kurulan “uzlaşma komisyonu”ndan “yeni anayasa” çıkmayacağı anlaşıldı. Komisyonun bugüne dek 100 madde üzerinde durduğu ve bunlardan sadece üçte biri üzerinde uzlaşmaya varılabildiği söyleniyor. Bu şekilde bir sonuca varılamayacağı düşünülüyor.

Bu durumda BDP, “kilit parti” durumuna geldi. Çünkü AKP’nin meclisteki sayısı anayasayı tek başına değiştirmeye, hatta onu referanduma götürmeye yetmiyor. BDP ise, AKP ile “vatandaşlık tanımı”nda anlaşmanın karşılığı olarak, “başkanlık sistemi”nin tartışılabilirliğini söyleyerek, AKP’ye yeşil ışık yakıyor. Son olarak **Öcalan’ın açıktan “başkanlık sistemi”ni savunması, tek fark olarak ABD tipi meclisli bir başkanlığı önermesi, “barış karşılığında başkanlık” mı sorularını ve tepkilerini beraberinde getirdi.** Bu sadece ülke içinde değil, ülke dışında da benzer yorumlara yol açtı. İngiliz The Guardian gazetesi, Kürt sorunundaki

müzakerenin sonucunda Erdoğan’ın “ödülü”nün, Başkanlık olacağını yazdı.

AKP’nin yeni anayasa formülü

AKP, yeni anayasa konusunda bu yavaş gidişe ve en önemseddiği konularda (başkanlık sistemi gibi) uzlaşma sağlanamamasına çözüm arıyor. Başbakan Erdoğan, komisyonun çalışmalarının Mart ayı sonuna kadar tamamlayamaması halinde, kendi anayasa taslaklarını referanduma sunacakları uyarısında bulundu. Ayrıca BDP’yi kastederek *“referandum noktasında anlaşabilirsek, onlarla müşterek adım atabiliriz”* dedi. BDP eşbaşkanı Selahattin Demirtaş da, *“bire bir örtüşmüyor ancak yakın olduğumuz parti AKP’dir”* diyerek anayasa konusunda AKP’ye işbirliği yapabileceklerinin sinyalini verdi.

AKP’nin “yeni anayasa”da üzerinde en çok durduğu konu, başkanlık sistemi. Savaş ve kriz ortamında en rahat yönetme yöntemi olarak bu sistemi öne çıkarıyorlar. Erdoğan, *“çok seri karar alma imkanı”* getireceğinden dolayı başkanlık sistemini istediğini açıkça ifade etti. Ve bunun “Türk tipi başkanlık” olacağını söyledi. *“Türkiye’ye özgü, başkanlık ve yarı-başkanlık sistemlerinin kendine has doğruları alınarak oluşturulabilir”* diyerek, bir sentez yapmaya çalıştıklarını vurguladı.

AKP’nin öngördüğü başkanlık sistemine göre, başkan meclisi feshetmek, ülkeyi başkanlık karar-nameleri ile yönetmek ve beğenmediği yasa tasarısının yasallaşmasını neredeyse imkansız kılmak gibi olağanüstü yetkilere sahip olacak. Başkan, yasama ve yürütme yetkisini elinde tutacağı gibi, yargıyı da kendisine bağlı hale getirecek. Yani, **yasama, yürütme, yargı, tüm kuvvetler, başkanın elinde toplanacak.**

AKP’nin anayasa taslağında üzerinde en çok tartışına kopartılan konulardan biri, yargıda yapmak istediği yeni düzenlemeler oldu. **Sanki yargı bugüne kadar gerçekten “bağımsız” ve “tarafsız”mış gibi, “bağımsız-tarafsız yargı elden gidiyor” yaygarası yapıldı, yapılıyor... AKP’nin farklı olarak yaptığı şey, yargıyı tamamen kendine bağlamak.** Önünde hiçbir engel kalmamasını sağlamak...

Buna göre Yargıtay ve Danıştay gibi yüksek yargı organları kaldırılıyor, yerine “Temyiz Mahkemesi” getiriliyor. Ayrıca Askeri Yargıtay da kaldırılıyor, askeri mahkemeler disiplin suçlarıyla sınırlanıyor. Diğer yandan Anayasa Mahkemesi’nin üyelerinin çoğunluğunun TBMM tarafından seçilmesi isteniyor. Meclisin yapacağı anayasa değişikliklerinin Anayasa Mahkemesi tarafından denetlenmesine son veriliyor. Gerek Anayasa Mahkemesi, gerekse Danıştay ve Yargıtay yerine geçirilen Temyiz Mahkemelerinin üyeleri, büyük oranda hükümet partisi tarafından belirlenecek. Hakimler ve Savcılar

Yüksek Kurulu’nun da 22 üyesinin 16’sı hükümet tarafından doğrudan atanacak.

Böylece Hükümet, yargı üzerinde tam bir tahakküm kurabilecek. AKP’nin 12 Eylül 2010 referandumu ile yargıya çektiği ayar, yeni anayasa önerisiyle son şeklini alıyor. **AKP, yargının tamamen kendi denetiminde olmasını istiyor.**

Bugüne dek AKP, “yüksek yargı”dan çok yakındı. Çıkarmak istedikleri birçok yasanın “yüksek yargı” vetosuna uğradığını, istediklerini gerçekleştiremediklerini, “yüksek yargı”nın önlerine engel diktiğini söyleyip durdu. Başbakan Erdoğan’ın “kuvvetler ayrılığı”ndan yakınıp, “kuvvetler birliği”ni istemesi de bununla bağlantılıydı. Örneğin “kentsel dönüşüm” kapsamında aldıkları birçok karar, yargıdan geri döndü. **AKP, önüne dikilen tüm engelleri kaldırmak, yeraltı, yerüstü kaynaklarını kontrolsüz biçimde istedikleri tekellere peşkeş çekmenin peşinde.**

Şimdi AKP’nin bu amaç doğrultusunda BDP’yi de yedeklemeye çalışması, birçok kesimde hayal kırıklığına ve tepkilere yol açtı. Özellikle de ikinci İmralı görüşmesinden sonra açığa çıkan Öcalan’ın bu konudaki görüşleri, kaygıları daha da artırdı.

Öcalan’dan başkanlık sistemine destek

Öcalan’ın 23 Şubat’ta gerçekleşen ikinci BDP heyeti ile olan konuşmalarında, üzerinde en çok durulan konulardan biri, başkanlık sistemine verdiği destek oldu. Öcalan, *“Başkanlık sistemi düşünülebilir. Biz Tayyip Bey’in başkanlığını destekleriz. Biz AKP ile bu temelde bir başkanlık ittifakına girebiliriz”* diyordu. AKP’nin savunduğu “başkanlık sistemi” ile farkını ise, ABD’den, Rusya’dan, İngiltere’den örnekler vererek, başkanın denetleyecek bir meclis ya da senato olması şeklinde ortaya koyuyordu.

Bir yandan *“AKP’yi 10 yıldır ayakta tutan benim”, “biz AKP’ye iktidarı altın tepside sunduk”* gibi sözlerle AKP’ye verilen desteği itiraf ederken ve bunun AKP tarafından istismar edilmesinden yakınırken, bir yandan da AKP’nin şu an en fazla ihtiyaç duyduğu başkanlık sistemine destek verilmesi dikkat çekiciydi. **AKP’ye bu yaklaşım, Kürt hareketinin açmazı olmaya devam ediyor. Buna bir de “Sünni din kardeşliği” temelinde “yeni ulus” yaratma girişimi eklenince, başta Ermeniler olmak üzere Müslüman olmayan azınlıkların tepkisi arttı.**

Hatırlanacaktır 2004 yılında “azınlık” tartışmaları gündeme geldiğinde, Kürt siyasetçileri, kendilerinin “azınlık” görülmesine karşı çıkmışlar ve anayasada “asli kurucu üye” olarak Kürt ve Türklerin birlikte geçmesi gerektiğini söylemişlerdi. AB’nin o dönem hazırladığı “ilerleme raporu”nda, “Lozan’da ‘azınlık’ olarak sadece ‘gayrimüslimler’den bahsedildiği, onların da Ermeni, Rum ve Musevi olarak sınırlandığı” belirtiliyor, Kürt ve Alevilerin de “azınlık” haklarından yararlanması gerektiği söyleniyordu. PKK ve

diğer Kürt örgütleri, “azınlık” tanımına karşı çıktılar ve anayasada “*Türkiye Cumhuriyeti, Türk ve Kürt ulusundan kurulmuştur*” şeklinde geçirilmesini istediler. Böylece **Türk ve Kürt olmayan diğer ulusal toplulukları ve “gayri-müslim” kesimleri dışlamış oldular.**

Şimdi de benzer bir söylemle karşı karşıyayız. Öcalan, Anayasada “vatandaşlık tanımı” olarak “Türklük” kavramına karşı çıkarken, “*ortak bir milletin üyesiyiz*” diyor. Ve “*millet, Arap, Türk ve Kürdü de kapsar... Millet İslam enternasyonalizmini ifade eder*” diyerek devam ediyor. **Öcalan’ın “millet” kavramı içinde “gayri-müslim”ler yer almıyor. Dahası bu kesimleri dışlayıcı tutum, başka sözleriyle de kendini ele veriyor.** Örneğin, “*Anadolu İslamlaştıktan sonra, bin yıllık bir Hristiyanlık öfkesi var. Rum, Ermeni, Yahudi, Anadolu’da hak iddia eder. Laiklik, milliyetçilik kisvesinde elde ettiklerini kaybetmek istemiyorlar.*” diyor. “*İsrail lobisi, Ermeni ve Rumlar, ‘Kürtler ne kadar dışlanırsa o kadar başarılı olurlar’ diyorlar. Bu paralel devlettir. Bin yıllık bir gelenektir*” diyor. “*Ermeni lobisi etkili. 2015’le gündem olmak istiyorlar*” diyor, vb...

AKP’nin “İslamcılık” şemsiyesi altında Türk ve Kürtleri birleştirme çabasına Öcalan da katkı sunmuş oluyor. “*İslam’ın özü adalet, hukuk ve tasavvuftur*” diyerek, “*İslamın kirletilmesi*”nden yakınıyor. Ve ardından “*Kürt halkının dini inancı kuvvetlidir*” diyor, kendisinin de geçmişte beş vakit namaz kıldığını, hatta “Kısakürek’in gizli toplantısı”na katıldığını belirtiyor.

Öcalan’ın MİT ve Erdoğan’la ilgili sözleri de, **Fettullah Gülen Cemaati ile AKP arasındaki çelişki de AKP’den yana tutum aldığını gösteriyor.** Gülen’i ve Gülen’e yakınlığı ile bilinen Emrullah Uslu gibilerini ABD’den talimat alan, ABD’nin yetiştirdiği kişiler olarak gösterirken, AKP’yi bundan azade tutuyor.

Bütün bunlar alt alta konduğunda, Öcalan ile AKP’nin yakınlaşması, özellikle başkanlık sistemine sunduğu destek ve İslama yaptığı vurgular, bugüne dek Kürt hareketine destek veren ve “barış süreci”ni olumlayan liberal kesimlerde, Müslüman olmayan azınlıklarda tedirginlik yarattı. “Barış”a karşı “başkanlık” şeklindeki düşünceler, ağırlık kazandı. Bu durum, Kürt hareketine ve “İmralı süreci”ne daha temkinli bir yaklaşıma yol açtı.

Bu düzende “demokratik anayasa” yapılamaz

Anayasa üzerine yürütülen tartışmalarda, en sorunlu noktalardan biri, “demokratik anayasa” demagojisidir. Öyle ki, “vatandaşlık tanımı” olarak “Türk” yerine, “Türkiye Cumhuriyeti” konulduğunda, anayasa demokratik bir içerik kazanacakmış gibi bir izlenim yaratılmaktadır.

Elbette 1924’ten bu yana yapılan tüm anayasalardaki Türklük vurgusu, devletin şoven milliyetçi yaklaşımının kaçınılmaz bir sonucudur. Bu şekilde sadece Kürtler değil, bu topraklarda yaşayan tüm ulusal topluluklar inkar edilmekte, hepsi Türk sayılmaktadır. Bu da, halklar arasında eşitsizliği, ezen-ezilen ilişkisini getirmektedir. Oysa **gerçekten demokratik bir devletin ulusu olmaz. Sadece ulusu da değil, dili ve dini de olmaz.** Türkiye Cumhuriyeti, hem Türk, hem Müslüman, hem de Sünni bir devlettir. Kürt ve diğer milliyetlerden halk-

lar dışında, gayrimüslim ve Alevi kesimler de baskı altındadır. Böyle bir devletin anayasası, doğal olarak şoven-milliyetçi bir karakterde olacaktır. Çünkü anayasa, varolan durumun resmi olarak ifade edilişinden başka bir şey değildir.

Yeni anayasada “vatandaşlık tanımı”ndan “Türklük ibaresini çıkarmakla, o anayasayı demokratik yapamayız. Esasında **bir anayasanın “demokratik” olup olmadığını sadece ulusal soruna bakışından ibaret de göremeyiz. Başta işçi ve emekçilerin hakları olmak üzere en temel hak ve özgürlüklere yaklaşımını esas alırız.** Ki bu açıdan bakıldığında, bir burjuva devlette “demokratik anayasa”nın yapılamayacağını anlaşılar. **İktidarda işbirlikçi tekelci burjuvazi ve büyük toprak sahipleri olduğu sürece, ne işçi ve emekçiler için, ne de ezilen halklar ve mezhepler için “demokratik bir anayasa” olmaya-caktır.**

‘Demokratik anayasa’ ancak demokratik bir halk devleti tarafından yapılabilir. Dolayısıyla bir devrim sorunudur. Kuşkusuz kimi demokratik hak ve özgürlükler, mücadelenin düzeyine göre yasal olarak da geçirilebilir. Ancak sözkonusu olan bir anayasa ise, onun gerçekten ‘demokratik’ olabilmesi, doğrudan devletle, devleti elinde tutan sınıflarla bağlantılıdır. Çünkü anayasa, temel yasadır. Ve en demokratik burjuva devlette bile anayasalar, kapitalist toplumsal düzenin sarsılmaz olduğundan hareket eder; kapitalizmin ilkeleri, temel direklerini oluşturur. Topraklar, ormanlar, fabrikalar, tüm üretim araç ve gereçleri üzerindeki özel mülkiyet, insanın insan tarafından sömürülmesi vb. yasalarla pekiştirilir. Yurttaşların eşitliğini ve demokratik özgürlükleri ya açıkça reddeder, ya da hepsini boşa çıkarır. Öylesine kayıtlar ve sınırlamalar koyar ki, bu hak ve özgürlüklerin tamamen sakatlandığı görülür.

Patronla işçi, toprak sahibi ile köylü arasında, birinciler zenginlikleri ve toplumsal ağırlığı ellerinde tuttukça, ikincilerin bunlardan yoksun kalacağı ve bu koşullarda eşitliğin hiçbir zaman olmayacağı açık değil midir? Aynı durum, ezilen ulusların hakları için fazlasıyla geçerlidir.

“*Burjuva anayasaları, sessiz sedasız uluslar ve ırkların eşit olamayacağından, bağımsız uluslarla bağımsız olmayan ulusların varlığından hareket eder... Bu, bütün anayasaların temelleri itibarıyla ulusal oldukları, yani egemen ulusların anayasaları oldukları anlamına gelir.*” (Stalin, Leninizmin Sorunları sf:654)

Türkiye Cumhuriyeti’nin anayasası da ‘egemen ulus’un yani Türklerin anayasasıdır. Başka türlü olması da beklenemez. “Vatandaşlık tanımı” olarak “Türklük” ya da “Türkiyelilik” kavramının kullanılması, bu durumu değiştirmez. Geçtiğimiz günlerde BDP Eşbaşkanı Selahattin Demirtaş haklı olarak “*etle tırnak gibi değiliz, iki eşit halk olmalıyız*” dedi. Bu durum Başbakan’a sorulduğunda, “*iki eşit halk olmaz*” deyiverdi. “*Bunlar ‘iki eşit halk gibi’ dediğin zaman, kantara çıkarıyor. Kantar tumayabilir*” diyerek, Türkün, Kürde ağır basacağını ima etti. AKP de anayasada “Türkiye Cumhuriyeti vatandaşı” şeklinde geçmesini istiyor. Ama “iki eşit halk”ı duy-

maya bile tahammül edemiyor ve hemen reddediyor. Tıpkı “Kürt milletini Türk ulusuyla eşit göremezsiniz” diyen CHP milletvekili gibi...

Ne zaman ki, kesintisiz biçimde sosyalizme geçmeyi hedefleyen halk demokrasisi devleti kurulur, ancak o zaman siyasal ve demokratik haklar gibi, ulusal haklar da, başta anayasa olmak üzere tüm yasalarla güvence altına alınır.

Çünkü anayasa, esasında o güne dek elde edilmiş kazanımların tescil edilmesi, yasalarla pekiştirilmesidir.

Örneğin Sovyet Anayasası’nın ikinci bölümünde, “*Sovyetler Birliği, eşit uluslardan oluşan bir birlik*”tir diye geçer. Bu, fiilen yaşanan durumun anayasaya geçirilmiş halidir. Ortada gönüllü bir birlik vardır. Ve bu birlik sayesinde o devlet kurulmuştur. **Orada ‘asli unsur’, ‘asli olmayan unsur’; ‘azınlık’, ‘çoğunluk’ gibi kavramlar yoktur. Sadece ‘eşit uluslar’ vardır. Ve tabi ki devletin dili de yoktur.** Her ulus ve ulusal topluluk, başta eğitim olmak üzere tüm alanlarda kendi dilini kullanma hakkına sahiptir. En önemlisi de, her ulusun istediği zaman kendi iradesiyle ayrılma hakkının tanınması, bunun güvence altına alınmasıdır. Bunlar olmadan ulusların eşitliğinden söz edilemez.

* * *

Anayasa tartışmaları önümüzdeki günlerde daha da artarak sürecektir. “Vatandaşlık tanımı”ndan, “başkanlık sistemi”ne kadar birçok konuda farklılıklar, saflaşmalarda değişimler çıkacaktır. Ve tabi ki, “barış süreci” denilen süreçte de daha çok değişiklikler meydana gelecektir. O yüzden daha şimdiden anayasa konusunda BDP ve AKP arasında işbirliği olacağını söylemek erkendir. Dahası, **egemen kesimler arasında bu konuda hemfikirlik yoktur. AKP içinde bile çatlaklar söz-konusudur.** Örneğin Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Erdoğan’ın “Türk tipi” dediği başkanlık sistemine karşı olduğunu ifade etmiştir. Bu yönüyle başkanlık sistemine geçişin hiç de kolay olmayacağı ortadadır. Anayasanın uzlaşma ile çıkmayacağı ise kesindir. Egemenler arasında uzlaşmanın olmadığı bir ortamda, anayasada temel değişiklikler kolay kolay yapılamaz. En fazla “dağın fare doğurması” cinsinden bir anayasa çıkar.

Dikkat edilirse “yeni anayasa” tartışmalarında işçi ve emekçilerin haklarına dair tek bir söz edilmemektedir. Dahası insanın en temel hakkı olan çalışma hakkı, barınma hakkı, örgütlenme, ifade ve eylem hakkı gibi haklar iyice tırpanlanmış, yok edilmiştir. Hatta “yaşama hakkı” elinden alınmış durumdadır. Kadınlar her gün öldürülmekte, sokakta ve şubede polis şiddeti yüzünden ölenlerin sayısı hızla çoğalmakta, açlığın ve işsizliğin verdiği bunalımla intiharlar artmaktadır.

Hal böyleyken hala “demokratik anayasa”dan söz edilmesi, kitleleri kandırmaya dönük bayağı bir yalandır. Demokratik anayasa, demokratik bir devlette yapılır. O da ancak iktidarın işçi ve emekçilerin eline geçtiği halk demokrasisinde, sosyalist bir düzende gerçekleşecektir.

Emekçi kadının sahiplendiği

KAVGA YENİLMEZ!

Kölelik, feodalizm, kapitalizm... Bütün sınıflı toplumlar kadını, yani toplumun yarısını yok saydı. Çünkü egemenler, kendi hegemonyalarına son verecek sınıfın yarısını etkisizleştirmek istiyorlardı. Bütün devrimlerde önce kadını vurdular bu yüzden... Onun sahiplendiği kavgadan iki kez korktular. 1857’de fabrikalarında yakılan 129 kadın işçinin mirasını yok etmeye çalıştılar.

Fakat bu miras, yüzyıllar geçmesine rağmen değişmedi, kuşaktan kuşağa, ülkeden ülkeye yayıldı. “Tek göğüslü”, korkusuz ve vahşi Amazon kadınlarının, ellerinde mızrakları, omuzlarında ok ve yayları ile, erkeklerden oluşmuş ordulara korkusuzca karşı koymaları anlatılır bir efsane gibi... Jean Darc’ın cesareti, Rosa’nın devrimci korkusuzluğunda yeniden nefes almıştır. Latin Amerika’da silah tutan kadın gerillaları, Kürt dağlarından selamlamıştır Beritan’lar... Nepal’in kadın gerillalarına uzanmıştır korkusuzluk... İngiltere’nin grev yapan Kibritçi Kızları, Almanya’nın Silezyalı dokumacıları, komün barikatlarına benzin taşıyan kadınların cesaretiyle buluşmuştur...

Onlar Paris Komünü’nün kahramanlarıdır. Boş tencerelerini ve gözyaşlarını dört duvardan evlerine bırakıp silaha sarılırlar. Kurtuluşları demek olan Komün’ü savunmak için ambulansçı, fişekçi, savaşçı olurlar. Komün yenilgisinden sonra Savaş Konseyi önüne çıkartılan 1051 kadından 956’sı işçidir.

Sosyalist Sovyetler Birliği’nde üretim rekorları kıran işçi kadınlar, doğunun gericiliğine karşı kadınları örgütlemek için yollara düşen “kırmızı başörtülüler”, Alman faşizmine karşı savaşan Tanya’lardır onlar.

Nazi kamplarından gelir sesleri. Yakalandıklarında eteklerinin altına sakladıkları bombayı kaptıkları gibi SS subaylarına fırlatmaları bir olur.

1941 Nisan’ında faşist işgalciler Yugoslavya’ya girince, onlar her günlük işlerini yapar gibi kavgaya koşarlar. Tarlada saban, evde ocak yerine silahın kabzasına sarılırlar. Yugoslavya Halk Kurtuluş Ordusu’nun 100 binden fazla kadın üyesi vardır. Bunların dörtte biri savaşta şehit düşer. 40 bini yaralanır, 3 bini sakat kalır...

1908 Haziran’ında Sivas’ta 50 kadın, boğazlarından geçmeyen pahalı ve pis ekmeği protesto ederek Vilayet Konağı’na yürürler. Onlardan etkilenen 500 kişi vilayet camlarını alaşağı eder, unu ve buğdayı yağmalar.

Onları işçi direnişlerinde, gecekondu semtlerinde, mitinglerde görürüz. Öfkeleri herkesten daha güçlüdür. Yumruklarını kaldırıp mücadele sloganları haykırdıklarında, herkesten daha gür çıkar sesleri. Tariş, Tekel, Sümerbank, Novamed işçilerinin direnişinden tanırız. Grev kırıcılar otobüsleri çalıştırmak istediklerinde, avuçları taş dolar hemen. Olmadı, kendilerini atarlar arabala-

rın altına, panzerlerin önüne, polis barikatının üstüne. Fabrika işgalinde, 15-16 Haziran yürüyüşlerinde onlar vardır. Paşabahçe’de, Zonguldak’ta, direnişçi işçiler kadar mücadeleyi sahiplendiklerini biliriz.

Cezaevi önlerinde görürüz onları. Katiller sürüşü, oğullarının, kızlarının üstüne yürüdüğünde, ring aracını elleriyle, evet ellerinin on parmaklarıyla durdururlar. Cumartesileri ağarmış saçları, bükülmüş belleriyle mesken tuttıkları Galatasaray Lisesi önünde, bir avuç kadın, çocuklarını arar onyıllar boyu. Adı yasak bir ülkenin yakılmış evleri, parça parça edilmiş toprakları ve mücadele yangınına kesmiş dağlarından duyuruz onları. Kavgada yeniden dirilmeyi, özgürleşmeyi anlatırlar. Filistinli Kerime’den Kürdistanlı Leyla Kasım’a uzanır bu öykü.

Kavgaya, yayından fırlayan ok gibi katılan yurtsever-devrimci-komünist kadınları biliriz. Kürt hareketinin direnişçi-militan kadın önderi Sakine Cansız, düşmana “varsa cesaretiniz gelin” haykırışıyla sembolleşen Sabahat Karataş, 16 Mart’ta faşist saldırıda katledilen Hatice Özen, silahına devrim türkülerini söyleten Meral Yakar, bomba olup faşizmin üzerine patlayan Yasemin Çiftçi, ölüm orucunda ölümsüzleşen Nergis Gülmez, Yeter Güzel, Aysun Bozdağan, Hatice Yürekli ve diğer devrimci kadınlar...

İşkence tezgahında cellatların yüzüne suskunluğunu haykıran 19’undaki gencecik ihtilalci komünist Selma Aybal; 18’indeki kavga bayrağını yükseltirken tereddütsüzlüğüyle işkencede ölümsüzleşen Songül Kayabaşı; yoldaşını korumak için elinde silahıyla ölümün üzerine yürüyen genç komünar Nilgün Gök; “bizesiz olmaz bu işler” diyerek Gazi barikatlarına koşan Zeynep Poyraz, “yeni çağın çocukları” komünist kadınlarıdır...

Adları başka, yüzleri başkadır. Ama öğrenmişlerdir, kendi kurtuluşlarının insanlığın kurtuluşu kavgasında olduğunu... Kararlıdır; en önde atılırlar kavgaya... Cesurdurlar; ölümü bir karanfil gibi takarlar yakalarına... İnançlıdır; ne devletin şiddeti-terörü-işkencesi, ne de tüm emekçi kadınların en büyük gardiyanı olan babalar-abiler-kocalar engelleyememiştir onların devrimciliğini... Çünkü kadının özgürlüğü, kendisini tutsak eden sınıflı topluma, kapitalizme karşı mücadelenin içindedir!

Burjuvazi kadınları kazanmak ister

Emekçi kadınların mücadeleye katılması çok zor, çok sancılı bir süreçtir. Erkek emekçiler salt

devletin baskısına karşı mücadele ederken, kadın emekçiler buna ek olarak bir de toplumsal baskı ile, ev içindeki baskı ile mücadele etmek zorunda kalırlar. Tam da bu nedenle, devrimcilikleri daha kararlı, daha yenilmez olur.

Ve yine aynı nedenle, **burjuvazi, kadınların mücadeleye girmesini engellemek için, ya da kendi politikalarına yedeklemek için, iki kat daha fazla çaba gösterir.** Çok çeşitli yöntemleri vardır bunun için. İdeolojik-siyasi-ekonomik ve pratik, bütün yöntemler kullanılır.

En başta gelen yöntem elbette devlet baskısı-terörü-işkencesidir.

En küçük bir hak arama mücadelesini bile vahşi bir terörle bastırılmaya çalışılır. İşçi direnişlerinde, öğrenci eylemlerinde, HES'lere ya da “rantsal dönüşüm”e karşı eylemlerde kadınlar da coplanır, yüzlerine gaz sıkılır. Gazi direnişi sırasında çöp konteynırının yanında bir genç kızın polisler tarafından ölümcül biçimde dövülmesinin görüntüleri daha hala hafızalardadır. Benzer biçimde Gazi’deki yürüyüşün en önünde yer alan ve militanlığıyla göz dolduran Zeynep Poyraz’ın polis tarafından hedef gözeterek vurulduğu bilinmektedir.

Devrimci kadınlar, işkence sırasında bir de kadın olarak aşağılamaya, işkenceye, taciz ve tecavüze maruz kalır. Hamile kadınların işkencede copla tecavüze uğradığı ya da çocuğunu düşürmesi için karnının tekmelendiği durumlar hiç de az değildir. Çocuklarına yapılan işkenceler ise, “anne” devrimciler için en ağır işkencedir.

Devrim başarısızlığa uğradığında önce kadınlar vurulur. Paris Komünü’ne karşı savaşan ve komün yenilgiye uğratan Alman komutan, “komüncülerin hepsi kadın olsaydı, yenmemiz mümkün olmazdı” demiştir. Alman faşizmine karşı savaşan Sovyet kadınları, yakalandıkları anda ya idam edilmiş ya da katledilmiştir. Sağ kurtulan kadınların oranı çok daha düşüktür.

Aile içinde kullanılan şiddet ise, devletin şiddetiyle birleşerek, kadınları mücadeleden koparmaya çalışan en önemli baskı unsuruna dönüşür. Devrimcileşen genç kızların ezici bir çoğunluğu, devletin işkencehanelerinde gördükleri şiddetten daha fazlasını evde babalarından, abilerinden görürler. “Sen kız başına...” diye

başlayan cümleler, ev içindeki en vahşi şiddetin başlangıç konusmasıdır. İşten atılan evli kadınların eyleme geçmesi, sadece patrona ve polise karşı değil, evde kocasına karşı da bir mücadeleyi gerektirmektedir.

Toplamda, mücadele etmek isteyen kadınların ve genç kızların önünde, aşmaları gereken çok büyük bir barikat vardır. Mücadeleye inandığı oranda cesareti ve kararlılığı da artan kadın, her tür şiddete karşı korkusuzluğu kuşanmak, saldırının ve vahşetin üzerine militanca yürümekle yükümlüdür.

Burjuvazinin kadınları etkisizleştirmek için kullandığı ikinci yöntem, onları alıklaştırmak, yozlaştırmak ve bireyselleştirmektir. Bu konuda burjuvazinin en büyük yardımcısı, ev işlerinin tüketici ve alıklaştırmacı etkisidir. Özellikle ev kadınları, evin dört duvarının arkasında, sabahdan akşama kadar bitmez tükenmez ev işleri içinde, gelenek ve göreneklerin, dinci-gerici kültürün kuşatması altında duygu ve düşünceleri hapsolmuş biçimde yaşamaya mahkum edilmiştir. Bir ev kölesidir o. Bu kölelik, çoğu kez bu durumu doğal görecektir ve kabullenecek bir bilinç şekillenmesi ile içiçedir. Bütün ev kadınları, bu kölelik karşısında homurdanır, ama ezici çoğunluğu bu durumun değişebileceği konusunda bir fikre de sahip değildir; “böyle gelmiş, böyle gider” diye düşünür. Onlarda bireyselleşme de had safhadadır, yaşamın tüm sorunları karşısında “tek başına” olduğu duygusu kaçınılmaz bir hale gelmiştir.

Sadece ev kadınlarını değil, bütün kadınları hedef alan bir alıklaştırma-yozlaştırma-bireyselleştirme saldırısı ise, “moda” üzerinden yürütülmektedir. Televizyon programları, reklamlar,

Neden Emekçi Kadınlar Günü?

Bugün artık giderek artan sayıda kesim, 8 Mart’ı “Dünya Kadınlar Günü” olarak kutlamaktadır. Öyle ki, devrimci yapılar ve reformist partiler arasında bile, “Dünya Emekçi Kadınlar Günü” diyenlerin sayısı giderek azalmaktadır. Ve burada sorun salt “emekçi” kelimesinden ibaret bir sorun değildir. Kadının özgürleşme mücadelesine bakışla, kadını toplumsal olarak konumlandırma ile ilgili bir farklılaşma sözkonusudur.

8 Mart, kadının ezilmesinin nedeni olan kapitalizme karşı bir kavga çağrısı olarak mı kutlanacak? Yoksa, renkli ve çalgılı bir karnaval havasında, içi boşaltılmış göstermelik mesajlar eşliğinde, adeta bir “anneler günü” formunda kutlanarak, yüzyılların biriktirdiği öfke düzen kanallarına mı akıtılacak? Fark bu kadar açık ve derindir. Sadece “kadın”a-kadın sorununa bakışın değil, sınıflar mücadelesini ele alışı da somut bir ifadesidir.

Günlük pratik olarak öne çıkan sorunlar için reform taleplerinin öne çıktığı, sorunu sınıf değil cins odaklı olarak ele alan bir mücadele tarzının giderek daha baskın hale gelmektedir. Kadına yönelik şiddet-tecavüz-cinayet, kadın sorununun tek ya da en önemli unsuru olarak ele alınmaktadır ve buna karşılık kadın sığınma evleri, yasal düzenlemeler ve erkeklere karşı “kadın dayanışması”nın çözümü olarak sunulduğu reformist bir yaklaşımdır bu. Oysa sınıf mücadelesinin genel yükselişi dışında, kadın sorununu da emekçi kadına dönük her türden saldırının da püskürtülebileceği bir seçenek yoktur.

8 Mart’ın dünya devrim hareketine kazandırılması süreci bile, bunun somut kanıtıdır. 1857’li yılların ‘vaatler ülkesi’ Amerika’da, Newyork kentinde, sömürünün had safhası yaşanır. Çoğu kadın 40 bin dokuma işçisinin elleri, ağır çalışma koşullarından dolayı şaltire uzanır. Günde kimi zaman 16 saate varan sürelerde çalışıp düşük ücret almalarına karşı başlayan bir direniştir bu. Amerikan burjuvazisiyle dişe diş bir kavga başlar. Grevin yaygınlaşacağından korkan işveren, grevci-leri fabrikaya hapseder. Ardından “şüpheli” bir nedenle çıkan yangında 129 kadın işçi yanarak can verir. Günlerden 8 Mart’tır...

Bu alev, mücadeleyi yükseltir. İşgününün kısaltılması ve bazı siyasi haklar için Manhattan iplik işçisi kadınlarının yaptığı greve polis acımasızca saldırır. 140 emekçi kadın öldürülür, yüzlercesi tutuklanır. Günlerden yine 8 Mart’tır... 1910 yılında Kopenhag’ta toplanan Sosyalist Kadınların İkinci Konferansı’nda Clara Zetkin’in önerisi üzerine 8 Mart, emekçi kadınların mücadele günü olarak ilan edilir.

8 Mart’ın nasıl yaratıldığı dahi, onun hiç de sınıflar üstü bir kavram olmadığını gösterir. Devrimci mücadele ve sosyalizm dışındaki tüm seçenekler, kadını, asıl düşmanı olan kapitalizmle karşı karşıya getirmez. Bu yüzden de kadına en büyük zarar verir.

Bolivyalı bir madencinin eşinin Birleşmiş Milletler’de yaptığı konuşma bu yanıyla oldukça çarpıcıdır. Domitilia Barrio, madenci eşi ve maden işçilerinin mücadelesinde önemli görevler üstlenen bir direnişçidir; üstelik bu mücadele sürecinde gördüğü işkenceler yüzünden çocuğunu kaybetmiştir. Domitila Barrio, Birleşmiş Milletler’in düzenlediği ve katılımcıların çoğunun burjuva çevrelerden oluştuğu bir toplantıya katılır. Onun sözleri, başta feministler olmak üzere, kadın sorununun çözümünün kapitalizme karşı mücadeleden geçtiğini görmeyenler için bir ders niteliğindedir:

“Senyora, sizi bir haftadır tanıyorum. Her sabah başka bir elbise ile geliyorsunuz, oysa ben hergün aynı elbiseyi giyiyorum. Zarif bir güzellik salonunda geçirecek zamanı ve harcayacak parası olan biri gibi hergün saçlarınız yapılmış ve yüzünüz makyajlı geldiniz, ben bunları yapamıyorum. Her öğleden sonra bu binanın kapısında sizi eve götürmek için bekleyen şoförünüzü ve arabanızı görüyorum; elbette beni hiç kimse beklemiyor. Eminim gerçekten zarif bir eviniz ve komşularınız vardır, değil mi? Oysa biz madenci karıları, bize lojman olarak verilen küçük evlerde oturuyoruz ve kocalarımız öldüğü, hastalandığı ya da işten atıldığı zaman evi 90 gün içinde terk etmek zorundayız. Sonra kalacak hiçbir yerimiz yok. Şimdi senyora, söyleyin bana: Sizin durumunuzla benimki arasında hiç benzerlik var mı? Siz ve ben eşit değilken siz ve ben bu kadar farklıyken, ikimiz arasındaki hangi eşitlikten konuşacağız?”

pembe diziler, “romantik komediler”, onun hayal dünyası ile gerçeklik arasındaki bağı koparmasına neden olacak kadar yoğun bir bombardıman şeklinde yağmaktadır.

Son yıllarda giderek artan biçimde kullanılan bir yöntem ise, her yaştan kadında “güzel olmak” düşüncesinin saplantıya çevrilmesi çabasıdır. Yüksek toplulu ayakta kalabilen, açık ve pahalı kıyafetler giymek, makyaj yapmak ve mutlaka güzel görünmek gerektiği propaganda edilmektedir. Zeka, çalışkanlık, kişisel beceriler, insani erdemler... kapitalizmin yoz dünyasında bunların hiçbir önemi yoktur. Gencecik kızlara “dünyadaki en önemli sorun”un güzel olmak-güzel görünmek

olduğu öğretilmekte, liseli kızlar bile birer cinsel metaya çevrilerek “pazara”-erkeklerin beğenisine sunulmaktadır.

Üstelik bu, “asla yalnız kalmamalısın” fikriyle birlikte pompalanmaktadır. Buna göre, kadınlar eğer bir erkekle birlikte değilse, mutlaka “eksik”tir, “kusurlu”dur, “erkek bulmayı beceremiyor”dur; kadın ve moda programlarını seyrederek, kendisine “erkek bulma”nın yollarını öğrenmelidir! Hangi yaşta olursa olsun, kadınların mutlaka bir erkekle birlikte olması gerektiği vaaz edilmektedir. Öyle ki, **“bulduğu erkeği kaybetmemek için”, kadınların ezici çoğunluğu her türden aşağılanmaya, çok ağır saldırılara katlanmaktadır.**

Pekçok kadının, dayak yedikten sonra yeniden kocasına-sevgilisine dönmesi, üstelik “benim yüzüm-den oldu”, “söylediklerim onu sinirlendirdi”, “beni sev-diği-kıskandığı için böyle yaptı” sözleriyle dayığı “hoşgörmesi” ve meşrulaştırması, sıradan kadının yaşadığı alılaşmanın ve yozlaşmanın somut örneğidir.

Burjuvazinin kadınları mücadeleden koparmak için kullandığı bir başka yöntem ise, faşizmin ya da gericiiliğin piyonu haline getirmektir.

Burjuvazi, ideolojik bombardımanıyla kadınların bilinçlerini karartarak faşizmin ya da gericiiliğin gönüllü savunucusu, hatta aktif militanı haline getirebilir. Özellikle devrim dalgasının düştüğü, mücadelenin geriye çekildiği ve etkisizleştiği dönemlerde, emekçi kadın kitlelerin, yığınlar halinde faşizmin ve gericiiliğin pençesine düşmesinin örnekleri az değildir.

Bugün ülkemizde tarikat örgütlenmesinin önemli bir unsuru, kimisi eğitimli ev kadınlarıdır. Bunlar, ev toplantıları, mevlütler, okumalar vb ile, emekçi kadın kitleler içinde çok geniş bir örgütlenme ağına ulaşmış durumdadırlar. Türban karşıtı eylemler başta olmak üzere pekçok eylem, dinci-gericilik tarafından kuşatılmış kadınlar tarafından gerçekleştirilmektedir.

Faşizm bu işi çok daha sistemli yürütmektedir. Hitler Almanyası ve Mussolini İtalyası bunun çarpıcı örnekleriyle doludur. Almanya’da savaş sırasında eşini-oğlunu yitirmiş kadınların gösteriler yapması ve komünistlere saldırması; Şili’de Allende’ye karşı küçük-burjuva kadınların “tencere gösterileri” düzenlemesi ve Allende’ye yapılan darbeyi desteklemeleri; İtalya’da faşizme maddi destek vermek isteyen kadınların alyanslarını bile partiye teslim etmesi, hatta sadece Roma’da 250 bin alyansın toplanmış olması, faşizm tarafından kazanılan kadınların ne kadar tehlikeli olacağını göstermektedir.

Kadın kitleleri kazanmak, devlet açısından toplumun çoğunluğunu (yarısını değil) kazanmak anlamı-

na gelmektedir. Çünkü kadınlar, kararlı biçimde savundukları düşünceleri, en başta kendi ailelerine yaymak için son derece yoğun biçimde çalışırlar. Çocuklarının ve eşlerinin düşüncelerini değiştirmek, onlar için temel hedef durumundadır.

Geri bilinçli ve korkak bir kadın, direnişteki eşini ya da devrimci çocuğunu mücadeleden koparmak için, duygusal baskıdan tartışmaya kadar her tür yöntemi nasıl kullanıyorsa, faşizmin-gericiiliğin piyonu-kadrosu olmuş bir kadın da, çocuğunu ve eşini yanına çekmek için tüm gücünü, bildiği bütün yöntemleri kullanacaktır. Üstelik bunu, kadını en fazla aşağılayan, küçümseyen, kadını yaşamdan silen, yokeden bir sistemin yaygınlaşması için yaptığının farkına bile varmadan...

Kadınların, kendilerine karşı en saldırgan olan, haklarını en fazla gaspeden dinci-gerici ya da faşist devletlere verdiği bu destek, burjuvazinin ideolojik bombardımanının göstergesidir. Burada bir şeyin altını çizmek gerekir. Bu bombardıman, en fazla küçük-burjuva ve burjuva kadınlarda etkili olmaktadır. Faşizmin kitle tabanı küçük burjuvazidir ve küçük-burjuva kadınlar bu propagandadan etkilenmeye daha müsaittir.

İşçi kadınlar için ise; her zaman söylediğimiz gibi, aslolan sorunları “kadın” olmaktan önce “işçi” olmaktır. Sınıfsal bilinçleri çok geri olsa bile, ya içgüdüsel olarak ya da doğrudan yaşamlarını belirleyen sınıfsal sorunlar nedeniyle, faşizmin uygulamalarına karşı daha mesafelidirler. Hatta faşist ülkelerde ilk direnişler, işçi kadınların eylemleriyle başlamıştır.

Feminizm de burjuvazinin ideolojik saldırı yöntemlerindendir. Burjuvazi emekçi kadınların bilinçlenmesini, kadın sorununun gerçek nedenlerini görmesini engellemek için feminizmi teşvik etmektedir. Çünkü feminizm için, hedef burjuvazi, kapitalizm ya da bir bütün olarak sömürücü toplumsal sistemler

değil; “erkek”tir. Bu nedenle, fenimizmin eylemleri, kapitalizme karşı değil, “erkeğe” karşı gerçekleşir.

Kadın sorununa sınıfsal yaklaşımın özünde, kapitalizme karşı kadınla erkeğin birlikte mücadelesi vardır. Bu mücadelenin içinde kadın, çok yönlü bir gelişim sağlar. Öncelikle sınıfsal sömürünün özünü ve kadın

sorununun nereden kaynaklandığını, kendisinin neden ezildiğini öğrenir, kavrar. Bu sömürü ve ezilmişlik, onun özgüvenini de yoketmiştir, bu mücadeleden içinde özgüvenini yeniden kazanır. Dahası, işçi erkeğin kendisine düşman değil, mücadelede omuz omuza yürüyeceği kavga yoldaşı olduğunu, pratiğin içinde öğrenir. **İşçi-emekçi kadın, sınıfsal mücadele içinde piştikçe, işçi-emekçi erkeklerle giderek daha fazla eşitliği yaşamaya başlar.**

Emekçi erkek için de aynı süreç işler. Kendisiyle birlikte mücadele eden kadının, “cahil”, “eksik-etek” olmadığını görür, yaşar, öğrenir. Kendisiyle aynı koşullarda polisle çatışan, grev çadırında kalan, yollarda yürüyen kadına saygısı artar; emekçi kadına değer vermeyi, dikkate almayı ve eşitliği, mücadelenin içinde öğrenir. Ortak mücadele, kadınla erkeğin birlikte dönüşmesini, sorunları birlikte göğüslemeyi öğrenmesini, kendiliğinden de olsa sınıf bilincini birlikte kazanmasını sağlar; paylaşmayı, dayanışmayı, birbirine sahip çıkmayı öğretir. Mücadele yükseldikçe, kadın da erkek de, birbirleriyle kurdukları ilişkiler de farklılaşır.

İnsanların yaşamlarındaki kötülükler, sorunlar, eksiklikler ve her türden sıkıntılar için, yönelecekleri bir hedefe, saldıracakları-savaşacakları bir unsura ihtiyaçları vardır. Sorunlar nedeniyle biriken öfkenin boşalacağı bir alan zorunludur. Komünist ve devrimciler, bu hedefin burjuvazi ve sınıflı toplum olduğunu net biçimde gösterir ve ona karşı mücadelenin zorunluluğunu anlatır. Sıradan erkekler bu hedefe, evindeki çaresiz kadını çakar; tüm öfkesini, kadına yönelik şiddeti artırarak boşaltır. **Feministler ise sıradan erkeklerin bilinçsizce yaptığının tersini, üstelik de bilinçli olarak yapmaktadır; hedefe erkekleri çakmakta, kadının yaşadığı tüm baskı, şiddet ve her türden sorunun nedeninin erkek olduğunu anlatmaktadır.**

Feminizm, en başta kadın ile erkeği ayırıştırarak araya bir kama sokmaktadır. Burjuvazinin işçi ve emekçilere dönük “böl-parçala-yönet” politikasının cins alanına uygulanmasıdır bu. Kadın emekçi ile erkek emekçinin ayrı saflarda ve hatta birbirinin karşısında olduğunu iddia etmektir. Bunun iki doğal sonucu vardır. **Birincisi, eylem çizgilerini sadece kadınların “erkeklerden” kaynaklanan sorunları ile sınırlı tutmaktır.** Feminist eylemlerinin, kadına yönelik şiddet ve tecavüz, hükümetin doğum politikaları vb. ile sınırlı olmasının nedeni budur. **İkinci sonuç ise, erkekleri eylemlerden dışlamak, kovmak ve hatta eylem alanındaki erkek gazetecilere, erkek simitçilere bile saldırmaktır.** (En son 2012 yılında feminist platformun Kadıköy’de gerçekleştirdiği mitingde yaşandığı gibi.)

Feministlerin “eğitim” tarzında, kadınlar sürekli erkeklerle karşı düşmanlaştırılmakta, günlük jargon-da bile erkekler sürekli hedefe çakılmakta, kadınlar emekçi kimliklerinden, sınıfsal konumlarından uzaklaştırılarak sürekli cins kimliği öne çıkarılmaktadır.

Mesela liseli genç kızlara bile kadın denmesi, özünde “cinsiyetçi” bir bakış açısıdır. Doğadaki bitkilerin ve hayvanların isimleri bile yaş ve fiziksel gelişim unsuru-na bağlı olarak tanımlanmaktadır (Kuzu-koyun, fidan-ağaç vb). Ama fiziksel-biyolojik gelişimin bir evresini ifade eden “kız” kavramı, feministlerin literatüründen tümüyle çıkartılarak, yerine, her yaş grubu için “kadın” kavramı konulmuştur. Yakında “ilkokullu

Kadın olmadan devrim olmaz, Devrim olmadan kadın kurtulmaz!

Kadının cins olarak ezilmesi-sömürülmesi, özel mülkiyetin ortaya çıkması ve sınıflı topluma geçilmesiyle başladı. Kadının cins olarak ezilmesini sömürülmesini, kendinden önceki toplumsal sistemlerden alan kapitalist sistem ise, kadının üzerinde sınıfsal, cinsel, ulusal sömürüyü kat be kat artırdır. Bu sömürü ve baskıdan kurtuluş ancak, sınıflı toplumun yıkılmasıyla olur. Bunun yolu da devrim ve sosyalizmden geçer.

Ezilen ve sömürülen bir cins olarak kadının kurtuluşu, ezilen ve sömürülen sınıfın kurtuluşundan bağımsız değildir. Bu yüzden ki, nerede bir direniş varsa, kadın-erkek işçiler eleledir. Bu yüzden ki, sınıflar mücadelesi boyunca bütün direnişler, kadınla erkeğin birlikte mücadelesiyle gerçekleşmiştir. Paris Komünü de barikatlarda erkek siperdaşlarıyla savaşan petrolcü kadınlar, Ekim Devrimi’nde erkek yoldaşlarıyla yiğitçe çarpışan Bolşevik kadınlar, Avrupa’da erkek arkadaşlarıyla birlikte genel grev bayrağını en önde kuşanan işçi kadınlar, Ankara’da kadın-erkek birlikte direnişiyle Tek-el olan kadınlar... Devrim ve sosyalizm mücadelesinde erkek yoldaşlarıyla beraber ölümsüzlük kervanına katılan devrimci ve komünist kadınlar... Emek ordusunun yarısı, göğün yarısı, kavganın yarısı kadınlar...

Başta kadın yoldaşlarım olmak üzere tüm devrimci ve işçi-emekçi kadınların 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününü kutluyorum.

**Trabzon E Tipi Hapishane’sinden
Tutsak İhtilalci Komünist Zeynel Sarar**

kadınlar” ifadesini duymak şaşırtıcı olmayacaktır.

Mesela, eşitlikten, erkeklerle birlikte mücadeleden, kadın sorununa sınıfsal yaklaşımdan söz etmek “erkekleştirmek” olarak tanımlanmaktadır. Üstelik her türden sınıfsal nitelikten yoksun olarak “kadın olmak” en önemli unsur olarak sunulmaktadır. Geçmişte “Tansu Çiller de kadın ama Kürt halkına en büyük saldırılar onun döneminde gerçekleşti” dediğimizde, “ama o erkekleşmiş” diyenler, bugün “erkek” olmayı, “egemen sınıf” olmak, “kadın” olmayı “ezilen sınıf” olmak biçiminde eşitlemiş durumdalar. Sistemli biçimde kavramlar sınıfsallıktan çıkarılmakta, herşeyin karşısına cinsel bir kavram konmaktadır. Oysa **devrimciler ve komünistler, ne erkekleri “kadınlaştırmayı” ne de kadınları “erkekleştirmeyi” savunmaz. Cins kimlikleriyle değil, sınıfsal kimliklerle konuşur.** Emekçi kadınla emekçi erkeği “devrimcileştirmeyi” savunur. Çünkü gerçekte sınıf olarak “egemen” olan, “burjuva kadın ve erkek”tir. Ezilen ise, “emekçi kadın ve erkek”tir.

Sınıfsal kavramların yerine cins kavramlarıyla konuşmak, zaten kendi başına bile mücadelenin sınıfsal özünü karartan bir unsurdur. Zaten burjuvazinin hedefi de, kitlelerin sınıfsal mücadeleden uzaklaşıp farklı “uğraşlar” bulmasını sağlamak, öfkelerini boşaltacakları düzeniçi kanallar yaratmaktır.

Bu durum, burjuvazi için son derece güvenli bir alandır. Öyle ya, kadın ve erkek emekçiler birlikte, mesela asgari ücretin yükseltilmesi için mücadele ettiklerinde, ya da sendikal haklarının gaspedilmemesi için mücadele ettiklerinde, burjuvazi için ciddi bir tehdide dönüşürler.

Onun yerine, şiddete karşı tencere-düdük eylemleri, mücadeleciler özünden soyundurulmuş ve polislerin çiçek verdiği 8 Mart kutlamaları, tam da burjuvazinin istediği şeydir. Bu eylemlerde kadınlar “erkek” şiddetine olan öfkelerini boşaltmakta, sonra evlerine geri dönmektedir. Burjuvazi ise sırça saraylarında güven içindedir. Feminizm, bunu başarmaktadır.

“Sosyalist feministler” kendilerinin sınıfsal baktığını, feministlerle aynı düşünmediklerini, sadece “kadın”ların değil, “emekçi kadın”ların sorunlarını ele aldıklarını söyler. Ancak **burjuva ideolojik argümanlarını kendilerine isim olarak seçmeleri (başına “sosyalist” eklenmiş olsa bile sonuçta “feminist” ismini kullanmaları) mücadele alanında ise “sosyalistler”le değil, “feministler”le birlikte hareket etmeleri, 8 Mart tartışmalarında feministlere daha yakın olduklarını söylemeleri, durdukları yeri asıl gösteren unsurlardır.**

* * *

Devrimci mücadelenin bir parçası olarak kadın sorununun, komünist partiler ve Komüntern tarafından sahiplenildiği ilk dönemlerde, kadınların ayrı eylemler yapması, ayrı kurultaylar-kongreler toplaması daha olağan bir durumdu. Sokağa çıkmada, kendine güvenmede zayıflıkları olan kadınların güçlenmeleri, tecrübe kazanmaları ve kendilerini ifade etmeleri için böyle bir yöntem bulunmuştu.

Ancak komünist hareketin hiçbir evresinde, kadınların ayrı bir örgütlenme kurması, ayrı bir mücadele hattı çizmesi sözkonusu olmadı. Tam tersine, “devrim ordusunun yarısı” olarak, devrim ordusunun erkek yarısı ile birlikte örgütlenmeye ve mücadele etmeye zorunlu olduğunun farkında oldu.

Clara Zetkin, bunu çok somut olarak şöyle ifade etmişti:

“Kadın sorunu, büyük toplumsal sorunun yalnızca bir parçasıdır ve ancak proletarya, cinsiyet ayrımı gözetmeksizin bütün sömürülenlerin ve ezilenlerin ortak mücadelesi içinde kapitalizmi parçaladığında ve komünizmi inşa ettiğinde bu büyük sorunla birlikte çözülebilir.” (Kadın Sorunu Üzerine, Marks-Engels-Lenin-Stalin-Komüntern-Clara Zetkin, İnter Y, sf. 282)

Kadının kurtuluşu sosyalizmde!

Kadının kurtuluşu sorunu, ekonomik-siyasi-kültürel, maddi-manevi çok yönlü bir gelişme sürecidir. Maddi alt yapının güçlendirilmesi, hukuk alanındaki tüm eşitsizliklerin giderilmesi, gerici önyargılar, gelenek ve göreneklerle savaşılmaması, cehaletin kökünden kazınması... 1917 Ekim Devrimi'yle kurulan Sosyalist Sovyetler Birliği, kadının kurtuluşun önemli bir örneğini sunar bize.

Sovyetler Birliği, kadının kurtuluşunu sosyalizmin inşa sürecine bırakan kendiliğindenci bir anlayışta değildi. Yüzyılların kadına taşıdığı kölelik mirasından kurtuluş için katedilecek uzun mesafeler vardı elbette. Ancak Sosyalist Sovyetler, bu mesafenin önemli bir kısmını binbir zorluk ve özveri içinde hayata geçirdi.

Ekim Devrimi'nin hemen ardından genç işçi-köylü devleti, ilk yazılı yasasını kadına ve aileye ilişkin olarak çıkardı. Bu yasa, kadın-erkek eşitsizliğini her şeyden önce hukuken ortadan kaldırdı. Yasaya göre, boşanma kolaylaştırıldı. Gönüllü birlikteliğe dayanmayan her bağ, köleleştirici ve baskıcı sayıldı. Yine aynı yasayla eşler birbirine eşit kabul edildi. Evlilik, tantanalı tören malzemesi olmaktan çıkarıldı, basit bir kayıt işlemine dönüştürüldü. Eşler isterlerse kendi soyadlarını taşıyabiliyor, evlilik rejimi mal varlıklarının ayrılığına dayalı hale getiriliyordu. Çocuklar ise, ister evlilik içi, isterse evlilik dışı olsun, eşit haklara sahip kılınıyordu. Çalışan kadın, doğum öncesi ve sonrası toplam 16 hafta süreyle izinli sayılıyor, ücreti kesintisiz ödeniyordu. Çocuğun ise devlet tarafından bakımı garanti altına alınıyordu.

Buraya kadar saydıklarımızın kimi maddeleri tanıdık gelebilir. Bugün ülkemizdeki burjuva hukuk sistemi de biçimsel olarak -çok daha geri de olsa- benzer kararlar alıyor. Ancak çok açık olan bir şey var ki, bahsettiğimiz yasalar, bugünden 100 yıl önce ve gerici değerlerin çok yoğun yaşandığı bir doğu toplumunda çıkıyordu. Daha önemli olanı da, biçimsel, edir-güdü bir değişikliği değil, yasa maddelerinin toplumsal yaşamın düzenlenmesiyle desteklendiği ve gerçekten yaşama geçtiği özde bir değişikliği ifade ediyordu.

Ekim devriminin kadını yasalar önünde eşit sayması önemli ama ilk adımdı. Gerçek kurtuluşun sağlanabilmesi için kadınlar toplumsal üretime çekilmeli, sosyalizmin inşasında ekonomik-politik-kültürel faaliyetlerin ön safında yer almalıydılar. Ancak tüm zamanını çamaşıra, bulaşığa, çocuk bakımına, ev işlerine ayıran emekçi kadın bu hakları etkin bir biçimde nasıl kullanacaktı? Sosyalizm, bunun için özel önlemler aldı ve ev işlerini kadının sırtından alarak toplumsallaştırdı. Merkezi çamaşırhaneleri olan ev komünleri, komünal mutfaklar, kreşler, anaokulları, oyun alanları, çocuklar için yaz kampları vb. köyde ve kentte hayata geçirildi.

Yıkılması gereken en önemli kale ise, yüzlerce yıllık feodal geleneklerin, dinsel önyargı ve alışkanlıkların kapanına kısılan kadının, ezilmişliği ve aşağılanması nedeniyle kendi gücüne duyduğu güvensizlikti. Bu, tek başına yasalarla değiştirilecek bir durum değildi. Sosyalist devlet, bunun için olağanüstü bir çaba sarfetti. Kağıt üstünde yazılanları pratikte kullanılabilir kılınacak çok yönlü bir seferberlik, örgütlenme ve özendirme faaliyeti gerçekleştirdi. Bu konudaki en çetin savaş, Sovyetler'in Doğu Cumhuriyetleri'nde verildi. Binlerce yıllık geleneklerin kocaya, peçe takmadığında kadını öldürme hakkı verdiği bir coğrafyaydı burası. Taşkent'te kadın hakları hakkında propaganda yapıp peçe takmamayı savunan kadınlar, gericiiler tarafından vücutları parçalanarak, kafaları taşla ezilerek, ya da diri diri yakılarak cezalandırıldılar.

Sosyalist devlet, kadının kurtuluşu konusunda gösterdiği olağanüstü çabanın karşılığını, manevi değerleri yüksekte, kültürel ve eğitsel açıdan donatılmış bir toplum yaratarak aldı. 1913 yılına kadar kadınlar tüm işçi sınıfının yüzde 24'ünü oluştururken, bu rakam 1933'te yüzde 33'e çıktı. 1928'den 1932'ye kadar olan dönemde İşçi Üniversiteleri'ne devam eden kadın sayısı, yüzde 16'dan yüzde 30'a yükseldi. Bilim ve tekniğin tüm dallarında öğrenim gören kadınların sayısında ise, büyük artışlar oldu. Örneğin daha 1932 yılında tıp fakültelerinde öğrenim gören kadınlar, tüm öğrencilerin yüzde 68.3'ünü oluşturuyordu. Bu değişiklikler, sadece rakamların değişikliği değil, koyu bir gericiliğin de yıkılması anlamına geliyordu.

Sosyalizm, binlerce yıldır süregelen köleliği bir anda, ya da kısa sürede ortadan kaldırmaz. Sosyalizm, kadını nihai kurtuluşa götürecektir yolu açar; ancak esas olan, üretici güçlerin ve üretim ilişkilerinin devrimci tarzda geliştirilmesi ve dönüştürülmesi temeli üzerinde, kadını tam kurtuluşa götürecektir toplumsal ve ekonomik önlemlerin uygulanması, bunun toplumun en ücra köşelerine kadar yaygınlaştırılması ve bu çabaların sürekli kılınmasıdır. Sosyalist Sovyet devleti bunu başarmıştır.

GÜNEY AFRİKA'DA

İktidarın rengi değişti, özü kaldı

Güney Afrika Cumhuriyeti, son dönemde sıkça haberlere konu oluyor. Geçen yıl gerçekleşen madenci grevine, polisin saldırısı sonucu 34 işçinin katledilmesi ile adını duyurdu. Son olarak, bir gencin polis arabasına bağlanarak sürüklenmesi ve feci bir şekilde can vermesiyle gündeme geldi. Sanki kölelik döneminden kalma bir sahne yaşanıyor. Ya da o dönemi anlatan bir film karesi. Polislerin inip kalkan copları ve tekmeleri arasında polis arabasının arkasına bağlanmış bir şekilde sürüklenen bir siyah genç... Ve bu vahşet, siyahların iktidarda olduğu bir ülkede, Güney Afrika Cumhuriyeti'nde yaşanıyor.

O Güney Afrika ki, onlarca yıl azınlıkta olan beyazların yönetimi altında inim inim inleyen siyahların, bu zulme karşı direnişiyle, Mandela önderliğindeki direnişin zaferiyle bilinen bir ülkedir. Ve Mandela, ulusal kurtuluş mücadelesi veren birçok öndere esin kaynağı olmuştur. Hatta Öcalan'la da paralellikler kuruldu. Geçtiğimiz günlerde Mandela'nın avukatı Türkiye'ye gelerek, bir çok etkinliğe katıldı.

Uzun yıllar tıpkı Öcalan gibi bir adada hapis tutulan Mandela, "barış görüşmeleri" sonucu serbest kalmış, sonra da Güney Afrika Cumhuriyeti'nin başkanı seçilmişti. Irkçı yönetim gitmiş, yerine siyahların yönetimi geçmişti. Fakat iktidarın sömürücü niteliği değişmedi. Ve giderek ırkçı yönetimden farksız hale geldi.

Güney Afrika'da yayınlanan News 24 haber sitesinde yer alan bir yorumda şunlar söyleniyor:

"Güney Afrika nüfusunun büyük çoğunluğu bugünkü rejimde de yoksullaşmaya devam ediyorsa, ülkenin geleceğinden pay alma umutları yoksa, apartheid (ırkçı rejim) gerçekten sona erdi diyebilir miyiz? (...) Apartheid karşı mücadeleye, bu düzeni değiştirmede... Bir 'demokratik apartheid devleti' kurdu... Sömürgeciliğin, apartheidin çekirdek ilkesi, siyah nüfusun büyük kısmını yoksulluğa mahkum etmekte... Bugün ırk ayrımı kalktı, ama bu çekirdek ilke olduğu gibi duruyor." (Ergin Yıldızoğlu, Cumhuriyet 20 Şubat 2013)

Sonuçta Afrika'nın burjuva sınıfının ve yöneticilerinin rengi değişti sadece. Siyah bir diktatörlük kuruldu. Geçtiğimiz yıl patlak veren madenci grevinin liderlerinden vinç operatörü Evans Ramoko, yaklaşımakta olan başkanlık seçimleriyle ilgili şunları söylüyor: *"Yalnızca başkan Zuma'yı devirmek yetmez, ANC (Mandela'nın önderliğinde kurulan ve şimdi iktidar olan Afrika Ulusal Kongresi)*

bir bütün olarak yoksulların çıkarlarını unutmuştur. ANC'ye artık oy vermeyeceğim" (agy)

Geçen yıl patlak veren grevlerin bu yıl da sürdüğü belirtiliyor. Madencilerden sonra şarapçılıkla uğraşan çiftliklerde de şiddetli grevler yaşanıyor. Ve yine bu grevlere polis saldırıları oluyor. Bu saldırılarda iki kişinin yaşamını yitirdiği, 13 işçinin de yaralandığı söyleniyor.

Nereden nereye gelindiğini gösteren çarpıcı bir diğer örnek ise, Maden İşçileri Sendikası'nın eski lideri Cyril Lamphola'nın bugünkü durumudur. Lamphola'nın, Marikana bölgesinde apartheid karşı düzenlediği bir grevde çıkan çatışmada 2 maden işçisi yaşamını yitirmişti. Geçen yıl yine Marikana grevinde çıkan çatışmada 34 işçi katledildi. Ve Lamphola bu süre içerisinde zengin bir işadama dönüşmüş olarak, bu kez maden şirketinin yönetim kurulunda yer alıyordu. Yani bu katliamın suç ortaklarından biriydi.

Güney Afrika örneği, gerçek kurtuluşun sınıfsal olması gerektiğini; ırksal, etnik, mezhepsel hakların asla yeterli olmayacağını gösteren somut bir örnek olarak karşımızda duruyor. İktidarların renginin, mezhebinin ya da ulusunun değişmesinin, işçi ve emekçiler açısından herhangi bir farklılık yaratmadığını, onların üzerindeki sömürü ve zorbalığın aynen devam ettiğini çarpıcı biçimde gösteriyor. İşçi ve emekçilerin kendi iktidarlarını kurana kadar, bu sömürücü sistemin devam edeceğini, Güney Afrika pratik bir ders olarak öğretiyor.

Güney Afrika Cumhuriyeti'nde, geçtiğimiz yıl gerçekleştirilen madenci grevi sırasında, 16 Ağustos 2012 günü 34 madenci katledilmişti.

Tunus'ta muhalefette bulunan Demokrat Yurtseverler Partisi Genel Sekreteri Şükrü Belaid, 6 Şubat günü silahlı saldırıya uğrayarak öldürüldü. Bu, Tunus'ta diktatörlüğün devrilmesinden bu yana ilk siyasi cinayetti. Belaid aynı zamanda muhalif 12 partiden oluşan Halk Cephesi Koalisyonu'nun da lideriydi. Ve Aralık 2010'da, diktatör Bin Ali'yi deviren ayaklanmaların önderlerinden biriydi.

Belaid, Müslüman Kardeşler'in Tunus'taki kolu En Nahda'nın provokatif saldırılar düzenlemek üzere çeteler oluşturduğunu ileri sürmüştü. Selefi gruplardan oluşturulan bu çetelerin, gizlice silahlandırılarak karşı-devrimci faaliyet yürüttüğünü açıklamıştı. Hemen arkasından kendisi böyle bir suikastle öldürüldü.

Kitleler Belaid'in öldürülmesi karşısında hemen sokaklara döküldüler. Birçok kentte polis eylemcilere saldırdı ve sokaklarda çatışmalar çıktı. Cenaze töreni

Tunus halkı yine sokakta

de ayrı bir gösteriye dönüştürüldü. Halk Cephesi, ülkede protesto amaçlı genel grev çağrısı yaptı. Tunus'un, 50 bin üyesi bulunan en büyük işçi sendikasının da desteğiyle genel grev gerçekleştirildi. Kitleler bu gösterilerde, hem suikastin aydınlatılmasını, hem de ülkenin Müslüman Kardeşler'in etkisinden kurtarılmasını istiyorlardı. Suikastin sorumlusu olarak doğrudan hükümeti görüyor ve tepkisini En Nahda partisine yöneltiyordu.

Belaid suikasti, muhalefet partilerinin meclisi boykot etmeleriyle yeni bir evreye tırmandı. Baskıların bir anda bu kadar yoğunlaşması üzerine, Tunus başbakanı Hamadi Cebali, suikastin ertesi günü, hükümeti feshettiğini açıklamak zorunda kaldı. Bir teknokratlar hükümeti kuracağını ve en kısa zamanda genel seçimlere gidileceğini söyledi.

Tunus'ta, Bin Ali'nin 14 Ocak 2011'de iktidarı bırakarak kaçmasının ardından kurulan üçüncü hükümet de, kitlelerin mücadelesi karşısında tutunamayarak istifa etmek zorunda kaldı. 2011'deki kitle eylemlerinin ardından Bin Ali'nin başbakanı Muhammed Gannuşi, hükümeti kurma görevini üstlenmiş, ancak sadece bir ay dayanabilmişti. Ardından göreve gelen Beci Caid el Sebsi hükümeti, Ekim 2011'deki seçimleri kaybetti. Bu seçimleri, Müslüman Kardeşler'in kurduğu En Nahda partisi,

yüzde 42 oy alarak kazandı ve kurulan koalisyon hükümetinin büyük ortağı oldu. Hamadi Cebali, yeni hükümetin başbakanıydı. Halk Cephesi ise, hükümet karşıtı laik ve solcu partilerin yer aldığı bir muhalefet koalisyonuydu. Halk Cephesi liderlerinden Şükrü Belaid'in 6 Şubat'ta öldürülmesinin ardından, Cebali hükümeti de gitti.

En Nahda'nın Ekim 2011'deki seçimleri kazanmasının ardından, "Arap coğrafyasının en laik ülkesi" olarak bilinen Tunus'ta dinci-gerici saldırılar peşpeşe patlak vermişti. Müslüman Kardeşler üzerinden selefilüğün güçlendirilmesi, erkeğe 4 kadını evlenme hakkı veren maddenin anayasaya eklenmesi çabası, evlilik yaşının 14'e düşürülmesi, artan yolsuzluklar ve "Devrimi Koruma Birliği" adı verilen silahlı güçlerin kitlelere karşı saldırı aracı olarak kullanılması, Siliana ve Gafsa'da gösteri yapan işçilere polis tarafından ateş açılması, Tunus'un kültürel gelenekleri arasında yer alan Sufi tapınaklarına dönük saldırılar ve Tunus'un El Kaide'nin kadro ve silah kaynağına dönüşmüş olması gibi unsurlar hükümete karşı hoşnutsuzlukları çok hızlı biçimde yükseltmişti.

Tunus'ta kendiliğinden patlak veren bir ayaklanma ile hükümeti deviren, ancak devrimci önderlikten yoksun olduğu için süreci devrime taşıyamayan kitleler, bugün Müslüman Kardeşler'in ülke içindeki etkisine karşı yeniden sokaklara çıkmış durumdadır.

Taş Yürek Barikat

Yaşasın Gazi Direnişimiz!

Gazi Direnişi, 1995 yılında Cemevi'ne yakın bir kahvehaneye düzenlenen kontrgerilla saldırısı ile başlamıştır. Saldırı haberi duyulur duyulmaz, olay yerine insanlar gelmeye başlar. Bunlar arasında yoldaşlarımız da vardır. Ve onların ilk işi, önlerine çıkan herkesi olaydan haberdar edip, kahvehanenin önünde toplanmaya çağırmak olur. Günlerden pazardır, vakitlerden akşam saatleri... Bir maçın naklen yayını dolayısıyla kahveler tıklım tıklımdır. Kahvelere girip yapılan saldırıyı anlatırlar, minibüsleri durdururlar. 15-20 dakika içinde, yüzlerce kişiyi toplamayı başarırlar.

Gazi, o yıllarda da birçok devrimci hareketin çalışma yürüttüğü bir bölgedir. Sınıfsal olarak işçi-emekçi kesimlerin oturduğu, Kürt-Alevi yoğunluğunun bulunduğu, anti-faşist mücadelenin yüksek olduğu sayılı semtlerden biridir. İhtilalci komünistlerin Gazi'deki çalışmaları ise, mahallenin kuruluş dönemlerine kadar uzanır. 12 Eylül yıllarının en karanlık dönemlerinde, yayın faaliyeti kesintisiz süren Orak-Çekiç, Gazi'nin gecekondularına da ulaştırılmakta, çamurlu yollarına bata-çıkla bildiriler dağıtılmaktadır. '80'lerin ikinci yarısından itibaren bölgenin yol, su, elektrik gibi belediye hizmetlerine ulaşması için yapılan eylemlerin içinde yer alırlar. Halkın doğal önderi niteliğinde yoldaşlarımız, bu mücadelenin başını çeker. Semt gençleri başta olmak üzere, bölge halkı üzerinde artan bir etkinlik sağlanır. Bütün bunlardan dolayı, saldırıdan anında haberdar olmakta ve ona karşı hemen bir direnişi örgütlemekte zorluk yaşamazlar.

Kısa sürede binlerce kişi Cemevi'nin önünde toplanır. Saldırıda bir dedenin de ölmesi, ağırlıklı olarak Alevilerin oturduğu bu bölgede, bir infial yaratmıştır adeta. Toplanan kitle, doğal önder konumundaki yoldaşlarımıza bakmaktadır. Yoldaşlar, "Katiller Karakolda!" diyerek sloganı patlatır ve hedefi gösterir. Trafiği keserek "Katil Polis", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız!" sloganlarıyla karakola doğru yürüyüşe geçerler. Yakın bir tarihte bir simitçi, bu karakolda öldürülmüştür. Halkın polise karşı büyüyen öfkesi, bu saldırıyla birlikte taşar. Karşılarına çıkan polis otolarını taş yağmuruna tutarlar. Köşe Durağı'nı geçtikten sonra, birileri kitleyi durağın aşağısındaki camiye yönlendirmeye kalkar. Bu tam da devletin istediği "Alevi-Sünni çatışması"na düşmek olacaktır. Kitlede bir dalgalanma olur. Yoldaşlarımız kitlenin önünde etten duvar örerler. Bunun bir Alevi-Sünni çatışması olmadığını, katillerin polisler ve faşistler olduğunu, onları da karakolda aramamız gerektiğini söylerler. Kitlenin yönünü yeniden karakola çevirirler. Kitleyi camiye yönlendirmeye çalışan kişiyi bulup, bunun provokatörlük olduğunu söylerler, kitle içinde teşhir ederler. Bu, Gazi direnişinin kaderini belirleyen kritik

anlardan biridir. Ve orada yoldaşlarımızın koyduğu inisiyatif, belirleyici olmuştur. Bu ana kadar, diğer devrimci örgütlerden kimse yoktur. Ta ki, kitle karakolun önüne delene dek...

Karakolun önüne geldiğinde, binlerce kişi karakolu taşlamaya başlar. Polis ise korku içinde kitlenin üzerine ateş açmaktadır. Karakolun etrafı barikatlarla çevrilmiştir. Bu sırada Cemevi yöneticileri ve muhtar, kitleyi yeniden Cemevi'ne döndürmeye çalışır. Karakol'un yan tarafında polislerin üs olarak kullandığı bir taksi durağı vardır. Yoldaşlar, "Faşist Yuvalar Yıkılacak" sloganı atarlar ve bu durağı taş yağmuruna tutarlar. Dört yol civarındaki faşist çetelere yataklık yapan 4-5 işyeri de aynı akıbete uğrar. Yine faşist birine ait Topçular İnşaat'ın kasaları açılıp işçi-emekçilerin borç listesi ve iş makineleri yakılır. Yoldaşlarımız buralarda yağma yapılmaması için kitleyi uyarırlar. Ve üç gün süren bu büyük halk direnişinde, yağma olayı yaşanmaz, faşistler dışında kimseye zarar verilmez.

Cemevi yöneticileri, kitleyi sakinleştirmeye çalışmakta, "savcı gelecek" diyerek sağa-sola telefon etmektedir. Bunun üzerine yoldaşlar, diğer devrimci yapılara, bir komite kurma önerisini götürürler. Reddedilmez, ama komite o gece değil, ancak ertesi gün kurulabilecektir.

Gece yarısından itibaren başka semtlerden de kitleler, akın akın Gazi'ye gelir. Okmeydanı, Nurtepe, İkitelli vb. İstanbul'un emekçi semtleri, yüzlerce binlerce kişiyle Gazi'ye akar. O bölgelerdeki yoldaşlarımız buna öncülük etmiş ve kitleyi Gazi'ye taşımıştır. Bunların içinde "bizziz olmaz bu işler" diyerek Gazi'ye koşan ve orada şehit düşen Zeynep Poyraz da vardır. Başka bölgelerden gelen yoldaşlar, Gazi'deki yoldaşlarla bir araya gelip ilk değerlendirmeyi yaparlar. Kararları; "burada ölmeliyiz"dir.

Ertesi sabah karakol civarında çatışma yeniden başlar. Aralarında Zeynep Poyraz yoldaşın da şehit düştüğü çatışma, o gün yaşanır. İstanbul'un bir ucundan Gazi'ye koşan Zeynep, Gazi direnişindeki ilk şehidimiz olur. Bu olay, yoldaşlarımızdaki savaşma azmini daha da kamçılar.

Şehit ve yaralıların artması üzerine, caddelerde barikat kurulmaya başlanır. "Barikat kurulacak, can güvenliği sağlanacak" sloganıyla herkes, etrafta ne bulursa getirip barikatları güçlendirmeye çalışır. Bu arada devrimci yapılardan oluşan bir komite kurulmuştur. Komite kurulduktan sonra, işler daha örgütlü bir şekilde yürümeye başlar. Cemevi yöneticilerinin etkisi, iyice azalır.

Barikatların arkasında, nöbet sisteminden, molotof yapmaya, basınla ilişkilerden, bölgeye gelenleri yerleştirmeye varana dek, her şey, belli bir işbölümü içerisinde gerçekleşir. Komite, taleplerini 4 maddede

toplar: 1- Şehitlerimizin cenazeleri bize verilecek, 2- Gözaltındakiler serbest bırakılacak, 3- Sokağa çıkma yasağı kaldırılacak, 4- Asker ve polis Gazi'den çekilecek. Bu dört talep kabul edilene dek direnişin süreceği herkese duyurulur.

Üçüncü günün sabahı, barikatların arkasındaki kitle azalmıştır. Bazı siyasi yapılar, kitlenin çekildiğini, sadece öncülerin kaldığını söyleyerek, kendilerinin de çekileceğini bildirirler. İkna etme çabaları sonuçsuz kalır. Devlet, o gün barikatlara saldırır. Bir barikatı 20-30 kişiyle savunmak durumunda kalmışlardır. Evlerden getirdikleri tüpleri silah gibi kullanırlar. Yüzlerce molotofu fırlatırlar. Düşen barikatları ateşe verip bir sonrakine güçlerini yığırlar. Saatlerce süren bu barikat savaşı, diğer bölgelerden gelenlerle birlikte güçlenir ve zaferle sonuçlanır. Direnişin kaderini belirleyen, önemli bir aşama da burada yaşanmıştır. Başta yoldaşlarımız olmak üzere barikatları terketmeyip savaşanların, bunda rolü büyüktür.

Devlet, direnişi kırmak için, Bülent Ecevit'i, Zülfü Livaneli'yi getirir. Ancak kitle, bunları yuhalayarak gönderir. Bunun üzerine asker devreye girer. Kitlenin polise olan tepkisini askerle gidermeye çalışırlar. "Asker halk çocuğu" üzerinden demagoji yapmaya başlarlar. Alevi kitleleri üzerindeki Kemalizmin etkisini kullanmak isterler. Ancak devrimciler, "Bu askerler Sivas'ta 'can'larımız yanarken neredeydi?" diye sorar, yıllardır kirli savaşı yürütenlerin, Kürt halkına zulmedenlerin, bu askerler olduğunu söylerler. Devletin asker kozunu da böylece boşa düşürürler.

Buna rağmen bir tuğgeneral başkanlığında, devletin Cemevi yöneticileriyle görüşmeleri sürdürmektedir. Bu görüşmelere komite adına bir yoldaşımız da katılır. Ne tuğgeneralin tehditleri, ne cemevi yöneticilerin uzlaşıcı tavırları, kar etmez. Dört talep kabul edilene kadar direnişin süreceği bir kez daha yinelenir. Toplantı bu restleşme ile dağılır.

Bir süre sonra radyodan Valiliğin, direnişçilerin taleplerini kabul ettiği duyurulur. Tuğgeneral, telefonla komiteye ulaşır, cenazelerin yola çıktığını, barikatların açılmasını söyler. Komite, "cenazeler gelecek, barikatlar sonra açılacak" der. General, bunu da kabul eder. Zafer çığlıkları yükselir bu kez Gazi sokaklarında...

Yoldaşlar hemen bir eve girip pankart yapmak için bez isterler. Ev ahalisi, bir çarşaf verir. Ayakkabı boyası ile Zeynep yoldaşın pankartını yazarlar. Cenazeler geldiğinde pankart hazır. Zeynep'i taşıyan arabayı çevirip üzerine orak-çekiçli bayrağı sererler ve tüm Gazi şehitlerini marşlarla sloganlarla uğurlarlar.

Gazi direnişi devam ettiği sırada, İstanbul başta olmak üzere Türkiye'nin dört bir yanında protesto gösterileri yapılmaktadır. Bunlardan biri de Ümraniye-1 Mayıs Mahallesi'nde gerçekleşir. Bu gösteride polis, kitlenin üzerine ateş açar. Eylemin örgütleyicilerinden Hakan Çabuk yoldaş, orada ağır yaralanır ve kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirir. Hakan, Gazi direnişinde yitirdiğimiz ikinci yoldaşımız olur. Gazi ve 1 Mayıs mahallelerinde toplam 23 kişi, bu büyük direnişte can verirler.

Geçmişteki geleceğimiz KOMÜN

"Komün savaşçılarının anısı, sadece Fransa işçisi için değil, tüm dünya proletaryası için kutludur. Çünkü Komün yerel ve sıkısıkıya ulusal bir amaç için değil, emekçi insanlığın, bütün aşağılanmışların, bütün küçük düşürülmüşlerin kurtuluşu için savaştı. Toplumsal devrimin öncü savaşçısı olan Komün, proletaryanın acı çektiği ve savaştığı her yerde sevgiler kazandı. Yaşam ve ölüm tablosu, dünya başkentini eline geçiren, iki aydan çok elinde tutan işçi hükümeti imgesi, proletaryanın kahramanca savaşımının ve yenilgisinden sonraki acılarının görünüşü, tüm bunlar milyonlarca işçinin ruhunu tutuşturdu, sosyalizme olan inançlarını canlandırdı ve sevgilerini kazandırdı." (Lenin, Komün Dersleri, sf.61)

Fransa toprağı devrimin toprağıdır. 1789 Büyük Fransız Devrimi, 1830 Şubat, 1848 ve Haziran, 1848 ayaklanmaları, nice kahramanlık destanına sahne olmuştur. Fransız halkı, yarattığı değerlerle geleceğe sadece militanlığı taşımakla kalmamış, aynı zamanda Marksist düşüncenin gelişiminde pay sahibi olmuştur. Marks'ın tarihin ilk komünisti olarak nitelediği, 1789 Fransız Devrimi'nin önderlerinden olan Babeuf, yine Fransa topraklarında yetişmiştir. İşte Paris Komünü bu devrimci gelenekleri taşıyan Paris proletaryasının ellerinde şekillenen tarihin ilk proletarya diktatörlüğüdür.

141 yıl önce Fransa proletaryası, "gökyüzünü fethettiler" Komün'le ilk kez, proletarya diktatörlüğünün deneyimini gösterdiler dünya işçi ve emekçilerine. Gözüpeklikleri ve cesaretleriyle, Lyon barikatlarından, 1848 devriminin yenilgilerinden çıkardıkları derslerle, daha güçlü bir şekilde çıktılar burjuvazinin karşısına. Şanlı '17 Ekim Devrimi'nin esin kaynağı, aynı zamanda bugüne de ışık tutan bir fener oldular. Ezilenler ezenlerine karşı, tarih boyunca nice kavgalara girdiler, nice bedeller ödediler ve ödedikleri bedellerin karşısında kazandıklarını gönderine çektiler yüreklerin. O kazanımlar ki, işçi ve emekçilerin beyninde bir hayal olmaktan çıkıp gerçeğe dönüştü ilk kez Paris Komünü'nde...

Komün'e giden yol

Napoleon Bonaparte'in 2 Aralık 1851'de gerçekleştirdiği hükümet darbesiyle ulusal meclisi dağıtarak kurduğu imparatorluk, 1870 yılına gelindiğinde tam bir çıkmaz içindeydi. Bu sürede burjuvazi, sermaye birikimi ve sinai gelişim yönünde önemli adımlar atmış durumdayken emekçi kitleler görülmemiş bir sefalet yaşıyorlardı.

Yaşanan hoşnutsuzlukları geri plana itecek ve Fransızları bir bütün olarak "kaynaştıracak" bir dış macera zorunluluğu, Bonapart'ı 1870'de Bismarck Prusyası'na savaş ilan etmeye itti. Sadece 46 gün süren savaştan sonra Bonaparte teslim oldu. Bu yenilgiden hemen iki gün sonra 4 Eylül 1870'de Paris Devrimi patlak verdi. Proletaryanın damgasının oldukça belirgin olduğu 1870 Paris Devrimi'yle yeni cumhuriyet ilan edildi.

Devrim sonrası hükümeti burjuvaziye veren Paris halkı, Ulusal Muhafız'a girerek silahlandı. Egemen

sınıflar, sırf Paris'i silahlı işçilerden arındırmak için, "sözde düşman-esasta sınıf kardeşi" olan Bismarck ordularına Paris'i teslim etti. Proleterlerin ellerindeki silahlara el koymak için, cephe birliklerini 18 Mart 1871'de Paris'e gönderen Thieres ulusal ihanet hükümeti, hiç ummadığı bir cevapla karşılaştı: "Vive la Comüne!" (Yaşasın Komün!) Tarihin ilk proletarya diktatörlüğü için artık "Alea lecta Est!" (Ok Yaydan Çıktı!)

Bu andan sonra geri dönüş olmazdı. Çünkü Lenin'in de Bolşeviklere yönelik olarak Ekim 1917 Ayaklanması'na çağrı niteliğindeki bildirisinde belirttiği gibi "Eylemde durak-sama ölüm demektir!" İşte tam da bu yüzden daha önce Paris proletaryasının ayaklanmaya kalkışmasını tam bir "çılgınlık" olacağını belirten Marks, o andan sonra bu çılgınlığa ortak oldu. Komün'ü sonuna kadar destekledi, yol gösterdi. Ancak bunları yaparken, hayatı boyunca hiçbir "çılgınlığa" kalkışmamış, "soğukkanlı efendi" ama aynı zamanda oportünist beyler gibi ahkam kesmedi.

İlk siyasal kararı, "sürekli ordunun kaldırılması ve silahlandırılmış halk ile değiştirilmesi" olan Komün'ün sadece parlamenter bir kurum değil, hem yaşamayı hem de yürütmeyi üstlenen bir organ olması, yönetim görevlileri ve memurları seçimle göreve gelmesi ve her an görevden alınabilmesi, işçi ücretleriyle aynı ücreti alması kararları ona "proletarya diktatörlüğü" devleti özelliğini kazandıran temel noktaları.

Öyle ki, Marks ve Engels, Komünist Manifesto'da sonradan yaptıkları tek düzeltmeyi işte bu örnekten hareketle yapmışlardır. Komün örneğinden hareketle, işçi sınıfının eski devlet aygıtını ele geçirip kendi amaçları için kullanmayacağını, aksine onu kırıp par-

*Savaş barikat!
Diren barikat!
Ayağa kalk
bütün hınçla
Paris'in şarkısı ol
Dalgalan kızıl kızıl
Havalan mermi mermi
Kızıl kanın
ve cesetlerin üzerinden
Savaş barikat!
Boyun eğmeden öl!
Zafer mutlaka
gelecek!*

*İşçi yığınları!
Hiçbir şey
unutulmadı!
Fransa'nın
proleterleri
tüm dünyaya ait.
Diren barikat!
Yükselt bayrakları!*

*Silahın elinden
kopartılana dek
Özgürce ölüme dek
Sen en sonuncusu
inatla savundun barikatı
Ölen Paris'te.
Sen ki
seni hiç kimse
yenemedi!*

Broniewski

çalaması gerektiğini bir kez daha ortaya koyduktan sonra, imha edilen eski aygıtın yerine konulacak olan, ancak Paris Komünü tipinde bir proletarya diktatörlüğü olabilirdi.

Devletin niteliğine ilişkin bu temel adımların yanı sıra, dinin devlet işlerinden uzaklaştırılması, eğitimin parasız hale getirilmesi, işçi sınıfına yönelik sömürücü yasaların kaldırılması gibi ileri adımlar da atıldı.

Ancak Komün "ilk" olmanın getirdiği lekeleri taşımaktan da kaçınmadı. Fransız Bankası'na el konulmaması, Paris içindeki karşıdevrimcilerin ezilmesinde tereddütü, hatta hoşgörülü olunması, bunların başında gelenlerdir. Bunların temelinde, en önemli zaaf olan merkezîyetçilik ve otorite eksikliği yatmaktadır. Ve bundan kaynaklanan siyasal ve ekonomik hatalar, Komün'ün yönetiminin ağırlıklı olarak Blanqui ve Proudhoncuların elinde olmasından kaynaklanmıştır. Bir enternasyonal bağı Marksistlerin yeterli bir güce sahip olamamasıdır.

Keza Burjuva hükümetinin apar topar kaçtığı Versay'e saldırı yapılması yerine seçimlerle uğraşılması, Versay Hükümeti'ne zaman kazandırmıştır. Elbette hemen bir gün sonra 19 Mart 1871'de Versay'a saldırının örgütlenebilmesi, Komün'ün yaşaması için son derece elverişsiz olan nesnel koşulları kökten değiştirmeyecekti. Ama inisiyatifin güçlendirilmesi ve otorite boşluğunun doldurulması açısından çok önemli bir adım olabilecekti.

Paris'in çevresinde devam eden savaş 27 Mayıs'ta Bismarck'ın sınıfsal yardımıyla Versaylıların Paris'e girmesinden sonra korkunç boyutlara ulaştı. Paris bir hafta boyunca Komünarların kanıyla sulandı, ateşle yandı. Çocuğundan ihtiyarına, erkeğinden barikatlarda yığın çıkarmak için gerekli petrolü taşıyan petrolcüler kadınlarına kadar binlerce komünar, barikat barikat dövdüler. Ve 28 Mayıs 1871'de Belleville ve Menilmartoni tepeleri üzerinde yenik düştüler.

Aragon; "Ben ki, bir çocuğunkinden fazla değildi bildiklerim... Partim gözlerimi kazandırdı bana ve belleğimi!" dizelerini henüz yazmamıştı. Paris proletaryasının ise, hem bildikleri bir çocuğunkinden fazla değildi; hem de onlara gözlerini ve belleklerini kazandıracak sınıf partileri yoktu.

Komün her şeyden önce devrimci proletaryanın sınıf iktidarındır. Bunun gerektirdiği temel özelliklerini bağrında taşımaktadır. Aynı zamanda ilktir. Ve doğum lekelerini taşıması da kaçınılmazdır. Artık bu andan itibaren yapılması gereken, alınması zorunlu temel özellikleri almak, lekeleri temizlemektir. Marks'ın ihtilalci öğretisinde, Lenin ve Stalin'in SSCB'de yaptığı budur.

Tarihin ilk proletarya diktatörlüğünün kızıl bayrağı yüz yılı aşkın süredir dalgalanıyor. Bunu sadece 72 gün sürmesinden değil, dövüşken ruhandan ve o mirası gerçekten hak ederek sahiplenlerden alıyor. Bugün burjuvazi ve reformistler ne söylerse söylesinler, mahkemelerde "ben barikatlarda dövdüm, öldürüldüğüme yanmıyorum, ben bir komünarım!", "beni sağ bıraksanız intikam diye bağırırmaktan geri kalmayacağım!" diye haykıran "çılğınca gözüpek göğün fethine çıkan komünarlar" geleceğe kalıyor.

Mart 1993 tarihli Devrimci Proleter Gençlik Dergisi'nden kısaltılarak alınmıştır.

☆ 4 Mart 1919- Komüntern kuruldu

II. Enternasyonal, emperyalist paylaşım savaşında şovenist bir çizgi izlenmesi sonucu dağıldı. Ekim Devrim'nin gerçekleşmesi savaşı bitirdi ve uluslararası komünist hareketi toparlamak amacıyla Komüntern kuruldu. Lenin ve Stalin önderliğinde Moskova'da kurulan Komüntern, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'na kadar dünya devrimcilerine ve komünistlerine teorik-pratik olarak önderlik etti.

☆ 5 Mart 1953- Sosyalist inşanın mimarı ve II. Emperyalist savaşta faşizmi dize getiren ML usta Stalin öldü.

☆ 9 Mart 1952- Kollantai Öldü

Sovyetler Birliği'nde kadın sorununda önemli çalışmalar yapmış olan kadın komünist Kollantai, Sevgi Bağları, Marksizm ve Cinsel Devrim gibi kitaplarıyla, yeni toplumun yeni kadını tanımlamaya çalışmıştı. Aynı zamanda yeni kurulan Sovyet devletinin ilk diplomatlarından biri oldu.

☆ 10 Mart 1919- Spartakist hareketin önderlerinden Leo Joqiches katledildi.

☆ 9-11 Mart 1992- Boğaziçi işgali

463 maden işçisinin Zonguldak-Kozlu maden ocaklarında katledilmesi üzerine, Genç Komünarlar Boğaziçi Üniversitesinde işgal eylemi gerçekleştirdi. Bu, gençliğin işçi sınıfıyla dayanışmak için gerçekleşen ilk işgali.

☆ 14 Mart 1930- Mayakovski öldü

Sosyalizmin şairiydi Mayakovski. Ekim devriminde en ön saflarda savaştı. Devrim gerçekleştikten sonra ise, sosyalizmin kültür-sanat alanında kurulmasını üstlendi. Yoksul emekçi halkın bulunduğu her yerde, iri bedeniyle, bulduğu herhangi bir yüksekliğe çıkarak, gür sesiyle şiirlerini okurdu. Partili bir sanatçıydı. Partinin belirlediği bütün politikalar, önüne koyduğu hedefler, Mayakovski'nin şiirlerinde estetizmle buluşurdu. "Şair işçidir" dedi ve bir işçi disipliniyle ele aldı sanatsal faaliyetlerini.

☆ 16 Mart 1919- Bolşevik Partisi'nin kurucularından, yeraltı savaşının ustası, mükemmel örgütçü Sverdlov yaşamını yitirdi

☆ 16 Mart 1978- Beyazıt katliamı

İstanbul Üniversitesinde devrimci ve demokrat öğrencilerin okuldan çıktığı sırada patlayan bomba sonucu 7 öğrenci öldü. Devlet eliyle planlanan ve devrimci hareketin önünü almayı amaçlayan bu katliam, sonrasında göstermelik yargılama ile katiller serbest kaldı.

☆ 16 Mart 1988- Halepçe katliamı ABD emperyalizminin

Ortadoğu halklarının isyan günü NEWROZ

Newroz, efsaneye göre, MED kralı DEHAK'ın kafasındaki yarasına iyileşmesi için her gün iki genç insanın beynini merhem olarak sürmesinden gelir. DEHAK, yoksul MED halkının çocuklarını zalimce kurban eder ve beyinlerini çıkarıp kafasındaki yarasına sürermiş. Binlerce insanı kendisine kurban eden DEHAK, yaşadıkça bu acıların süreceğini düşünen DEMİRCİ KAWA, elinde balyozu DEHAK'ın sarayını basar. Ve zalim DEHAK, DEMİRCİ KAWA'nın balyozunun kafasına inip kalkmasıyla ölür. MED halkı o günü dağlarda, ovalarda ateşler yakarak kutlar ve o günden bugüne efsaneleşerek gelen kurtuluşun ve özgürleşmenin geleneksel bir bayramı olarak kutlar.

Newroz, 80'li yılların sonlarından itibaren Kürt hareketinin yükselmesiyle birlikte kitlesel, militan ve yaygın biçimde kutlanmaya başlanmıştır. Bu durum, egemen sınıfları fazlasıyla rahatsız etmiş, yıllar boyunca 'Newroz sendromu' yaşamıştır. Onu yasaklarla, katliamlarla engelleyemeyceklerini anlayınca da devletin resmi kutlamalarıyla çarpıtmaya çalışmıştır. Kürt hareketinin 'siyasal çözüm'e yönelmesi ve Öcalan'ın yakalanmasından sonra, Newroz'un etkisi iyice zayıflamış, militanlığından, kitleselliğinden ve yaygınlığından çok şey kaybetmiştir. Fakat sonraki yıllarda beklenen "barış" gelmeyince, Newroz yeniden kitlesel, yaygın kutlanmaya başlamış, geçtiğimiz yıl bazı illerde yasaklanması ise çatışmalı Newroz'ları yeniden yaşatmıştır. Sömürü ve zulüm sürdüğü müddetçe Newroz, Ortadoğu halklarının bir isyan günü olarak yaşatılmaya devam edecektir.

desteğini o günlerde arkasına alan Irak'ın gerici diktatörü Saddam Hüseyin, Halepçe'de Kürt halkına kimyasal silahlarla saldırdı. Saldırıda 5 bin Kürt hayatını yitirdi. Kimyasal gazların etkisinin yıllarca sürdüğü görüldü.

☆ 18 Mart 1883- Proletaryanın ideolojisinin yaratıcısı Karl Marx öldü

☆ 28 Mart 1940- II. Emperyalist savaş sırasında faşist Almanya tarafından, Auschwitz toplama kampı kuruldu.

☆ 30 Mart 1972- Kızıldere direnişi

Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'ın idamını önlemek isteyen THKP-C ve THKO militanları ortak bir eylemle 3 İngiliz'i kaçırdılar ve Tokat'a bağlı Kızıldere köyünde gizlendiler. Köyün muhtarının ihbarı sonucu devletin kolluk güçleri baskın düzenledi. Kızıldere'de saatlerce süren bir çatışma yaşandı ve çatışmada THKP-C önderi Mahir Çayan'la birlikte Cihan Alptekin, Ahmet Atasoy, Sabahattin Kurt, Ertan Saruhan, Hüda Arıkan, Sinan Kazım Özudoğru, Nihat Yılmaz, Ömer Ayna ve Saffet Alp şehit düştü. Kızıldere devrimci dayanışmanın en güzel örneklerinden biri oldu.

Mart ayında şehit düşen ihtilalci komünistler

24 Mart 1983 - Mehmet Ali Doğan ve Aslan Tel İsmail Cüneyt'in başında yer aldığı ihtilalci komünist müfreze, bir eylem hazırlığında iken, polis baskınına uğradı. Sefaköy'deki eve gece yarısı yapılan baskında son mermilerine kadar çatıştılar. Evi, tıpkı Yoldaşcan gibi granitten bir kaleye dönüştürdüler. 12 Eylül'ün yukarıdan aşağıya hakimiyetini tamamen kurduğu, devrimin yenilgisinin kesinleştiği o günlerde, "dövüşenler de var bu havalarda" dedirttiler ve Sefaköy'le sarstılar bu kez ülkeyi. Sefaköy, faşist cuntaya karşı direnişin bitmediğini, ihtilalci komünistlerin mücadeleyi kesintisiz sürdürdüklerini gösterdi.

4 Mart 1992 - Eralp Yazar

İzmir'de kuruluş yıldönümü için düzenlenen bir korsan eylemde çatışarak şehit düştü. İhtilalci komünist hareketin 90'lı yıllardaki atılımında öne çıkan kadrolardan biriydi ve kısa zamanda gelişerek İsmail Cüneyt müfrezesinde yer almıştı.

13 Mart 1995 - Zeynep Poyraz,

30 Mart 1995 - Hakan Çabuk

Gazi'de patlak veren büyük anti-faşist direnişte şehit düştüler.

Nüfus sorunu üzerine

Faşist devlet, son zamanlarda üst üste attığı adımlarla, nüfus sorununa sistemli biçimde yönelmiş durumda. Bunun en somut ifadesi, Erdoğan'ın açıklamalarında ve gerçekleştirilen yeni yasal düzenlemelerde kendisini gösteriyor.

Erdoğan önce *"her aile üç çocuk yapmalı"* dedi. Arkasından kürtajı yasaklamak, sezaryan doğumu zorlaştırmak ve istisnai hale getirmek gerektiği doğrultusunda açıklamalar yaptı. Kürtajın süre sınırı değiştiren yeni bir düzenleme yapıldı. Gelen tepkiler üzerine sezaryan konusunda yasaklama getiremedi, ancak bir anda devlet hastanelerinde normal doğum dayatması olağan bir uygulama haline geldi. Üstelik bu dayatma nedeniyle, doğum sırasında bebek ve anne ölümlerinde patlama yaşanmaya başladı. Erdoğan'ın son *"talimatı"* ise çocuk sayısı artırmak konusunda oldu. *"Tek çocuk gerilemedir, iki çocuk gerilemedir, üç çocuk yerinde saymaktır, dört çocuk ilerlemedir, beş çocuk refaha kavuşmaktır"* dedi Erdoğan. Ülkedeki ekonomik sıkıntıların tek nedeni olarak çocuk sayısını başat sorumlu haline getirmiş oldu.

Ama bu ne Erdoğan'la, ne de Türkiye ile sınırlı. Daha önce *"uygarlığın"* bir göstergesi olarak sunulan *"az çocuk"*, şimdilerde çözülmesi gereken bir sorun olarak ele alınıyor. Öyle ki, başta Almanya olmak üzere Avrupa ülkeleri *"yaşlı nüfus"*larını dert etmeye başladılar. Oralarda da politikacılar,

"daha fazla çocuk" söylemini arttırdılar. Ve bu yönde yasal düzenlemeler yapmaya, çocuk başına maddi yardımları, teşvikleri arttırmaya başladılar. Nüfuslarını gençleştirme ve çoğaltma derdine düştüler.

Egemen sınıflar, her dönem çocuk ve doğum politikalarıyla uğraşmışlardır. Bu kimi zaman nüfus artış hızını durdurmaya, kimi zaman yükseltmeye dönük müdahaleler biçiminde olur. Egemenlerin ihtiyaçları o dönemde neyi gerektiriyorsa, o doğrultuda bir ideolojik bombardıman yürütülür.

Kapitalist sistemde ise, bu çok daha sistemli hale getirilmiştir. *"Uzman görüşleri"*nden doktor tavsiyelerine, Erdoğan gibi politikacıların konuşmalarından hastane uygulamalarına kadar, her alanda yapılan propaganda ve buna uygun hukuksal düzenlemelerle, evlerin yatak odaları kontrol edilmeye çalışılır. Burjuvazinin dönemsel ihtiyaçlarına uygun olarak, nüfus ve doğum üzerine politikalar yürütülür...

"Burjuvazinin dönemsel ihtiyaçları..." dedik. Bu, '90'lı yıllarda çocuk sayısını azaltmaya dönük bir biçimde kendisini gösteriyordu, bugün ise çocuk sayısını artırma biçiminde...

Burjuvazinin nüfus beklentisi görecelidir

İlk olarak Marks ve Engels, burjuvazinin nüfus sorununa yaklaşımının, ya da daha net bir ifadeyle, *"nüfus yasası"*nın, farklı dönemlerde farklı

biçimler aldığını ortaya koydular. Marks, nüfus yasasının, her zaman ve her yerde aynı olmadığını söyler. Tersine, her gelişme aşamasının, kendine özgü nüfus yasası olduğunu öne sürer. *"Üretici güçlerin değişik derecelerde gelişmeleri ile, toplumsal koşullar ve bunlara yön veren yasalar da değişir"* der. (Kapital, cilt 1, Almanca 2. baskıya önsöz, sf. 26-27, Sol Y.) Engels ise, *"bize göre iktisat yasaları denilen şeyler, doğanın sonsuz yasaları olmayıp, gelip geçici tarihsel yasalar"dır"* demektedir.

Ekonomik kriz dönemleri, savaş hazırlıkları, kapitalizmin gelişme süreçleri, refah dönemleri, ucuz işgücüne daha fazla ihtiyaç duyulan dönemler vb. her birinin gereksindiği nüfus oranı farklıdır. Nüfusun burjuvazi için asıl anlamı, *"yedek işgücü ordusu"*na duyduğu ihtiyaçtır.

Ekonomik gelişme dönemlerinde, burjuvazi çok büyük bir işgücüne, yanı sıra yedek işgücü ordusuna ihtiyaç duyar. Bu artı-nüfus, çalışanların ücretlerini düşürmek, çalışma koşullarını ağırlaştırmak ve vahşi kapitalizmin işini kolaylaştırmak için gereklidir. Keza savaş dönemlerinde de burjuvazinin, kendi çıkarları için daha yoğun bir tempoyla çalışacak, savaşacak-ölecek genç işçi ve emekçilere ihtiyacı vardır. Böylesi dönemlerde burjuvazi, nüfus artışını körüklemek için özel yasal düzenlemeler gerçekleştirir.

Diğer taraftan, ekonomik gelişimin belli bir aşamasında, özellikle de kendiliğinden de olsa sınıf mücadelesinin yükseldiği dönemlerde, nüfusun azalmasını ister burjuvazi. Kitleleri az çocuk yapmaya ikna etmek için çeşitli ideolojik argümanların ve yasal düzenlemelerin hepsi peşpeşe devreye sokulur. Keza kriz dönemlerinde de artı-nüfus, burjuvazi için büyük bir yük haline gelmektedir. Böylesi dönemlerde, açlıktan, salgın hastalıktan ya da doğal afetlerden kitlelölümler, burjuvazi için bulunmaz *"doğum kontrol yöntemleri"*ne dönüşürler. Emekçi ordusunun önemli bir bölümü bu kitlelölümlerle vahşi biçimde *"imha edilirken"*, burjuvazi nüfusun dengelenmiş olmasından memnuniyet duyar.

"Bugünün işçisi, sanki özgürmüş gibi görünür; çünkü o bir kez ilk ve son olarak satılmaz, gündelik, haftalık, yıllık olarak parça parça satılır; özgürmüş gibi görünür, çünkü onu, sahibi bir başkasına sat-

Egemen sınıflar, her dönem çocuk ve doğum politikalarıyla uğraşmışlardır. Bu kimi zaman nüfus artış hızını durdurmaya, kimi zaman yükseltmeye dönük müdahaleler biçiminde olur. Egemenlerin ihtiyaçları o dönemde neyi gerektiriyorsa, o doğrultuda bir ideolojik bombardıman yürütülür. Kapitalist sistemde ise, bu çok daha sistemli hale getirilmiştir.

maz; bunun yerine belli bir kişinin kölesi olmadığı, tüm mülksahibi sınıfın kölesi olduğu için, kendisi, kendini satmaya zorlanır. Onun açısından, işin özünde bir şey değişmez; eğer bu özgürlük benzeri görünüm, bir yandan ona ister-istemez bir miktar gerçek özgürlük veriyorsa, öte yandan, hiç kimsenin onu besleme güvencesi vermesi gibi bir eksikliği de beraberinde getirir; burjuvazi onun çalıştırılmasında, onun varlığında bir çıkar görmez olursa, efendisinin, burjuvazinin herhangi bir an onu reddetmesi ve aklıktan ölmeye terketmesi tehlikesi içindedir. Öte yandan burjuvazi, eski kölelik düzenine bakışla bu şimdiki düzenlemede çok daha iyi durumdadır; yatırdığı sermayeden fedakarlık etmeksizin gerekli gördüğü anda çalıştırdığı kişileri işten çıkarabilir ve Adam Smith'in inandırıcı biçimde ortaya koyduğu gibi, işini, köle emeğinden çok daha ucuza yapabilir.

Bunun sonucu olarak, Adam Smith'in çok doğru bir biçimde ortaya koyduğu gibi: 'İnsana yönelik talep, başka herhangi bir meta için olduğu gibi, zorunlu olarak, insan üretimini düzenler; çok yavaş olduğu zaman hızlandırır, çok hızla ilerlerse durdurur.'

Herhangi bir meta için olduğu gibi! Eğer elde az işçi varsa, fiyatlar, yani ücretler artar; işçiler daha çok gönenir, evlilikler artar; ve yeter sayıda emekçi sağlanıncaya kadar daha çok çocuk doğar ve daha fazlası yaşar-büyür. Eğer elde çok fazlası varsa fiyatlar düşer, işsizlik, yoksulluk ve açlık ve onun sonucu olarak da hastalık artar ve "artı nüfus" ortadan kaldırılır." (Engels, İngiltere'de emekçi sınıfların durumu, sf. 134-135)

Burjuvazi, en sistemli demagojilerini "insan" kavramı üzerine yürütür, "insan"a ne kadar değer verdiğini anlatır. Diğer sömürücü sistemlerden farklı olarak "insan" unsurunu her şeyin üzerinde tuttuğunu söyleyip durur. Bu doğrultuda göstermelik düzenlemeler, yasalar yapar.

Mesela son dönemde engelliler, yaşlılar, çocuklar vb için yapılan düzenlemeler, maddi katkı ve yaşamsal kolaylıklar vb. burjuvazinin "insan"ı önemsedığının göstergesi olarak sunulmaktadır. Hele ki "işgücünün dışında" kabul edilen, bu yanıyla da burjuvaziye kar getirmek bir yana adeta "yük" olarak görülen bu kesimler için yapılan düzenlemeler, gerçekten de kafa karıştırıcı bir etki yaratmaktadır. Oysa bu düzenlemelerin her biri öncelikle toplumsal mücadelenin burjuvaziye mecbur bıraktığı son derece sınırlı sonuçlardır. İkincisi göstermeliktir; gerçekte burjuvazinin onları "işe yaramaz" görmesinin getirdiği aş-

"İnsan" da burjuvazi için alınıp satılabilir bir metadır, bir "değer"i vardır. Kendisine ne kadar kar getirdiği ile ilgilenir. Tıpkı fazla üretilmiş tekstil ürününün ucuzlaması gibi, nüfusu artmış olan işçi-emekçilerin de "değer"i düşer, "fiyat"ı ucuzlar. Ve tıpkı tekstilde fazla üretimin ekonomik krize ve ürün imhasına yol açması gibi, "artı nüfus" burjuvazi için bir soruna dönüştüğünde de fazla üretimin imhası söz konusu olur.

ğılama, yaşamın her anında kendini ortaya koymaktadır. Üçüncüsü, özünde "AB kriterleri", "BM insani gelişim endeksi" gibi kayıtlarda iyi bir yer edinmeye, uluslararası "kredisini" yükseltmeye dönüktür. Yani ondan bir çıkar sağlamaktadır.

Gerçekte burjuvazinin gözünde "insan" kavramının hiç bir önemi yoktur. **"İnsan" da burjuvazi için alınıp satılabilir bir metadır, bir "değer"i vardır. Kendisine ne kadar kar getirdiği ile ilgilenir.** Tıpkı fazla üretilmiş tekstil ürününün ucuzlaması gibi, nüfusu artmış olan işçi-emekçilerin de "değer"i düşer, "fiyat"ı ucuzlar. Ve tıpkı tekstilde fazla üretimin ekonomik krize ve ürün imhasına yol açması gibi, "artı nüfus" burjuvazi için bir soruna dönüştüğünde de fazla üretimin imhası söz konusu olur.

Vahşi kapitalizm, nüfusun artmasını ister

Feodalizmin nüfus yapısı dağınık olmayı gerektiriyordu. Yerleşim alanları, tarım yaptıkları arazinin yakınında olmalıydı çünkü. Kapitalizmin gelişmeye başlaması ve makinalaşma düzeyinin artması, nüfusun artmasına ve bir araya toplanmasına yol açtı. İmalatın gelişmesi, işçiye ihtiyacı artırıyordu. Ücretler hızla yükseliyordu ve daha iyi kazanma isteğiyle kırdan kente göç dalgası büyüyordu. Burjuvazi, işçilerin binlercesini tek bir çatı altında toplayarak üretime sokmaya başladı.

"Burjuvazi, nüfusun, üretim araçlarının ve mülkiyetin dağınık durumuna giderek daha çok son veriyor. Nüfusu bir araya toplamış, üretim araçlarını merkezileştirmiş ve mülkiyeti birkaç elde yoğunlaştırmıştır." (Komünist Manifesto, sf. 14)

Kapitalizmin doğum yeri ve "dünyanın atölyesi" İngiltere'ye ilişkin rakamlar, bu merkezleşmenin hızını ve yoğunluğunu çarpıcı biçimde gösterir:

"19. yüzyılın başında İngiltere'de ... ancak beş kentin nüfusu 50 binin üzerindedeydi. Şimdi ise, (19. yüzyılın ortaları kastediliyor-nba.) nüfusu 50 binin üzerinde 28 kent var." (Kapital 1, sf. 629)

Engels ise, İngiltere'de Emekçi Sınıfların Durumu adlı kitabında, özellikle sanayi proletaryasının nüfus artış hızını daha ayrıntılı vermektedir.

"Ve eldeki malzemenin daha saf hale gelişi, daha gelişkin gereçler, yeni makineler ve işbölümünün daha da yetkinleşmesi sonucu, İngiltere'nin metal ticareti ilk kez öne çıktı. Birmingham'ın nüfusu 1801'de 73.000 iken 1844'te 200.000'e yükseldi;

Sheffield'in nüfusu 1801'deki 46.000'den 1844'te 110.000'e çıktı." (sf. 58)

Kapitalizmin yeni geliştiği döneme ait olan bu veriler, bugünün emperyalist-kapitalist sisteminde çok daha devasa boyutlara ulaşmış durumdadır. Sadece Türkiye'nin son 50 yılına bakmak bile, bu gerçeği çarpıcı biçimde gözlerimizin önüne serer. Örneğin '60'lı yıllarda İstanbul'un nüfusu 1 milyon civarında iken, bugün 15 milyonluk bir metropol olmuştur. O yıllarda Türkiye'deki nüfusun yüzde 70'i kırlarda yaşarken, bugün bu oran, yüzde 30'lara, 20'lere kadar gerilemiştir. 60'lı yıllardan itibaren artarak süren "ekonomik göç" başta İstanbul olmak üzere belli başlı sanayi kentlerinde nüfus patlamasına yol açmış durumdadır. Buna '90'lı yıllarda Kürt ulusal hareketini bastırmak amacıyla yapılan "zorunlu göç" de eklenmiştir. Ancak aslolan kapitalizmin gelişmişlik düzeyine koşut olarak gerçekleşen ekonomik göçtür. Çünkü nüfus yoğunluğunun belli başlı sanayi bölgelerinde toplanması, emperyalist-kapitalist tüm ülkeler için geçerlidir. Yani **bu durumun asıl nedeni, burjuvazinin işgücüne duyduğu ihtiyaçtan dolayı, geniş köylü kitlelerini kentlere çekmesi ve proleterleştirmesidir.**

Kentlere bu kadar çok nüfus yığılırken, onların başını sokacakları, yaşayacakları bir ev, yani barınma sorunları hiç düşünülmemiştir. Gelenler, ya atölyelerin bir tarafında kurulmuş yatakhanelerde kalmışlar, (böylece haftalar boyunca kapıdan dışarı çıkmadan üretimi sürdürmüşler) ya da fabrikaların etrafına yapılmış barakalarda en temel insani ihtiyaçlarından yoksun, yığınlar halinde yaşamışlardır. Buralar, lağım suları ile iç içe, havasız, rutubetli, çok küçük ve yaşanmayacak derecede kötü, ev bile denemeyecek deliklerdir. Kırdan kente fabrikada çalışmaya gelen işçiler, bu deliklerde veya fabrika yatakhanelerinde üstüste yığılmış halde yaşamak zorunda kalmışlardır. İngiltere'deki ilk proleterler, "sıcak yataklar" adını vermişlerdir bu yatakhanelere. Çünkü bir işçi grubu uykudan kalkıp işe başlarken, diğer işçi grubu uyumaya gelmektedir ve yataklar, soğuyacak zamanı bile bulamamakta, sürekli "sıcak" kalmaktadır.

Nüfusun artması, burjuvazi için yedek işgücü ordusunun da büyümesi anlamına gelir. Bu durum, kentlerdeki işçilerin yaşam koşullarını daha da kötüleştirir. İşçiler, aklıktan ve yaşam

koşullarının kötülüğünden kaynaklanan sonsuz sağlık sorunlarıyla boğuşurlar; hastalıklı ve gelişmemiş çocuklar yetiştirirler. Kadın ve çocuk emeğinin de fabrikaya çekilmesiyle, “aile” kavramı gide-rek dağılır, sefaletin boyutu nedeniyle ahlaki çöküntü ve yozlaşma yaygınlaşır. Öyle ki, yoğun çalışma ve kötü yaşam koşullarının çalışma isteğini ve performansını düşürdüğünü tespit eden ve işçilerin gelişkin makineleri kullanma becerisinin artmasını isteyen burjuvazi, günlük 12 saatten fazla çalışan işçiler için çareler aramaya başlar. Bu çabanın, fabrikada üretilen kumaşın kalitesini artırmaya çalışmaktan çok da farkı yoktur. Uzun işgünü saatlerine işçilerin tepkisi ve yükselen mücadelenin de bir sonucu olarak iş saatleri giderek düşecektir. Fakat burjuvazi, makineleşmenin de gelişmesiyle, işçiden elde edilen artı değeri sürekli arttıracak, her koşulda azami karını sağlamaya çalışacaktır.

Faşizm ve savaş, nüfus artışını körükler

Nüfus artışının en şiddetle körüklen-diği dönemler, savaşa hazırlık dönemle-ridir. Hitler Almanyası ve Mussolini İtalyası, bunun en çarpıcı örnekleridir.

Hitler’in programı olarak tanımla-nan, Alman faşistlerinin 1932 yılındaki seçim bildirgesinde, “kadının ve erkeğin insan soyunu sürdürme görevi, birlikte çalışmadan daha önemlidir” deniyordu. Hitler, yoksulları az çocuk yapmakla suçluyor, emekçi kadınların fabrikaya gitmek yerine, çocukların annesi olarak evde oturması gerektiğini söylüyordu. İki yıl sonra ise, “nüfus savaşında ilk zafe-ri” kazandığını ilan etti. 1933’te evlenme sayısı 630 bin iken, 1934’te 740 bini bul-muş, doğum oranı ise iki katına çıkmış-tı. Fakat olağan doğumlarla da yetinme-yerek, “ari ırkın sürdürülmesi” için “insan haraları” kurdurdular. Buralarda kaçırılmış ya da gönüllü olmuş güzel Alman kadınlarla, savaşta başarı kazan-mış Nazi subaylarının “Alman ulusuna yaraşır nesiller yetiştirmesi” göreviyle bir araya getirildi.

Faşist Mussolini, “sayı güç demektir, çocuk yapınız” diye sesleniyordu kadınlara. En az dört çocuk istiyordu, ünlü bal-kon konuşmalarında. “Beşikleri boş duran halklar imparatorluk kuramazlar” diyordu. Dönemin faşist “tıp uzmanları”, “çok çocuk doğurmanın daha sağlıklı olacağını” vaaz ediyordu. En çok çocuklu çiftleri Venedik Sarayı’nda ağırlıyor, çok çocuk-lu annelere törenle altın madalya takı-yorlardı.

Faşizm, sistemli terör ve baskısıyla birleşmiş demagoji-sini en güçlü biçim-de kadın üzerinde uygular. Çünkü öncelikli hedefi, kadını eve hapsederek köleleştirmek, üstelik bir üreme makinasına çevirmektir. Doğacak her çocuk, faşizmin çıkarları doğrultusunda savaşa gidecek askerdir çünkü. Ve burjuvazinin, ölecek çok fazla sayıda askere ihtiyacı vardır.

Fransa’da ikinci emperyalist savaş sırasında iktidara gelen Petain de Fransız kadınlarından “en az üç çocuk” istiyordu. Fransa’da “Anneler günü” kutlamaları, bu dönemde başlamış, düzenlenen törenlere tüm annelerin katılması zorunluluğu getirilmişti. 7 Mart 1942’de çıkartılan bir yasa ile “çocuk düşürmek”, “Fransız halkına zarar verecek eylem” kapsamına alınmış, çocuk düşürenler ve düşürmeye yar-dımcı olanlar için ölüm cezası belirlen-mişti.

Nazi ideologlarından Frick, “anne kendini bütünüyle çocuklara ve aileye ada-malıdır; kadın da erkeğe” diyerek, kadını eve kapatan ve sadece eş-anne olarak konumlandıran faşist yaklaşımı özetle-mektedir. Zaten uygulama da buna uygundur. Almanya’da 30 Haziran 1933 tarihli bir kararname ile devlet, evli bütün kadınları işten çıkarmak için ilk girişimi başlattı. Kızların liselere gidişine engeller getirildi, ev ekonomisi dersleri verecek özel okullar kuruldu, kalabalık ailelere ödenekler artırıldı ve bütün sistem çok çocuk yapmaya göre şekillendirildi.

İtalya’da 1927 yılında çıkarılan bir kararname ile kadınların ücretleri, aynı işkolunda çalışan erkek işçilerin ücretlerinin yarısına indirildi. Arkasından kız öğrencilerin üniversitede okumasını zorlaştıran kararlar alındı. 1938’de kadınların kamu görevlerindeki kadro toplamının ancak yüzde 10’unu oluştura-bileceği yasalaştı. 1942 yılında “Rocco yasası” yürürlüğe sokularak, bizdeki “töre cinayetleri”ne benzer biçimde, erkeklere “onurlarını korumaları gerektiğinde”, eşini, kızını, annesini, kardeşini öldürme hakkı verildi.

Hristiyanlığın merkezi Vatikan, 8 Ocak 1956’da çıkardığı genelgesinde, kürtajı yasakladığı gibi, kadınların doğum biçimini de belirlemeye çalış-mıştır. Papa, kadınların “İncil’de yazdığı gibi”, “büyük ağrılar içinde doğum yapma-ları” gerektiğini, “ağrı çekmeden yapılan doğumun, annede çocuğa karşı sevgi yönünden bir kayıtsızlığa yol açtığını, bu nedenle doğum ağrılarını azaltmaya çalış-manın yanlış olduğunu” söylemektedir.

Bugün benzer şeyleri ülkemizde yaşıyoruz. Bir taraftan Erdoğan’ın ağzından çocuk sayısı sürekli yükselti-lirken (en son beş çocuğa kadar geldi), bir Papa edasıyla “sezaryan doğuma karşı olduğunu” ilan ediyor. Diğer taraftan doğum izninin uzatılması, fazla çocuk için teşvik yardımı gibi unsurlarla, kadı-nı çalışma hayatından uzaklaştırılmaya

çalışıyor. Bu ideolojik bombardıman, sadece AKP’nin gerici-gelenekçi yönün-den kaynaklanmıyor. Devletin faşist niteliği ve savaş hazırlıkları da bu yön-deki çabaları artırıyor.

Faşizm, sistemli terör ve baskısıyla birleşmiş demagojisini en güçlü biçim-de kadın üzerinde uygular. Çünkü **öncelikli hedefi, kadını eve hapsederek köleleştirmek, üstelik bir üreme makinasına çevirmektir.** Doğacak her çocuk, faşizmin çıkarları doğrultusunda savaşa gidecek askerdir çünkü. Ve burjuvazinin, ölecek çok fazla sayıda askere ihtiyacı vardır. I. emperyalist savaşta 10 milyon, ikinci-sinde ise 54 milyonu aşkın insan öldü. 90 milyon civarında yaralıdan 28 milyo-nu, yani yaklaşık üçte biri, ömürlerinin geri kalan kısmını sakat geçirdi.

Sadece kapitalist sistemde değil, genel olarak sömürücü toplumlarda savaşlarda ölüm kaçınılmaz durumda-dır. Son 1500 yıl içinde yaklaşık 14 bin savaşın gerçekleştiği, bu savaşlarda yak-larık 3 milyar insanın öldüğü tahmin edilmektedir. Bunların içinde, özellikle Afrika kıtasının durumu çok çarpıcıdır. 17. yüzyılda Afrika, dünya nüfusunun beşte birini barındırırken, özellikle emperyalistler tarafından kıskırtılan iç savaşlarda müthiş bir nüfus kaybına uğramış, günümüzde dünya nüfusunun sadece onda birini oluşturacak kadar nüfusu azalmıştır.

Burjuvazi ne zaman savaş çıkırtkanlığına başlasa, ya da ne zaman işçi sınıfı üzerindeki baskı ve sömürsünü artırmaya yönelse, öncelikle nüfus sorununa, kadınların doğurganlığına el atıyor.

Karl Marks’ın kızı Elenor Marks, 1887’de yazdığı bir yazısında, “erkek-ler için de kadınlar için de cinsel baskının ardından her zaman fela-ket olaylarının geldiği gerçeğini kavrama zamanıdır” demektedir. Devletin yatak odasına karışmaya başla-ması, en başta faşizmin ve savaşın, diğer taraftan emek sömürsünün tüm şiddetiyle toplumların üzerine çökmek-te olduğunun somut göstergelerinden biridir.

Papaz Malthus ve nüfus düşmanlığı

Çıkarı genel olarak aşırı nüfustan yana olan burjuvazinin, bu aşırı nüfus-tan korktuğu ve bunu durdurmaya çalıştığı dönemler de vardır. 18. yüzyılın sonları, bunun çarpıcı örneğine sahne olmuştur.

1789 Fransız burjuva devrimi, tüm dünyayı, ama özellikle de Kıta Avrupası'nı derinden sarstı. O dönemde, köklü toplumsal dönüşümler yaratmaya çalışan işçi sınıfının öncü-devrimci unsurlarıyla, egemen sınıflar arasında kıyasıya bir mücadele yaşandı. İşçi ve emekçiler üzerinde artan baskı ve terör, en küçük başkaldırıya ağır cezaların gündeme gelmesi, burjuvazinin temel yöntemlerinden oldu.

Bir başka yöntemi ise, ideolojik mücadele ile işçi sınıfını güçten düşürme çabasıydı. **Burjuvazi, hızla artan işsizliğin, aşırı ve kontrolsüz doğumlar nedeniyle nüfusun çoğalmasından kaynaklandığını, bunun da sorumluluğunun işçi sınıfı ve emekçi halk yığınları olduğunu iddia ediyordu.** Tüm kötülüklerin ve yoksulluğun, “nispi fazla nüfus”tan kaynaklandığı yolundaki teoriler, burjuvazinin ideologları tarafından keskin biçimde savunuluyordu.

18. yüzyılın sonlarında İngiliz Devlet Kilisesi'ne bağlı olan Papaz Thomas Robert Malthus ‘Toplumun Gelecekteki Gelişime Etkileri Açısından Nüfus İlkesi Üzerine Bir Deneme’ adlı yapıtıyla, bu ideologlar arasında en öne çıkan oldu ve burjuvazinin sadık uşaklığında üzerine düşeni fazlasıyla yerine getirdi.

Malthus, İngiltere’de 1795’te hala yürürlükte olan ve yoksullara yardım etmeyi zorunlu gören “Yoksullar Yasası”nı “utanç verici” buluyor ve yasaklanmasını istiyordu. “Utanç verici” bulduğu şey, yoksulluğun varlığı değil, onlara yardım edilmesi idi. Çünkü yoksullara yardım etmenin ve onlara geçici iş olanakları yaratmanın yoksulluğu azaltmadığını, tersine teşvik ettiğini iddia ediyordu. Yoksulluğun ve açlığın temel nedeninin ise, nüfus artışı olduğunu, nüfus bu kadar hızla artmazsa yoksulluğun da ortadan kalkacağını savunuyordu.

Teorisini şöyle özetliyordu: “Nüfusun gücü yeryüzünün, insan geçimini sağlama gücüne kıyasla sınırsız ölçüde büyüktür. Nüfus kısıtlanmadığında geometrik oranla çoğalır. Geçim araçları ise, ancak aritmetik oranda artar. Sayılarla ufak bir tanışıklık, birincisinin ikinciye kıyasla ne denli güçlü olduğunu gösterecektir. Geçim araçlarının sağlanmasındaki güçlük, nüfus üzerinde güçlü ve sürekli bir kısıtlamayı gerektirir...”

Malthus’un bu çarpık görüşleri üzerine Engels şunları yazmıştı.

“Burjuvazinin proletaryaya karşı en açık savaş ilanı Malthus'un Nüfus Yasası ve onunla uyarlı olarak hazırlanan Yeni

Burjuvazi, hızla artan işsizliğin, aşırı ve kontrolsüz doğumlar nedeniyle nüfusun çoğalmasından kaynaklandığını, bunun da sorumluluğunun işçi sınıfı ve emekçi halk yığınları olduğunu iddia ediyordu. Tüm kötülüklerin ve yoksulluğun, “nispi fazla nüfus”tan kaynaklandığı yolundaki teoriler, burjuvazinin ideologları tarafından keskin biçimde savunuluyordu. Malthus’un görevi, sömürüyü ve sınıfları gizlemektir. Proletaryanın işgücünün burjuvazi tarafından nasıl yutulduğunu, gelir dağılımındaki çarpıklığı, bir avuç zengin lüks içinde yaşarken işçi ordularının sefaletle itildiğini, “artı nüfus” teorisiyle gözlerden saklamak ve suçu, çok çocuk yapan işçi-emekçi ailelere atmaktır.

Yoksullar Yasasıydı. Malthus'un ... son vargısını birkaç sözcükle şöyle özetleyebiliriz: Dünya nüfusu her zaman aşırı boyuttadır; o nedenle yoksulluk, sefalet, güçlük ve ahlaksızlık egemendir; insanlığın kaderi, önsüz-sonsuz kaderi çok sayıda, o nedenle de kimi zengin, eğitilmiş, ahlaklı, kimi az çok yoksul, sıkıntıda, cahil ve ahlaksız farklı sınıflar halinde varolmaktır. Bundan pratikte çıkan sonuç –ki Malthus da zaten bu sonucu çıkarmıştır– yapılan yardımlar ve alınan yoksullara yardım vergisinin tam anlamıyla saçma olduğudur; ... sorun artı nüfusun nasıl destekleneceği değil, ama olabildiği ölçüde nasıl engelleneceğidir. Malthus açık bir dille, yaşama hakkının, daha önce dünyadaki her insan için varolduğu vurgulanan yaşama hakkının saçma olduğunu ilan etmektedir. Malthus bir ozanın dizelerini alıntılarla, yoksulun, doğanın verdiği ziyafete geldiğini, ama başını sokacak yer bulamadığını söyler ve ekler: “doğa ona karşısından yıkılmasını emreder”. Çünkü o, doğmadan önce topluma, kendisinin iyi karşılanıp karşılanmayacağına sormamıştır. İşte tüm gerçek İngiliz burjuvaların çok doğal olarak pek sevdiği kuram budur; çünkü çok göz boyayıcı bir mazerettir, üstelik bugünkü koşullarda içinde epey de doğru vardır. O zaman, eğer sorun “artı nüfusu” yararlı hale getirmek, onu kullanışlı nüfus haline getirmek değil de, en az itiraz edilecek bir biçimde açlıktan ölmeye terketmek ve çok çocuk yapmasını önlemek ise, tamam bu yeterince basit ve açık, ama artı nüfusun da kendisinin gereksizliğini görmesi ve lütfedip açlıktan ölmeyi kabul etmesi koşuluyla.” (İngiltere’de emekçi sınıfların durumu, sf. 368)

Malthus’un görevi, sömürüyü ve sınıfları gizlemektir. Proletaryanın işgücünün burjuvazi tarafından nasıl sömürüldüğünü, üretilen zenginliklerin burjuvazi tarafından nasıl yutulduğunu, gelir dağılımındaki çarpıklığı, bir avuç zengin lüks içinde yaşarken işçi ordularının sefaletle itildiğini, “artı nüfus” teorisiyle gözlerden saklamak ve suçu, çok çocuk yapan işçi-emekçi ailelere atmaktır.

Egemen sınıfların yüzyıllar boyunca yaptığı gibi, bütün kötülüklerin faturasını ezilen sınıfa yüklemekten başka birşey yapmıyordu Malthus. O dönem, Fransız Devrimi’nin yarattığı konjonktür bütün Avrupa’yı etkilemiş; işçi sınıfının yaşam koşullarını iyileştirme mücadelesi hızla yükselmiş; işçiler sınırsız üretim yaptıkları halde yoksulluktan kurtulamamalarının hesabını sormaya başlamışlardı. Malthus, tam da bu nok-

tada, işçilerin önüne yeni bir şey koyuyor, yoksulluktan kurtulabilmek için bir araç sunuyordu: “Az çocuk yaparsanız, refah düzeyi artar!”

Benzer bir durum, 1990’lı yıllarda yeniden ve yaygın olarak ortaya çıktı. Hem Türkiye’de hem de Avrupa ülkelerinde az doğum teşvik edildi, nüfus artış hızının yavaşlaması “modernleşme”de ve “kalkınma”da son derece önemli bir fırsat olarak sunuldu. ‘90’ların başına damgasını vuran, doğum kontrol yöntemlerinin yaygınlaştırılması, hatta doğum oranının yüksek olduğu Kürt illerinde özel kampanyalar düzenlenmesiydi. İdeolojik olarak da, “uzmanlar” televizyonlarda sürekli az çocuğun faydalarını anlatıyor, 1-2 çocuğun daha sağlıklı büyüdüğünü vaaz ediyorlardı.

BM’nin ‘90’lı yılların sonunda yayınladığı bir rapor, dünyada nüfus patlamasının siyasal-sosyal-ekonomik sorunları beraberinde getirdiğini, hatta çevresel sorunların bile nüfus artışına bağlı olduğunu; ‘90’ların başından itibaren nüfus artış hızının yavaşlamasının, “insanlığın en büyük başarısı” olduğunu yazıyordu. BM’nin modern Malthus’çuları, çevre kirliliğini bile nüfus artışına bağlıyordu. Onlara göre “fazla nüfus”un çıkardığı atıklar ve yarattığı hava kirliliği, çevre sorunlarını içinden çıkılmaz hale getirmişti! Oysa tek bir nükleer bombanın atmosferde yarattığı kirlilik, toprağı ve suyu zehirlemesinin yanında, tek tek insanların yarattığı kirliliğin ne kadar etkili olabirdi ki?

Keza nüfusun azalmasının, “kişi başına düşen milli gelir”de bir artış yaratacağını söylüyordu modern Malthusçular. Ancak “kişi başına düşen milli gelir”in, “kişilere dağıtılan bir gelir” olmadığını unutuyorlardı! Toplamda ülkenin zenginliği artıyor ve istatistiklerde milli gelir oranları yükseliyordu elbette. Ancak asıl büyük yükseliş, bu milli gelirden burjuvazinin aldığı payda oluyordu. Milli gelirin artması, en zengin kesimin servetini artırırken, en yoksul kesimin yoksulluğu büyüyordu.

Bu konuda rakamlar çarpıcıdır. Mesela TÜİK’in (Türkiye İstatistik Kurumu) 2009 yılı Gelir ve Yaşam Koşulları Araştırması sonuçlarına göre, ülkemizde en zengin yüzde 20’lik kesim ile en yoksul yüzde 20’lik kesimin, ülkenin toplam gelirinden aldığı pay arasındaki fark, tam 8,5 kattır. En yüksek gelire sahip yüzde 20’lik kesim,

yüzde 47,6 pay alırken, en yoksul yüzde 20'lik kesimin toplam gelirden aldığı pay sadece yüzde 5,6'dır. Bu oranlar, en zengin ve en yoksul yüzde 10'luk, yüzde 5'lik kesimlere doğru daraltıldıkça, uçurum büyümektedir. "Milli gelir", "millet" değil, asıl olarak en zengin kesimin cebine aktarılmaktadır.

Aslında, AKP uzantısı konumundaki TÜİK, artık yüzde 10'luk, 5'lik kesimlerin hesaplanmasını açıklamayı bırakmıştır. Ama onun açıklamaması, yoksulluğu gizlemeyi başaramamaktadır. Forbes Türkiye dergisinin yaptığı Türkiye'nin en zenginleri listesine göre, Türkiye'de 2013 yılında, 44 Türk işadamı 'dolar milyarder' konumuna yükselmiştir. 2012 yılında Türkiye'deki dolar milyarder sayısı ise 35'tir. Diğer taraftan, Türkiye'de 300 bin kişi, günde 2 doların altında gelire geçinmeye çalışmaktadır. Birilerinin zenginleşmesi, başkalarının yoksullaşması pahasıdır.

Doğum oranı, zenginlik ya da yoksulluk yaratmaz

Aslında burjuvazinin her iki yöndeki propagandası da gerçekleri gizlemek amaçlıdır. Ne yüksek doğum oranı, faşist liderlerin ya da Erdoğan'ın söylediği gibi refah getirir; ne de yoksulluk aşırı nüfus artışından kaynaklanmaktadır.

Zenginlik yüksek doğum oranına bağlı olsaydı, mesela kadın başına ortalama 7 çocuk düşen Somali'nin dünyanın en zengin ülkelerinden birisi olması gerekirdi. Hatta genel olarak Afrika'nın, en zengin kıta olması kaçınılmazdı. Oysa yıllardır emperyalistler tarafından zenginlikleri yağmalanmakta olan Afrika, açlık, sefalet ve salgın hastalıklarla kırılmakta, kalan kitleler ise, vahşi iç savaşlarda katledilmektedir.

Keza nüfus yoğunluğu da aynı biçimde ele alınmalıdır. Mesela topraklarının genişliğine göre nüfusunun yoğunluğu son derece düşük olan Afganistan, Malthus'un teorisine göre çok zengin bir ülke olmalıdır; nüfusu 400 milyona yaklaşmış olan ABD ise, hergün açlıktan kırılan binlerce insanıyla gündeme gelmelidir. Ama elbette yaşanan gerçek bu değildir.

Diğer taraftan, yoksulluk da doğum oranına bağlı değildir. Engels, "bilim de bir önceki kuşağın aktardığı bilgi kitlesine orantılı olarak artar, yani en sıradan koşullar altında bile bilim geometrik diziyle artar" der, Malthus'a cevap verirken. Malthus'un, "nüfus geometrik, zenginlikler

Sosyalist Sovyetler Birliği'nin zenginliği, kapitalist ülkelerle kıyaslanmayacak biçimde devasa boyutlarda artmıştır. Üstelik bu artış, doğrudan halka yansıyan, kitlelerin yaşam ve çalışma koşullarını iyileştiren bir artıştır.

Kitlelere yoksulluk değil, refah ve güç getirmiştir. Çünkü sosyalist Sovyetler Birliği'nde, zenginliklere el koyan bir avuç sömürücü zengin yoktur. Tüm zenginlikler, kitlelere dağıtılmaktadır.

Yoksulluğun ve zenginliğin gerçek nedeni, sınıfların ve sömürünün varlığıdır. Burjuvazi, işçinin ürettiği artıdeğere el koymakta, yaratılan zenginliklerin büyük bölümünü kendi tekelinde toplamaktadır.

aritmetik olarak artar" sözünü en baştan çürüten bir unsurdur bu.

Rakamlar da bunu doğrulamaktadır. 1938 yılında sosyalist Sovyetler Birliği'nde sanayi üretimi 1913 yılına göre yüzde 908.8 gibi olağanüstü "geometrik" bir büyüklükle artarken, bu oran ABD'de yalnızca yüzde 120, İngiltere'de yüzde 113.3 ve Fransa'da ancak yüzde 93.2 gibi bir oranda artmıştır. Sosyalist Sovyetler Birliği'nin zenginliği, kapitalist ülkelerle kıyaslanmayacak biçimde devasa boyutlarda artmıştır. Üstelik bu artış, doğrudan halka yansıyan, kitlelerin yaşam ve çalışma koşullarını iyileştiren bir artıştır. Kitlelere yoksulluk değil, refah ve güç getirmiştir. Çünkü sosyalist Sovyetler Birliği'nde, zenginliklere el koyan bir avuç sömürücü zengin yoktur. Tüm zenginlikler, kitlelere dağıtılmaktadır.

Yoksulluğun ve zenginliğin gerçek nedeni, sınıfların ve sömürünün varlığıdır. Burjuvazi, işçinin ürettiği artıdeğere el koymakta, yaratılan zenginliklerin büyük bölümünü kendi tekelinde toplamaktadır.

Mesela ABD'de, işçilerin ücretleri ile kapitalistlerin karları oranlandığında, şöyle bir tablo ortaya çıkmaktadır. 1889 yılında işçilerin milli gelirden aldığı pay yüzde 70 oranındayken, 1918 yılında bu oran yüzde 61'e, 1929 yılında yüzde 47'ye, 1939 yılında ise yüzde 45'e düşmüştür. Bir avuç kapitalist, zenginliğin yarısından fazlasını alırken, geniş işçi kitlelerine sade yüzde 45 düşmektedir.

Üretim araçlarının sahibi olan kapitalist, ürüne de el koymaktadır. İşçinin payına düşen ise, ölmeyecek kadarla yetinmektir. Burjuvazi ancak, işçinin işgücünü yeniden üretmesine yetecek kadar bir pay ayırır. İşçinin aldığı ücret ve mesaisinin uzunluğu, bir işgününün sonunda tükenen işgücünü, evde yeniden üretmesini sağlayacak yemek-uyku-dinlenme payına göre belirlenmiştir. Ve yedek işsizler ordusu ne kadar büyükse, bu pay o kadar küçülmekte, sefaletin en alt sınırına doğru çekilmektedir.

Yoksulluğu ortadan kaldırmanın yolu ise, sömürüyü ve sınıfları ortadan kaldırmaktır.

Proletarya, nüfus artışından korkmaz

Burjuvazinin amacı, sınırsız bir yedek işgücü ordusundan sonsuz biçimde yararlanabilmek ve kesintisiz

biçimde üretim yaparak azami karı elde edebilmektir. Ancak üretimin aşırısının sistemi tehdit eden bir krize dönüşmesi gibi, nüfusun aşırı hale gelmesi de burjuvaziye zora sokan bir durumdur. Bu birçok farklı biçimde kendini göstermektedir.

Mesela azınlıkları ve göçmenleri "kendi ulusundan" olan proleterlerden daha ucuz işgücü olarak yararlanan burjuvazi, bir taraftan işsizliğin sorumlusu olarak bu kesimleri hedefe çakıp "ulusal birlik ve bütünlük" demagogileriyle milliyetçiliği geliştirmektedir.

Keza ekonomik kriz döneminde işsiz kitlelerin açlıktan, sefaletten ve hastalıktan ölümleri karşısında, asıl suçlunun "tavşanlar gibi üreyen cahil kadınlar" olduğu demagojisine sarılır. Her çocuğun yoksulluğu artırdığını, nüfusun daha az olması koşulunda zenginliğin artacağını vaazeder. Her koşulda, yoksulluğun ve açlığın sorumluluğunu kitlelere yıklar. Bazen kafatasçı bir mantıkla ırksal özelliklere bağlar bunu ("siyahlar zeki değildir, bu yüzden yönetilmeleri gerekir" vb.), bazen sınıfsal özelliklere ("köylüler çok çocuk yapar, çünkü toprakta çalışacak insana ihtiyaç vardır. Şehirde çok çocuk yapmak, köylülükten kurtulamamaktır" vb.)

Burjuvazinin nüfus artışından en fazla korktuğu dönemler ise, kitle hareketinin yükseliş dönemleridir. Bu süreçlerde, kendisini yokedecek bir dalganın kabarışını görür yığınların büyümesinde. Bu nedenle, **sömürüye karşı başkaldıran, yaşam koşullarını iyileştirmek ve toplumsal zenginlikten aldığı payı büyütme isteyen kitleler, burjuvazinin en büyük korkusudur.** Bu yüzden dikkatlerini dağıtmak için büyük bir uğraş verir; kitleleri çeşitli biçimlerde bölerek, yaşanan olumsuzlukların sorumluluğunu bazı kesimlere yükler, diğerlerini onlara karşı kıskırtır. Küçük burjuvazi, bu propagandanın ve bölme çabasının ilk hedefidir ve en çok etkilenen kesimdir.

Oysa **sınıfların ve sömürünün olmadığı bir dünyada, kitleler bilimi de insanlığın çıkarları doğrultusunda kullanarak sonsuz bir üretim gücüne sahip olurlar.** İnsanın doğayla mücadelesi, siyasal-ekonomik-çevresel sorunlar yaratmadan zenginlikleri artıracak, kitleler bu zenginliklerden gerçekten hak ettikleri payı alacaklardır. **Bu eşit ve özgür toplumsal düzende, ne kadar çocuk yapıldığı da tümüyle eşlerin kendi iradesine bağlı olacak-**

tır. Çünkü çocukların bakımı ve eğitimi, toplumun sorumluluğunda olacaktır. Doğum yapan anneyi sosyal yaşamdan koparıp eve hapsedmediği, çocuğu aileye yük haline getirmedeği için de, nüfus özgürleşecektir.

Bugün ise, sorun ne kadar çocuk yapıldığı, nüfusun ne kadar arttığı değil; bu çocukların nasıl yetiştirildiği, bu nüfusun sınıf mücadelesinin neresinde durduğudur. Çocuklar, ait oldukları proleter sınıfın ideolojisi-kültürü doğrultusunda, her türden burjuva özentiden uzak yetiştirilebildiğinde, işçi-emekçi nüfus kendi sınıfsal çıkarları doğrultusunda harekete geçirildiğinde, kitleler sınıfların ve sömürünün olmadığı bir dünya için mücadeleye seferber edildiğinde, fazla nüfus da fazla çocuk da proletarya için "korkutucu" ve "yoksulluk (ya da zenginlik) getirici" bir unsur olmaktan çıkacaktır. Bu konuda son sözü Lenin'e bırakıyoruz.

"Bu, köylünün, zanaatçının, aydının, genel olarak küçük-burjuvazinin psikolojisini proletaryanınkinden ayıran köklü bir farklılıktır. Küçük-burjuvazi, yıkıma gitmekte olduğunu, yaşamının giderek daha zor olduğunu, varolma mücadelesinin daha acımasız olduğunu, kendi durumunun ve ailesinin durumunun giderek daha umutsuzlaştığını görüyor ve bunu duyuyor. Bu, tartışma götürmez bir olgudur ve küçük-burjuvazi buna karşı çıkmaktadır. Ama nasıl karşı çıkıyor? Umutsuz bir biçimde yokolan, geleceğinden umudu kesmiş, morali bozulmuş ve ürkek bir sınıfın temsilcisi olarak karşı çıkıyor. Yapacak bir şey yok... acılarımıza ve meşakkatlerimize, yoksulluğumuza ve aşağılanmamıza yolaçan daha az çocuk olsa -küçük-burjuvazi böyle yakınıyor.

Sınıf bilincine sahip işçi, bu görüşten uzaktır. Ne denli içten, ne denli yürekten olursa olsunlar, bu türden yakınmalarla bilincinin köreltilmesine izin vermez. Evet, biz işçiler ve küçük mülk sahibi yığınlar, kaldıramaz bir baskı ve acılarla dolu bir yaşam sürdürüyoruz. Bizim kuşağın karşı karşıya bulunduğu güçlükler, babalarımızın çektiklerinden daha da zordur. Ama bir yünden, biz, babalarımızdan daha şanslı sayılırız. Biz dövüşmeyi öğrenmeye başladık ve hızla öğreniyoruz. En iyisini babalarımızın yaptığı gibi, birey olarak dövüşmek değil, bizim kafamıza yabancı gelen burjuva lafebelerinin sloganları için değil, kendi sloganlarımız için, sınıfımızın sloganları için dövüşmeyi öğrendik. Babalarımızdan daha iyi dövüşüyoruz. Çocuklarımız bizden daha iyi dövüşecekler ve zafer onların olacaktır.

İşçi sınıfı yokolmuyor, büyüyor, güçleniyor, cesaret kazanıyor, kendini sağlamlaştırıyor, kendini eğitiyor ve kavgada çelikleşiyor. Serflik, kapitalizm ve küçük üretim açısından kötümseriz, ama işçi sınıfı hareketi ve amaçları yönünden son derece iyimseriz. Yeni yapının temellerini daha şimdiden atıyoruz ve çocuklarımız bu yapıyı tamamlayacaklardır. Yalnızca, "tanrıya şükür, kendi kendimize geçinip gidiyoruz. Eğer çocuğumuz olmazsa bu kadar yeter." diye ürkekçe fısıldaşan duygusuz ve bencil küçük-burjuva çiftlere uygun düşen yeni-malthusçuluğun kayıtsız şartsız düşmanı oluşumuzun nedeni -tek nedeni budur." (Lenin, İşçi Sınıfı ve Yeni Malthus'çuluk, 16 Haziran 1913)

YEDİVEREN YAYINLARI

KÖKLERİMİZ TOPRAKTA TARİHTEN GELİYORUZ

Şehitler Albümü
Derleyen: Devrim Zafer

Her bir mücadelenin farklı bir cephesinde şehit düşmüş komünistlerin, rehber olan yaşamları.

YOL AYRIMI

Derleyen: Osman Fatih

Komünist bir örgütün tarihinde yaşanan tasfiyecilik ve buna karşı ideolojik, siyasi, örgütsel olarak gerçekleştirilen çıkışın siyasal belgesi. Tasfiyeciliğin çözümünü.

İLK KURŞUN

Derleyen: A. İsmail

12 Eylül'den 17 gün sonra, faşist cuntaya ilk kurşun olan komünist önder Osman Yaşar Yıldascan'ın biyografisi. Ölümsüz proletarya kahramanının öğreten yaşamı.

İnancın Sinandığı Zor Mekanlar; HÜCRELER

Derleyen: Nevin Berktaş

12 Eylül yıllarında faşist yaptırımlara ve hücre saldırısına karşı en zor koşullarda bile direnmenin onurunu anlatan kitap.

DUVARLARINIZIN HÜKMÜ YOK

Derleyen: Mehmet Fatih Öktülmüş

19 Aralık 2000 tarihindeki cezaevleri katliamı ve hücre saldırısına karşı yürütülen büyük ölüm orucu direnişinin siyasal dersleri. Tutsakların direniş günceleri.

SAVAŞ ve DEVRİMCİ DURUŞ

Derleyen: Sezai Ekinci

11 Eylül saldırısıyla birlikte başlayan yeni emperyalist paylaşım savaşının ilk aşamasının ekonomik, siyasi ve sosyal koşullarının çözümlemeleri, emperyalistlerin hazırlık düzeyleri.

TİKB(B) I. KONGRE BELGELERİ

Derleyen: İsmail Cüneyt

TİKB(B)'nin yeni emperyalist paylaşım savaşının öngününde yaptığı ve örgütsel-siyasal hattını gözden geçirip, program ve tüzüğünü oluşturarak yeni döneme hazırladığı I. Kongre'nin belgeleri.

STALİN ÜZERİNE GERÇEKLER

Derleyen: Alman Komünist Partisi

Almanya'da 1970'li yıllarda yayınlanan ve Stalin'e dönük karalamalara önemli cevaplar veren kitabın Türkçe baskısı.

Savaş Hazırlıklarında Bir Dönem: 3 KASIM SEÇİMLERİ

Derleyen: Azmi Akan

Türkiye'de savaş hükümeti kurulması için yapılan 3 Kasım 2002 seçimleri ve Türkiye Devrimci Hareketi'nin 'Taktik', 'Devlet' ve 'Demokrasi' konusundaki yanlış yaklaşımları.

İŞKENCEDE DİRENME SAVAŞI

Derleyen: Remzi Basalak

Adressiz Sorgular kitabının devamı... Son yıllarda işkencede direnme oranının düşme nedenlerini, yeniden direniş yükseltmenin gereklerini ve şehit komünistlerin direnişleri.

İŞÇİ SINIFI HAREKETİ ve Görevler

Derleyen: Hamit Tekin

İşçi sınıfının tarihsel deneyimlerini ve gerçek gücünün bu deneyimlerde yatıp yatmadığını anlatan kitap. İşçi sınıfı hareketinin kıranma noktalarını ve aşma yönünü ortaya koyuyor.

PİŞMANLIK YASALARI ve İTİRAFÇILIĞA KARŞI MÜCADELE

Derleyen: Osman Akgün

"Topluma kazandırma" adı altında karımıza çıkarılan pişmanlık yasalarına, itirafçılık ve hainlik olgusuna yaklaşım, komünistlerin bu konudaki tarihsel tutumu ve belgeleri.

Yeni emperyalist SAVAŞIN EKONOMİ POLİTİĞİ

Derleyen: Selma Aybal

Savaş ve Devrimci Duruş kitabının devamı... ABD emperyalizmini yeni emperyalist savaşa başlatmaya atan ekonomik ve siyasi koşullar ile birlikte derinleşen ABD bataklığı.

KUTUP YILDIZI

Derleyen: İsmail Gökhan Edge

Bulunduğu her alanda kitlelerin büyük sevgisini ve saygısını kazanan, Türkiye Devrimci Hareketi'nin direnme geleneğinin oluşmasında tarihsel bir rol üstlenen komünist önder Mehmet Fatih Öktülmüş'ün yaşamı öyküsü.

Emperyalist Savaş ve KÜRT SORUNU

Derleyen: Nilgün Gök-Eralp Yazar

Komünistlerin ulusal soruna bakışı ve Kürdistan'a temel yaklaşımlarıyla birlikte, emperyalist savaş koşullarında Kürt hareketinin evrimi.

TİKB(B) 4. KONGRESİ BELGELERİ

Derleyen: Ataman İnce

TİKB(B)'nin örgütsel durumunu, emperyalist paylaşım savaşını ve Türkiye'nin savaşa karşı konumunu değerlendirdiği 4. Kongresi.

İnancın Sinandığı Zor Mekanlar; HÜCRELER kitabı DAVA DOSYASI

Derleyen: Nevin Berktaş

"Hücreler" kitabının ve yazarının ceza almasının ardından, kitabın dava süreci ve yürütülen kampanya ile birlikte yayınlanan son hali.

Bir Yenilgi Hastalığı TASFİyecilik

Derleyen: Osman Yaşar Yıldascan

12 Eylül'den bu yana süregelen ve devrimci harekette büyük tahribatlar yaratan tasfiyeciliğe karşı bir mücadele kitabı.

Darbe, Yenilgi, Direniş 12 EYLÜL

Derleyen: Nevin Berktaş

12 Eylül sadece bir yenilgi değil, aynı zamanda bir direniş destanıdır da. Kitap, 12 Eylülü, direnenlerin gözünden anlatmaktadır.

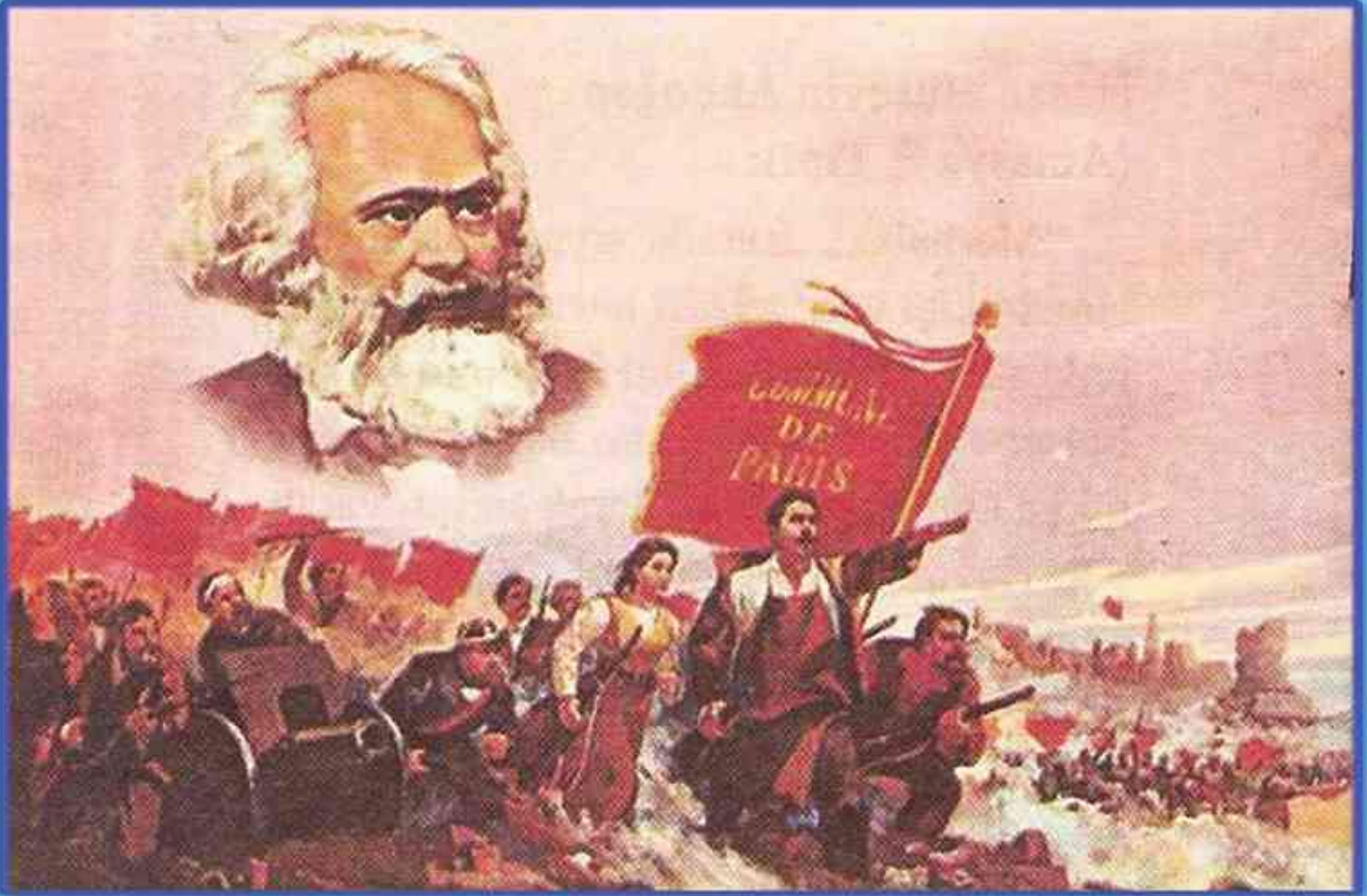
Kriz, Savaş ve DEĞİŞEN DENGELER

Derleyen: Metin Aydın

ABD ile Çin arasındaki dünya hegemonyasını ele geçirme savaşı, bunun Türkiye'ye yansımaları, 2008'de başlayan ekonomik kriz, savaşı kaçınılmaz hale gelmesi.

Marks'ın öğretisi ve Komün'ün ışığı Yolumuzu aydınlatıyor...

*Marks gösterdi bize
En derin yasalarını tarihin.
Proletaryayı başa getirecek.
Hayır! Marks'ın kitapları
Mürekkep ve kağıt değildir yalnız.
Kasvetli rakamlarla dolu
Tozlu yazılar değil.
Onun kitapları düzene koydu
Dağılmış ordusunu emeğin
Ve ileriye gösterdi ona
Güçle dolu inançla...*

Mayakovski